



Terk edildi.
Hayatta kaldı.
Şimdi hakkı olanı
alma zamanı.

Fable

ADRIENNE
YOUNG

New York Times Coksatan Yazarı

"Merak uyandırıcı, sürükleyici ve kesinlikle ustalıkla yazılmış.
Fable sizi güzellik vaadiyle cezbedecek ve Young'ın alameti
farikası olan cesaretle avucunun içine alacak."

—ADALYN GRACE

"Deniz ve derinliklerinde saklı olan şeylerin vaadi, bu
kitabı akıllamaz bir hızla okumamı sağladı. *Fable*'ı sadece
okumuyorsunuz, kendinizi bir anda içinde buluyorsunuz."

—SHEA ERNSHAW

"Karanlık bir denizcilik hikâyesi... Sürükleyici
ve tüm duyulara hitap ediyor. Güçlü kadın karakterlere
doyamayan okurlar için birebir."

—KIRKUS

"Adrienne Young, her köşe başında
bir tehlikenin beklediği bir dünya kurmuş."

—PUBLISHERS WEEKLY

"Kayıp hazineler, aşk ve hayatta kalmak üzerine
heyecan verici bir hikâye."

—SCHOOL LIBRARY JOURNAL

"Yazar olarak Adrienne Young'ın gücü,
hem güçlü kadın karakterleri hem de capcanlı ve ayrıntılı
dünyaları aynı beceriyle yazabilmesinde saklı."

—CULTURESS

Fable

Fable
Özgün Adı | *Fable*
Adrienne Young

Yabancı Yayınları | 408

Yayın Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Yayıma Hazırlayan | Ece Yücesoy, Ece Çavuşlu
Düzeltili | Elif Nihan Akbaş
Kapak Uygulama ve Grafik | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Şubat 2022, İstanbul
ISBN: 978-625-7550-89-5 (karton kapak)
ISBN: 978-625-7550-88-8 (ciltli)

Türkçe Çeviri © Ece Karaağaç, 2022
© Yabancı Yayınları, 2022
© Adrienne Young, 2020
Harita © Isabel Ibañez, 2020

Sertifika No: 46603

Bu eser Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.



Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com – info@yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 48625

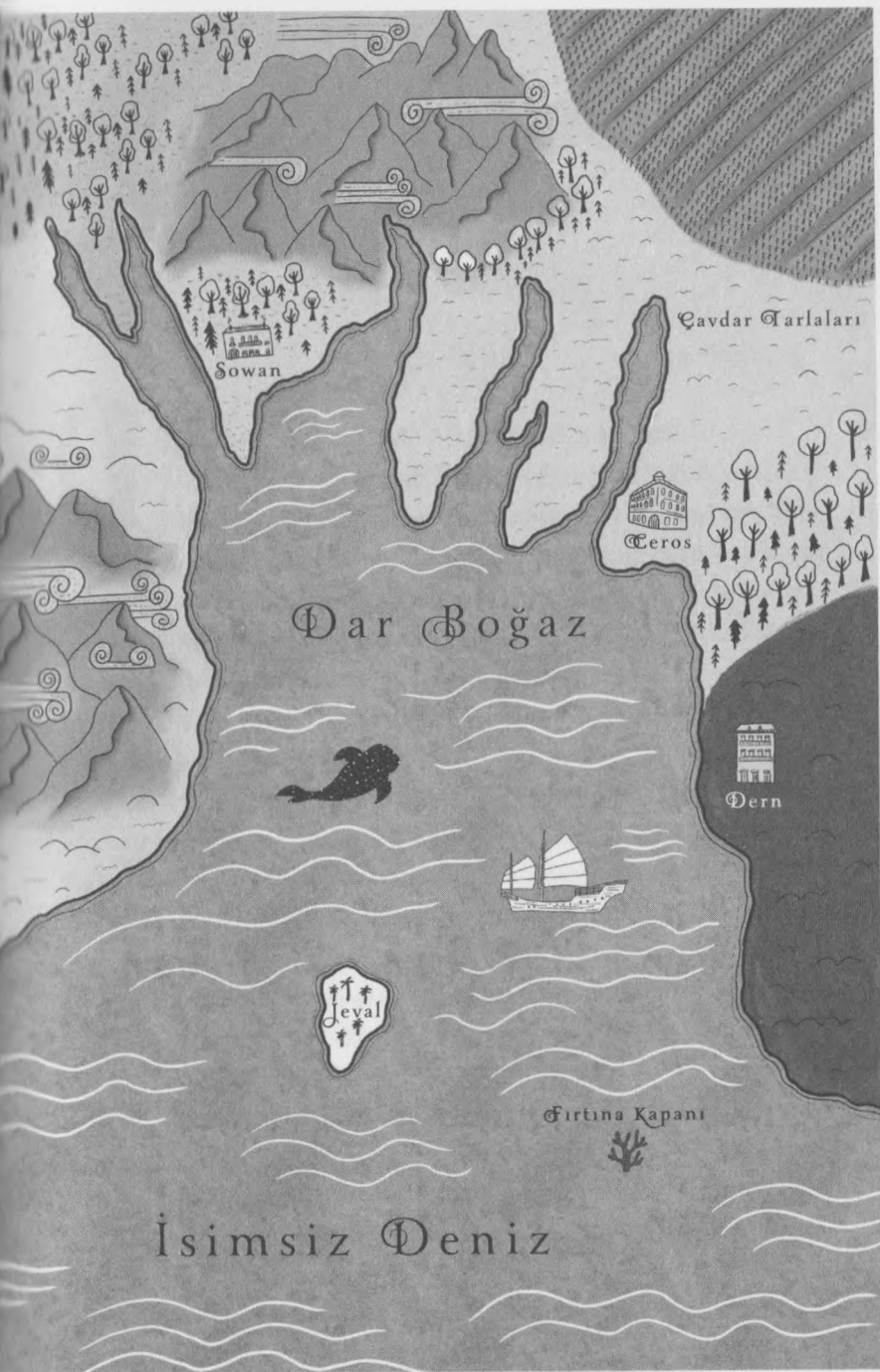
Fable

ADRIENNE YOUNG

Çeviren
Ece Karaağaç

BABAMA,
ONA VEDA ETMEK İÇİN
KOCA BİR KİTAP GEREKTİ.

40 . 25 . 3
144 . 24 . 4
228 . 21 . 2
3 . 16 . 5
86 . 21 . 11
112 . 29 . 3
56 . 16 . 7



BİR



ŞEREFSİZ BENİ YİNE ARKADA BIRAKIYORDU.

Ağaçların arasından Koy'la diğerlerinin sahilden çekip giderken tozu dumana kattıklarını görebiliyordum. Sandal suya doğru kaydığı sırada ben de hızlandım, çıplak ayaklarım birbirine dolanmış ağaç kökleri ve yolun üzerine gömülü taşlar arasında yolunu buluyordu. Yelken açılırken Koy'un yüzündeki sırtışı görmek için tam zamanında çalıların arasından çıktım.

"Koy!" diye bağırdım ama dalga sesleri arasında beni duyabil-diye bile belli etmedi.

Çekilen bir dalganın bıraktığı köpüğe ulaşana kadar yokuş aşağı koştum ve sıçramadan önce bir ayağımı ıslak kuma daldırdım, ben dalganın üzerinden kış tarafına doğru uçarken ayaklarım havayı tekmeliyordu. Tek elimle ıstralyayı yakaladım ve sandalın gövdesine çarptım, sandal yükselirken bacaklarım suda sürüklendi. Küfrede ede kendimi yukarı çekip yana atarken kimse elini uzatmadı.

"İyi atlayıştı, Fable." Koy dümeni tuttu, bizi güney resifine yönlendirirken ufka baktı. "Geleceğini bilmiyordum."

Ona dik dik bakarken saçımı tepemde topuz yaptım. Bu hafta üçtür tarak gemileri dalışa çıkarken beni arkada bırakmayı deniyordu. Speck çoğunlukla sarhoş olmasaydı resife gitmek için Koy yerine ona para öderdim. Ama güvenebileceğim bir tekneye ihtiyacım vardı.

Yelken rüzgârı yakalayıp şişerek sandalı ileri doğru itti ve ben

de deriden iki tarak dubası arasında kendime oturacak bir yer buldum.

Koy elini uzattı. "Bakır."

Başının üzerinden ticaret gemilerinin direklerinin sert rüzgârda yana yattığı ve sallandığı Bariyer Adalar'a baktım. *Marigold* henüz ortalarda görünmüyordu ama gün ışıırken görünür olacaktı. Parayı kesemden çıkardım ve dişlerimi gıcırdatarak Koy'un avucuna bıraktım. Şimdiye dek benden o kadar çok bakır almıştı ki sandalın yarısını ben ödemiş sayılırdım.

Hızlandık ve kıyıdan uzaklaştıkça sığ suların soluk turkuaz rengi yerini hızla koyu maviye bıraktı. Tekne bir yana meylederken ben de arkama yaslandım, eğildim ve elimin suyun yüzeyinde kaymasına izin verdim. Güneş tepedeydi ve gelgit dönmeye başlamadan önce birkaç saatimiz vardı. Takas edeceğim piritlerle çantamı doldurmama yeter de artardı bile.

Aletlerimi kontrol ederek kemerimi iyice sıktım.

Tokmak, keskiler, kazmalar, mala, gözlük.

Tarak gemilerinin çoğu aylar önce doğu resifinden hareket etmişti ama içimden bir ses bu suların altında daha çok pirit saklı olduğunu söylüyordu ve haklı da çıkmıştım. Haftalarca tek başıma daldıktan sonra, zulayı iskartaya çıkarılmış bir sahanlıkta bulmuştum ve o taşlar kesemi parayla doldurmuştu.

Ben orada dururken rüzgâr etrafımda kuvvetle esti ve koyu kumral saçlarımı yüzüme savurdu. Direğe tutunup yana doğru eğildim; gözlerim, altımızda hızla akan suların haritasını çıkarıyordu.

Henüz değil.

"Aşağıda ne bulduğunu bize ne zaman söyleyeceksin, Fable?" Koy dümeni daha sıkı kavrarken göz göze geldik. Gözleri, fırtınaların ayı ve gökteki yıldızları örttüğü karanlık ada geceleri kadar karaydı.

Diğerleri sessizce bana baktı, cevabımı bekliyorlardı. Limanda bana daha bir dikkatli baktıklarını görmüş ve sahildeki fısıldaşmalarını duymuştum. Resiflerde haftalarca süren küçük vurgunların

ardından tarakçılar huzursuzlanıyordu ve bu kesinlikle hayra alamet değildi. Ama sonunda bunu bana açıkça soracak kişinin Koy olmasını beklemiyordum.

Omuz silkip, "Abalon," dedim.

Gölerek başını iki yana salladı. "Abalon," diye tekrarladı. Jeval'deki tarakçıların pek çoğundan daha gençti; kızarmış teni henüz kırıxmamıştı ve üzerinde güneşin altında geçirilen uzun günlerden kalan beyaz lekeler yoktu. Ama sandalı almaya ve kendi taşımacılık işini başlatmaya yetecek kadar para çalarak aralarındaki yerini hayli hayli kazanmıştı.

"Aynen," dedim.

Yeniden göz göze geldiğimizde gözlerindeki muziplik kayboldu ve ağzımın kenarındaki seğirmeyi gizlemeye çalışarak dişlerimi sık-tım. Cehennem gibi sıcak sahile atılmamın ve kendi başımın çaresi-ne bakmak zorunda bırakılmamın üzerinden dört yıl geçmişti. Aç-lıktan kıvranırken teknelerin gövdelerini kokmuş balık karşılığında kazımaya zorlanmış, başka bir tarakçının bölgesinde daldığım için defalarca dövülmüştüm. Jeval'deki şiddetten payıma düşeni alsam da şu âna dek Koy'un yoluna çıkmamayı başarmıştım. Onun dik-katini çekmek son derece tehlikeliydi.

Kıç tarafına çıktım ve sahilde sırtına yönelttiğim aynı hınzır gülümsemenin dudaklarıma yerleşmesine izin verdim. O şerefsizse ben de öyleydim. Ve ondan ne kadar korktuğumu görmesine izin vermek beni yalnızca daha kolay bir av hâline getirirdi. Jeval'de hayatta kalmanın bir yolunu bulmak zorunda kalmıştım ve dalma şansımı başkasına kaptırmamak için gerekirse bir elimi feda ederdim. Bu kadar yaklaşmışken kaybedemezdim.

Direği bıraktım ve suya düşerken sandal ayaklarımın altından çekildi. Olanca ağırlığımla denize çakıldım ve etrafımdaki kristal baloncuklarla beraber yüzeye doğru süzülürken soğuk karşısında kendimi ısıtmak için bacaklarımı çırp-tım. Doğu resifinin kenarı akıntıya değişiyor ve adanın bu tarafında suyu daha soğuk hâle geti-

* Bir tür deniz kabuklusu —çn

de deriden iki tarak dubası arasında kendime oturacak bir yer buldum.

Koy elini uzattı. "Bakır."

Başının üzerinden ticaret gemilerinin direklerinin sert rüzgârda yana yattığı ve sallandığı Bariyer Adalar'a baktım. *Marigold* henüz ortalarda görünmüyordu ama gün ışıırken görünür olacaktı. Parayı kesemden çıkardım ve dişlerimi gıcırdatarak Koy'un avucuna bıraktım. Şimdiye dek benden o kadar çok bakır almıştı ki sandalın yarısını ben ödemiş sayılırdım.

Hızlandık ve kıyıdan uzaklaştıkça sığ suların soluk turkuaz rengi yerini hızla koyu maviye bıraktı. Tekne bir yana meylederken ben de arkama yaslandım, eğildim ve elimin suyun yüzeyinde kaymasına izin verdim. Güneş tepedeydi ve gelgit dönmeye başlamadan önce birkaç saatimiz vardı. Takas edeceğim piritlerle çantamı doldurmama yeter de artardı bile.

Aletlerimi kontrol ederek kemerimi iyice sıktım.

Tokmak, keskiler, kazmalar, mala, gözlük.

Tarak gemilerinin çoğu aylar önce doğu resifinden hareket etmişti ama içimden bir ses bu suların altında daha çok pirit saklı olduğunu söylüyordu ve haklı da çıkmıştım. Haftalarca tek başıma daldıktan sonra, zulayı ıskartaya çıkarılmış bir sahanlıkta bulmuştum ve o taşlar kesemi parayla doldurmuştu.

Ben orada dururken rüzgâr etrafımda kuvvetle esti ve koyu kumral saçlarımı yüzüme savurdu. Direğe tutunup yana doğru eğildim; gözlerim, altımızda hızla akan suların haritasını çıkarıyordu.

Henüz değil.

"Aşağıda ne bulduğunu bize ne zaman söyleyeceksin, Fable?" Koy dümeni daha sıkı kavrarken göz göze geldik. Gözleri, fırtınaların ayı ve gökteki yıldızları örttüğü karanlık ada geceleri kadar karaydı.

Diğerleri sessizce bana baktı, cevabımı bekliyorlardı. Limanda bana daha bir dikkatli baktıklarını görmüş ve sahildeki fısıldaşmalarını duymuştum. Resiflerde haftalarca süren küçük vurgunların

ardından tarakçılar huzursuzlanıyordu ve bu kesinlikle hayra alamet değildi. Ama sonunda bunu bana açıkça soracak kişinin Koy olmasını beklemiyordum.

Omuz silkip, “Abalon,” dedim.

Gölerek başını iki yana salladı. “Abalon,” diye tekrarladi. Jeval’deki tarakçıların pek çoğundan daha gençti; kızarmış teni henüz kırıxmamıştı ve üzerinde güneşin altında geçirilen uzun günlerden kalan beyaz lekeler yoktu. Ama sandalı almaya ve kendi taşımacılık işini başlatmaya yetecek kadar para çalarak aralarındaki yerini hayli hayli kazanmıştı.

“Aynen,” dedim.

Yeniden göz göze geldiğimizde gözlerindeki muziplik kayboldu ve ağzımın kenarındaki seğirmeyi gizlemeye çalışarak dişlerimi sık-tım. Cehennem gibi sıcak sahile atılmamın ve kendi başımın çaresi-ne bakmak zorunda bırakılmamın üzerinden dört yıl geçmişti. Aç-lıktan kıvranırken teknelerin gövdelerini kokmuş balık karşılığında kazımaya zorlanmış, başka bir tarakçının bölgesinde daldığım için defalarca dövülmüştüm. Jeval’deki şiddetten payıma düşeni alsam da şu âna dek Koy’un yoluna çıkmamayı başarmıştım. Onun dik-katini çekmek son derece tehlikeliydi.

Kıç tarafına çıktım ve sahilde sırtına yönelttiğim aynı hınzır gülümsemenin dudaklarıma yerleşmesine izin verdim. O şerefsizse ben de öyleydim. Ve ondan ne kadar korktuğumu görmesine izin vermek beni yalnızca daha kolay bir av hâline getirirdi. Jeval’de hayatta kalmanın bir yolunu bulmak zorunda kalmıştım ve dalma şansımı başkasına kaptırmamak için gerekirse bir elimi feda ederdim. Bu kadar yaklaşmışken kaybedemezdim.

Direği bıraktım ve suya düşerken sandal ayaklarımın altından çekildi. Olanca ağırlığımla denize çakıldım ve etrafımdaki kristal baloncuklarla beraber yüzeye doğru süzülürken soğuk karşısında kendimi ısıtmak için bacaklarımı çırp-tım. Doğu resifinin kenarı akıntıya değişiyor ve adanın bu tarafında suyu daha soğuk hâle geti-

* Bir tür deniz kabuklusu —çn

riyordu. Aşağıda, önceden taranmış olandan daha fazla pirit olduğunu bilmemi sağlayan şeylerden biri de buydu.

Koy'un sandalı benden uzağa fırladı; yelken, bulutsuz gökyüzüne doğru kıvrıldı. Sandal Bariyer Adalar'ın ardında gözden kaybolurken ben de ters yöne, sahile doğru döndüm. Yüzümü suya gömererek yüzdüm ki altımdaki resifi ölçebileyim. Mercanın pembeleri, turuncuları ve yeşilleri güneş ışığını, babamın eskiden masasının üzerinde açtığı atlasın sayfaları gibi yansıttı. Parlak sarı, bir yaprağı kırık bir yelpaze mercanı benim işaretimdi.

Yüzeye çıktım, havayı yavaşça içime çekerek ciğerlerimi iyice doldururken kemerimi kontrol ettim ve soluğumu aynı hızda saldım, tıpkı annemin bana öğrettiği gibi. Ciğerlerim genişledi ve sonra boşalırken kaburgalarımın arasında tanıdık bir baskıyla büzüldü, ben de nefes alışımı hızlandırdım, havayı içime çektim ve son bir derin nefes alana dek hızımı artırarak soluk verip daldım.

Kollarım suyu yararken kulaklarım çınladı, deniz tabanında ışıldayan parlak renklere yöneldim. Basınç vücudumu sardı ve yüze-yin beni geri çekmeye çalıştığını hissedince daha da derine gömüldüm. Kırmızı çizgili balıklardan oluşan bir sürü, ben aşağı doğru inerken etrafıma dolandı. Ayaklarım, kıvrık parmaklar gibi yukarı uzanan yeşil mercan sırtına yavaşça inerken sonsuz mavi her yöne uzanıyordu. Üst tarafındaki kaya çıkıntısını kavrayıp kendimi küçülterek gedige girdim.

İlk piriti, gözlüğümü tamir etmesi karşılığında rıhtımdaki yaşlı adama ödeme yapmak için resifte yengeç ararken bulmuştum. Değerli taşın yumuşak uğultusu, sessizlikte kemiklerimi bulmuştu ve onu ortaya çıkarmaya çalıştığım üç günden sonra şans yüzüme gülmüştü. Bir kayacın uzantısını tekmelediğimde bir sahanlık kopmuş ve üzerinde çok iyi bildiğim bir beyaz kabarcık yığını olan, eğri bir bazalt sırasını ortaya çıkarmıştı. Bu tek bir anlama gelebilirdi – pirit.

Bu zulayla son üç ayda, *Marigold*'daki tüccarlardan iki yıl boyunca elde ettiğimden daha çok para kazanmıştım. Birkaç hafta

daha sabrettikten sonra bir daha bu resiflere dalmak zorunda kalmayacaktım.

Ayağım çıkıntıya yerleşti ve bir elimi sırtının kıvrımlarını hissederek kayaya bastırdım. Değerli taşın yumuşak titreşimi parmak uçlarımin altında, metale çarpan metalin gerilmiş yankısı gibi tısladı. Annem bana bunu da öğretmişti; cevheri nasıl dinleyeceğimi. *Lark*'ın gövdesinin derinliklerinde annem onları tek tek elime koyar ve mürettebat batardolar arasına gerilmiş hamaklarında uyurken fısıldardı.

Bunu duyuyor musun? Bunu hissediyor musun?

Aletleri kemerimden çektim ve üzerine tokmakla vurmadan önce keskiyi en derin oyuya yerleştirip yüzeyi yavaşça ufaladım. Köşenin şekline bakılırsa altında oldukça büyük bir pirit parçası vardı. Belki dört bakır değerinde.

Daha da çok balık beslenmeye gelirken güneş ışığı tepemde gümüş pullarının üzerinde ışıldıyordu ve parlaklık karşısında gözlerimi kısarak yukarı baktım. Bir beden, resifin aşağısındaki bula-nık açıklıkta süzülerek suyun derinliklerine sürükleniyordu. Birini kızdıran veya borcunu ödemeyen bir tarakçıdan geriye kalanlar. Ayakları, kaya midyeleriyle kaplı devasa bir kayaya zincirlenmiş ve etini kemiğinden ayırmaları için deniz canlılarına bırakılmıştı. Bu, birinin infaz edilmesini ilk görüşüm değildi ve dikkatli olmazsam benim sonum da öyle olabilirdi.

Son nefesim göğsümde yandı, kollarım ve bacaklarım daha da üşüdü ve keskiye bir kez daha vurdum. Kaba, beyaz kabuk çatlar-ken gülümsedim ve kayanın tırtıklı bir parçası koparken dudak-larımdan birkaç baloncuk çıkmasına izin verdim. Kan çanağına dönmüş bir göz gibi bana bakan camsı, kırmızı pirit dokunmak için uzandım.

Görüşüm kararmaya başlayınca kayayı ittim ve ciğerlerim nefes almak için yırtınırken yüzeye doğru yüzdüm. Balık sürüsü, etrafımda parçalara ayrılan bir gökkuşağı gibi kaçışırken nefes nefese sudan çıktım. Bulutlar tepemizde ince şeritler hâlinde süzülüyordu

ama benim gözüm ufukta gittikçe koyulaşan maviliğe takıldı. O sabahki rüzgârdan fırtınanın yaklaştığını fark etmiştim. Eğer fırtına *Marigold*'un gündoğumuna kadar Bariyer Adalar'a ulaşmasını engellerse piriti daha uzun süre elimde tutmam gerekecekti, ki bu da hiç güvenli değildi. Saklayacak epey yerim vardı ama her geçen gün beni izleyen gözler artıyordu.

Güneş tenime olabildiğince nüfuz ederek beni ısıtabilsin diye sırtüstü uzandım. Güneş Jeval'in üzerinde yükselen eğimli sırta doğru batmaya başlamıştı bile ve bütün piriti çıkarmak için en azından altı ya da yedi kez daha dalmak gerekiyordu. Koy benim için geri döndüğünde resifin diğer ucunda olmam lazımdı.

Dönerse tabii.

Üç ya da dört hafta sonra Dar Boğaz'a geçecek ve Saint'i bulup sözünü tutmasını sağlayacak kadar çok param olacaktı. Beni hırsızların bu kötü şöhretli adasına terk edip gittiğinde sadece on dört yaşındaydım ve her bir günümü gidip onu bulmak için ihtiyacım olan parayı biriktirmekle geçirmiştim. Dört yıl sonra, sonunda ortaya çıkıp kapısını çaldığımda beni tanıyabilecek mi diye merak ediyordum. O gün balina kemiğinden bıçağıyla kolumu parçalar-ken bana söylediklerini hatırlayıp hatırlamayacağını...

Ama babam unutkan tiplerden değildi.

Ben de öyle.



BEŞ KURAL VARDI. BEŞ TANECİK.

Ve annemle gemi direklerine tırmanacak kadar büyüdüğümünden beri onları babama sayardım. *Lark*'taki mum ışığıyla aydınlanan loş odasında, bir elinde tüy kalemi, diğer eli masanın üzerindeki yeşil çavdar viskisi bardağında beni izlerdi.

1. *Bıçağını ulaşabileceğin bir yerde tut.*
2. *Asla ama asla kimseye borçlanma.*
3. *Hiçbir şey bedava değildir.*
4. *Bir yalanı daima bir gerçeğin üzerine kur.*
5. *Asla, hiçbir şart altında, senin için neyin ya da kimin önemli olduğunu açık etme.*

Beni Jeval'de bırakıp gittiği günden beri Saint'in kurallarıyla yaşadım ve beni hayatta tuttular. Bir kez olsun arkasına dönüp bakmadan sahilden demir alırken bana bu kadarını bırakmıştı hiç olmazsa.

Biz sahile yaklaşırken gök gürültüsü tepemizde homurdandı, gökyüzü kararıyor ve hava bir fırtınanın fısıltısıyla uyanıyordu. Dalgaların şeklini izleyerek ufku inceledim. *Marigold* yola çıkacaktı ama eğer fırtına kötüyse Bariyer Adalar'a sabah varması mümkün değildi. Ve eğer orada olmazsa ticaret de yapamazdı.

Koy'un kara gözleri kucağımdaki abalon ağına takıldı, resiften

çıkardığım pirit çantası da kabuklardan birinin içinde saklıydı. Bir zamanlarki o aptal kız değildim artık. Çantamı diğer tarakçılar gibi alet kemerime asmanın, onlara çantayı kemerimden kesip almaları için davetiye çıkarmaktan başka bir işe yaramayacağını çabuk öğrenmiştim. Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Fiziksel güç bakımından onlara denk değildim, bu yüzden son vurgunum benden çalındığından beri değerli taşları ve paraları içi temizlenmiş balıkların ve abalonların içine saklıyordum.

Bileğimdeki yara izini sanki bir ağaç köküyümüş gibi parmağımın ucuyla kolumun iç tarafından dirseğime kadar izledim. Uzun zamandır beni adada sağ tutan buydu. Jevalliler batıl inançlının önde gidenleriydi ve hiç kimse böyle bir yara izi olan bir kıza el sürmek istemiyordu. Saint beni terk ettikten sadece birkaç gün sonra, Fret adında yaşlı bir adam deniz iblisleri tarafından lanetlendiğim dedikodusunu limana yaydı.

Sandal yavaşladı ve ayağa kalkıp omzuma attığım ağla kenara sıçradım. Sığıklardan çıkarken Koy'un gözlerini üzerimde, fısıltısının derinden gelen boğukluğunu sırtımda hissedebiliyordum. Jeval'de, ucunda para olan bir dolap çevrilmediği sürece her koyun kendi bacağından asılırdı. Ve Koy'un yaptığı da tam olarak buydu – dolap çevirmek.

Kıyı boyunca sırta doğru yürüdüm, beni takip eden herhangi biri olursa gölgesini yakalayayım diye uçurumun dik yüzünü gözlüyordum. Deniz alacakaranlıkta menekşe rengine büründü ve güneş batarken son ışık huzmesi suyun yüzeyinde dans etti.

Nasırlı parmaklarım siyah iri kaya parçasının tanıdık gediklerini buldu ve diğer tarafa vuran deniz suyu serpintisi yüzüme çarpana kadar kendimi yukarı çekerek tırmandım. Resife bağladığım halat aşağıdaki suda gözden kayboldu.

Çatlak abalon kabuğunu ağımdan aldım ve ciğerlerimi havayla doldurup kalkmadan önce gömleğimden içeri attım. Bir dalganın çarpmasıyla su yükselir yükselmez sırttan denize atladım. Hava her dakika daha da kararıyordu ama halatı yakaladım ve tutamların

deniz yüzeyinden, kalın, dalgalanan kurdelemsi iplikler gibi yükseldiği yosun ormanının gölgesine kadar takip ettim. Aşağıdan, yapıları suyu yeşile döndüren altın bir çatıya benziyordu.

Ben aşağı doğru yüzerken balıklar sudaki sarmaşıkların arasından dağıldı ve resif köpekbalıkları peşlerine düşüp akşam yemekleri için avlandılar. Koy balık tutmama izin verilen pek az yerden biriydi çünkü dalgalı su diğer tarakçıların kullandığı sazdan tuzakların tek parça hâlinde kalmasını zorlaştırıyordu. Ama babamın denizcisinden öğrendiğim örme sepetten tuzak, dalgaların vuruşuna dayanabilirdi. Kalın halatı yumruğumun etrafına dolayıp çektim ama akıntının ittirmesiyle aşağıdaki kayaların arasına sıkışmış olduğu için gelmedi.

Ayaklarım sepetin üstüne indi ve taş a yaslanıp kalın alüvyonun içine yarı gömülü olduğu yerden tekmeleyerek sepeti çıkarmaya çalıştım. Yerinden oynamayınca daldım ve parmaklarımı örgüden tepesine sıkıca geçirerek, halka kopup da beni arkamdaki sert kaya levhasına çalana kadar asıldım.

Ben daha kapatamadan, oluşan açıklıktan bir levrek sıyrılıp gitti ve sesimin yankısı suda kaybolurken arkasından lanetler yağdırarak yüzüp gidişini izledim. Diğeri de kaçıp gitmeden kırık kapağı göğsüme yaslardım ve bir kolumu tuzağın etrafına dolardım.

Halat beni deniz tabanından yukarı çıkardı ve gölgelerde gizli pürüzlü çıkıntıya ulaşana kadar onu takip ettim. Yosunla mühürlediğim taşı gevşetmek için keskiyi kullandım ve taş elime düşünce bir deliği açığa çıkardı. İçeride, son iki hafta boyunca topladığım pirit, kırık bir cam gibi parlıyordu. Adadaki nadir zulalarım içinde henüz bulunmamış olanlardan biriydi bu. Yıllardır bu küçük koya balık tuzaklarımı salıyordum ve burada daldığımı gören biri avımla çıktığımı da görürdü. Hazinemi buraya sakladığımı düşünenler olsa bile onu bulamazlardı.

Kemerimdeki kese piritle dolduğunda taşı yenisiyle değiştirirdim. Bacaklarımdaki kaslar yanmaya başlamıştı bile, saatler süren dalıştan yorulmuştum ve son kuvvetimi kendimi suyun yüzeyine

itmek için kullandım. Gece havasını kana kana içime çekerken bir dalga vurdu ama beni dibe geri çekmeden önce kendimi çıkıntıya doğru ittim.

Bir kolumla ağırlığımı yukarı çekip kuma uzandım ve soluklandım. Yıldızlar çoktandır tepeden göz kırpıyordu ama fırtına Jeval'e doğru hızla yaklaşıyordu ve rüzgârdan aldığım kokuya bakılırsa uzun bir gece olacaktı. Rüzgârlar uçurumdaki kulübemi tehdit ediyordu ama piritimi ya da paramı üzerimde taşımak zorunda kalmışken zaten uyuyamazdım. Daha evvel ben uykudayken kampım altüst edilmişti, bu riski alamazdım.

Çırpınan balığı gömleğimin içine soktum ve bozulmuş tuzağı omzumun üzerinden atıp sırtıma astım. Ağaçların üzerine karanlık çöktü ama ay ışığında yolumu buldum; dik kayalığa doğru kıvrılana kadar patikayı takip ettim ve yol dikleştikçe eğime uydu. Toprak aniden pürüzsüz bir kayada son bulunca ellerimle ayaklarımı oyduğum deliklere yerleştirip tırmandım. Bir kere bacağıma tepeye atınca kendimi yukarı çekip arkamdaki yola baktım.

Yol boştu; ağaçlar esintiyle nazikçe sallanıyor ve ışık serin kumun üzerinde dans ediyordu. Kalan kısmı koştum, ta ki düz zemin yerini aniden epey aşağıdaki sahile bırakana dek. Uçurum, karanlıkta görünmeyen Bariyer Adalar'a bakıyordu ama gece için demirleyen gemilerin direklerinden sallanan birkaç fenerin parıltısını seçebildim. Geri dönmeyeceğini söylemiş olmasına rağmen, her sabah oturup babamın gemisinin geri dönmesini beklediğim yerdi burası.

Ona inanmam iki yılımı almıştı.

Tuzağı ateş çukurunun yanına bıraktım ve kemerimi çözdim. Kollarımı uçurumdan sarkan kalın ağaç gövdesine doladığım sırada rüzgâr hızlandı ve vücudumu yavaşça kıpırdatarak kendimi yukarı çektim. Zemin altımdan kaydı ve en az otuz metre aşağıda bulunan kıyıya baktım. Gece dalgaları kumun üzerinde beyaz beyaz köpürüyordu. Tarakçıların çoğu, ağaca dalları çatlatmadan ve kendi ölümlerine uçmadan tırmanamayacak kadar ağırdı. Ben bile bir iki kere az kalsın düşüyordum.

Yeterince yaklaşınca iki şişkin dalın birleşim yerindeki oyuğa uzandım. Parmaklarım keseyi buldu ve aşağı inmeden önce kolumu geriye doğru savurup yere düşürdüm.

Ateşimi yaktıktan sonra balığı şişe geçirip patıkaya bakan kayalıklarda rahat bir oyuğa yerleştim. Biri gözetlemeye gelirse, o beni görmeden ben onu görürdüm. Sadece sabaha kadar dayanmam gerekiyordu.

Keseyi sallayınca paralar şingirdadı ve yumuşak kuma döküldü. Ben onları sayar ve önüme düzenli yığınlar hâlinde dizerken yüzleri ay işığında parıldıyordu.

Kırk iki bakır. Kayıklar için harcayacağım miktardan sonra on sekiz bakıra daha ihtiyacım olacaktı, böylelikle West’le pazarlık yapmaya yetecek bakırım olacaktı. Saint’in izini bulana kadar karnımı doyumak ve barınmak için küçük bir miktar bile ayırmıştım. Yere uzandım ve balık ateşte tırdarken bacaklarımı uçurumun kenarından sallandırıp ayı izledim. Tepemde asılı duran süt beyazı, mükemmel bir hilaldi. Jeval’e özgü tuzlu, selvi kokulu havayı içime çektim.

Adadaki ilk gecemde sahilde uyumuş, çadırların yanan ateşlerin etrafına yerleştirildiği ağaçlığa gitmeye çok korkmuştım. Bir adam ceketimi yırtıp ceplerimde para ararken uyanmıştım. Hiçbir şey bulamayınca beni soğuk kumlara geri bırakıp uzaklaşmıştı. Sığlarda ne zaman balık tutsam, birisinin benden yakaladıklarımı almak için sahilde bekleyeceğini anlamam günlerimi aldı. Yiyecek peşinde koşacak güvenli yerler bulana dek neredeyse bir ay boyunca yosun yedim. Neredeyse bir yıl sonra, başkalarının avlarını temizleyerek ve palmiye ipi satarak, artık dalamayacak kadar yaşlanmış olan Fret’in tarama takımlarını alacak kadar para biriktirebilmiştim.

Fırtına rüzgârları eserken dalgalar aşağıda öfkeyle çarptı ve bir anlığına acaba bunu zler miyim diye düşündüm. Jeval’de benim bir parçam hâline gelen bir şey olup olmadığını. Ayağa kalkıp ağaçların tepelerinin karanlıkta dalgalı sular gibi hareket ettiği, gecenin örttüğü adaya baktım. Benim için bir hapishane olmasaydı buranın güzel olduğunu bile düşünebilirdim. Ama asla buraya ait olmamıştım.

Olabilirdim. Onlardan birine dönüşüp birçokları gibi Bariyer Adalar'da kendi küçük mücevher işimi kurmaya çabalayabilirdim. Ama Jevalli bir tarakçı olsaydım Saint'in kızı olmazdım. Gerçi belki bu bile doğru değildi artık.

Gemi gövdesinin göbeğindeki uğultuyu ve hamaktaki gıcırtağı hâlâ hatırlıyordum. Babamın piposunun kokusunu ve çizmelerinin güvertedeki sesini. Ben karaya, rıhtıma ya da Dar Boğaz'ın karşısında uzanan şehirlere ait değildim. Ait olduğum yer gitmişti.

Ay ışığının siyah ufuk çizgisine dokunduğu yerde *Lark*, Fırtına Kapanı'nın sularının altında yatıyordu. Ve ben nereye gidersem gideyim asla eve dönemezdim. Çünkü ev, denizin dibindeki bir gemiydi, annemin kemiklerinin yattığı yerdı.



ÜNEŞ DOĞARKEN UÇURUMUN KENARINDA DURUP SU üstündeki *Marigold*'u izledim. İsimsiz Deniz'den gelen şiddetli fırtınaya rağmen gece karanlığında varmışlardı. Bütün gece uyanık kalıp yağmur söndürene kadar alevleri izlemiştim ve üç gün art arda daldıktan sonra bütün vücudum uyku ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu.

Ama West bekletilmeye gelmezdi.

Ben sahile vardığımda tarakçılar kıyıda sürüler hâlinde bekliyordu. Sandalında yer tutmak için Speck'e bir ay önceden ödeme yapacak kadar kafam çalışıyordu. Elleri başının altında kumlara uzanmış, yüzünü şapkasıyla örtmüştü. Eğer Jeval'de bir sandalınız varsa dalmanıza ya da ticaretle uğraşmanıza gerek yoktu çünkü adadaki bütün tarakçılar size ihtiyaç duyardı. Bir sandal sahibi olmak hiç tükenmeyen bir çömlek dolusu bakıra sahip olmak gibiydi ve bu şansı Speck kadar hak etmeyen birini daha bulamazdınız.

Geldiğimi görünce geniş, çürük dişlerini ortaya çıkaran bir sırıtişla ayağa fırladı. "Günaydın Fay!"

Ona bir baş selamı verdim ve sandalın yan tarafına tırmanmadan evvel çantamı içeri fırlattım. Kimse bana yer açmaya zahmet etmedi, ben de bir kolumu direğe dolayıp elim gömleğimin içindeki pirit kesesini örtecek şekilde pruvada durdum. Koy'un sandalı çoktan Bariyer Adalar'ın ilerisinde gözden kaybolmuştu, öylesine doluydu ki her iki yanından bacaklar ve ayaklar suyun içinde sürükleniyordu.

“Fable.” Speck yalvaran bir gülümsemeyle bana baktı ve ben de ona dik dik bakınca ne beklediğini anladım.

Yelkeni salıverdim ve o bizi uzaklaştırırken fora olmasına izin verdim. Tarakçılar benden, başka birinden asla istemedikleri şeyler isterlerdi. Sırf benim gibi cılız bir çocuğu sığıklarda boğmadılar diye onlara minnettar olmamı bekliyorlardı ama aslında bana hiçbir faydaları dokunmamıştı. Artıklar için yalvardığımda karnımı hiç doyurmamışlar ya da fırtına sırasında barınacak bir yer vermemişlerdi. Her bir lokma yiyeceği, her pirit parçasını ya çalışarak ya da neredeyse ölme pahasına elde etmiştim. Yine de, hâlâ nefes aldığım için onlara borçlu olmam gerekiyormuş gibi davranıyorlardı.

Rüzgâr hızlandı ve yumuşak sabah havasını sıcak bir bıçağın donyağını kestiği gibi kesti. Yüzeyin sakın görünüşü, yeni ateşe tutulmuş cam gibi parlaması hoşuma gitmedi. Ne kadar kana susamış olabileceğini gördüğümden, denizin bu uykulu hâlini görmek sinirlerimi bozuyordu.

“Söylenenlere bakılırsa yeni bir pirit zulası bulmuşsun, Fay,” diye vırakladı Speck ve dümen yekesini bırakıp direğin başında yanıma geldi.

Nefesi ev yapımı çavdar viskisi kokuyordu, ben de başımı rüzgâra doğru çevirip onu görmezden geldim. Diğerlerinin de bana baktığını hissedince keseyi saran yumruğumu sıktım.

Speck’in eli aramızda havaya kalktı, avuç içi önümde dümdüz açıldı. “Bir şey kastettiğim falan yok.”

“Tabii tabii,” diye homurdandım.

Bana doğru hafifçe eğildi ve daha kısık sesle, “Ama bazı laflar dolaşıyor, bilirsin ya,” dedi.

Göz göze geldik ve ne ima ettiğini anlamaya çalışarak onu inceledim. “Ne lafı?”

Omzunun üzerinden geriye baktı ve gümüşü saç örgüsü gömleğinin içine soktuğu yerden çıktı. “Onca bakırı nerede tuttuğun hakkında konuşuluyor.”

Sağında oturan tarakçı kıpırdandı, kulağı bizdeydi.

“Senin yerinde olsam bu laflara kulak asmazdım, Speck.” Omuzlarımı geriye atıp direğe yaslandım. Tarakçılarla anlaşmanın yolu korkmuyormuş gibi davranmaktan geçiyordu, kusmamak için yutkunup duracak kadar dehşete düştüğünde bile. Speck zararsızdı ve adada endişelenmemi gerektirmeyen az sayıdaki kişiden biriydi.

Hızlıca başını salladı. “Tabii ki kulak asmıyorum. Sadece bilmen gerekir diye düşündüm.”

“‘Senden bir bakır daha alayım diye düşündüm,’ demek istedin herhalde,” diye tersledim onu.

Başını eğip omuzlarını silkmeden önce yüzünde bir gülümseme daha belirdi.

“Benden zaten fazla para alıyorsun. Bir de dedikodu için ödeme yapacak değilim.”

Konuşmanın burada bittiğini anlasın diye ona sırtımı döndüm. Geçişte takas edecek kadar bakırım olması için en az üç hafta daha lazımdı ama eğer tarakçılar gerçekten konuşmaya başladıysa, o kadar uzun süre dayanamazdım.

Speck sustu; geriye sadece sandalın suları yararken çıkardığı ses ve rüzgârın ıslığı kaldı. Biz Bariyer Adalar’ın köşesinden dönerken *Marigold*’un fitilli beyaz yelkenleri görüldü; en uzaktaki sırtın çıkıntısına demirlemişti ve Speck nazikçe sandalı yavaşlattı. O, rıhtımın diğer ucunda suya bakarken West’in dik omuzlarını görebiliyordum, yükselen güneşin önünde siyah bir siluetten ibaretti.

Bir elimi havaya kaldırdım, parmaklarımı rüzgâra karşı ayırdım ve bunu görür görmez kalabalığın içinde kayboldu.

Biz rıhtıma yaklaşırken Speck yelkeni gevşetti ve o sormaya fırsat bulamadan rodayı kollarımın arasına alıp ipleri dışarı fırlattım. Çember rıhtımın köşesindeki dubayı yakaladı ve güverteden yana doğru sıçrayıp topuklarımı kenara dayayarak ağırlığımı arkaya verdim ve asıla asıla bizi rıhtıma çektim. Islak ipler gerilirken gıcırdadı ve sandalın küreğe vurmasıyla oluşan içi boş ses, Fret’in tünediği tabureden yukarı bakmasına sebep oldu.

Ayaklarının arasında sığıklardan topladığı nadir deniz kabuklarıyla dolu, sazdan örülmüş bir sandık vardı. Tarakçılık kabiliyetini yitireli çok olmuştu ama yine de her hafta kimsenin bulamayacağı şeyleri satarak Bariyer Adalar'da ticaret yapardı. Deniz iblisleri tarafından lanetlendiğimi ilk söyleyen oydu ve tarakçı kemerini satarak beni babamın kurallarını çiğnemeye zorlamıştı. Her iki sebepten ötürü, yaşadığım sürece hayatımı ona borçlu olacaktım.

"Fable," dedi ben iskeleye tırmanırken çarpık gülümsemesiyle.

"Selam Fret." Yanından geçerken kemikli omzuna dokundum, onun üzerinden West'in uzakta, *Marigold*'un önünde beklediği yere bakıyordum.

Tarakçılar solgun sabah ışığında dar ahşap geçit boyunca topluştılar, tüccarlarla takas yapıyor ve bakır için çekişiyorlardı. Jeval, resiflerindeki piritle biliniyordu ve en değerli taşlar arasında sayılmasa da burası onu bulabileceğiniz nadir yerlerden biriydi.

Tüccarlar yalnızca pirit için de gelmezdi. Jeval, Dar Boğaz ile İsimsiz Deniz arasındaki tek kara parçasıydı ve birçok gemi, yolculuklarının ortasında temel ihtiyaçları için orada dururdu. Jevalliler, gemilerinin tırabzanlarından onları izleyen mürettebata seslenir ve güverteye sepet sepet yumurta, kasa kasa balık ve halat tomarları taşırdı.

Kalabalık bir grup hâlinde toplanmış adamları omuz atarak geçerken önümde bir bağırış çağırış koptu ve biri yumruk atınca yana doğru eğildim. Beni rıhtımın kenarına iten bir kavga çıktı ve ağzı açık bir fıçı dolusu sığırkuyruğu yaprağı denize yuvarlanıverdi, az kalsın beni de yanında götürüyordu. İki adam peşinden suya atladı, ben de onları geçmeden önce tarakçıların birbirinden ayrılmasını bekledim.

Sanki geldiğimi sezmiş gibi, tam ben kalabalığı yarıp geçerken West dönüp bana baktı. Dalgalı, rengi güneşte açılmış saçlarını bir kulağının arkasına atmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve soluk yeşil gözleriyle bana bakıyordu.

“Geç kaldın.” Gömleğimi kemerime sıkıştırdığım yerden çıkarıp keseyi çözerken beni izledi. Onun arkasından güneşin alt kısmının çoktan suyun üzerinde süzüldüğü ufka baktım.

“Birkaç dakika,” diye homurdandım.

Ben keseyi boşaltırken ileri doğru bir adım attı ve altı tane soğan biçimli, beyaz kabuklu pirit yumrusu elime yuvarlandı.

Gözlüğü kemerimden çıkardı ve parçaların üzerine eğilmeden önce taktı; parçaları dikkatle alıp ışık kırmızı taşların arasından görülüyor mu diye bakmak için güneşe doğru tuttu. Dıştaki kayadan ayrılmamış olsalar da iyi parçalardı. Arkamdaki tarakçıların rehin verdiği şeylerden daha iyiydi.

“Fırtınaya tutulmuşa benziyorsunuz.” *Marigold*’un gövdesindeki kuruyan taze katrana baktım, sancak tarafındaki tırabzanın altında kalan ahşabın üzerindeki küçük bir çatlak vardı.

Cevap vermedi ve parçaları tekrar kontrol etmek için evirip çevirdi.

Ama geminin hasar almış tek kısmı orası değildi. Ana direğin yukarısında bir kız bir askıya oturmuş, yelkenleri bağlayan deri ka-yışları onarıyordu.

Çocukken güvertede sırtüstü uzanır, *Lark*’ın direklerinde oturmuş, koyu kırmızı örgüsü bir yılan gibi sırtından aşağı sallanan ve güneşte yanmış teni beyaz yelken beziyle kontrast oluşturan anne-mi izlerdim. Göğsümde bir ağrı uyanmadan önce, zihnimde belir-en anıyı silmek için gözlerimi kırpıştırdım.

“Son zamanlarda takas edecek epey şeyin oldu,” dedi West gözlüğü elinde tutarken.

“şansım yaver gitti,” dedim parmaklarımı kemerime takıp beklerken.

Düşünürken her zaman yaptığı gibi uzanıp çenesindeki kirli sakalı kaşıdı. “şans genellikle bela getirir.” Sonunda kafasını kaldırıp baktığında gözlerini kısmıştı. “Altı bakır.” Kemerindeki keseye uzandı.

“Altı mı?” Tek kaşımı kaldırıp elindeki en büyük pirit parçasını işaret ettim. “O elindeki tek başına en az üç bakır eder.”

Bakışları arkamda, rıhtımın gerisindeki tarakçılarla tüccarların üzerinde dolaştı. “Senin yerinde olsam adaya yanımda altıdan fazla bakır götürmezdim.” Kesesinde paraları aradı. “Kalanını gelecek sefere veririm.”

Dişlerimi kenetledim, yumruklarımı iki yanımda sıktım. Takasımızda sadece kısmi ödeme yaparak bana iyilik ediyormuş gibi davranması kanımı beynime sıçratıyordu. Bu dünyada işler böyle yürümezdi.

“Kendi başımın çaresine bakabilirim. Ya *on* bakır verirsin ya da kendine alışveriş yapacak başka birini bulursun.” Gözlüğümü parmaklarının arasından kaptım ve diğer avcumu açtım. Bana bakırları verecekti çünkü Jeval’de başka hiç kimseden pirit almazdı. Sadece benden. İki yıldır diğer tarakçılardan tek bir parça bile almamıştı.

Eli taşların üzerine kapanır ve parmak eklemleri beyaza keserken çenesi kasıldı. Yeleğinin cebine uzanırken duyamadığım bir şeyler mırıldandı. “Tek seferde daha küçük takaslar yapmalısın,” dedi kısık sesle, bakırları sayarken.

Haklıydı. Biliyordum. Ama adada aynı anda hem pirit hem de bakır saklamak daha tehlikeliydi. Paralar daha ufaktı, saklaması daha kolaydı ve diğerlerinin arzuladığı tek bir şeye sahip olmayı tercih ederdim. “Ne yaptığımı biliyorum,” dedim, doğruyu söylüyormuşum gibi yapmaya çalışarak.

“Gelecek sefer burada olmazsan nedenini tahmin etmek zor olmayacak.” Ona bakmam için bekledi. Geminin güvertesinde geçirdiği uzun günler tenini en koyusundan zeytuni bir renge boyamış, gözlerini annemin dalışlarından sonra bana cilalattığı yeşim taşlarına benzetmişti.

Paraları avucuma bıraktı, ben de topuklarımın üzerinde döndüm ve keseyi tekrar gömleğimin içine sıkıştırmadan önce paraları içine doldurdum. Jevalliler kalabalığına daldım, kokuşmuş bedenler tarafından yutuldum ve boğazıma bir yumru oturdu. Çantam-

daki bakırların ağırlığı beni tedirgin etti, West'in sözleri zihnime ağır bir taş gibi çöktü. Belki de haklıydı. Belki de...

Olduğum yerde döndüm ve *Marigold* ile aramda duran tarakçıların omuzlarından ötesini görmek için parmak uçlarımda yükseldim. Ama West çoktan gitmişti.

DÖRT



AHİLE ADIM ATTIGIMDA KOY KAYIKTA BEKLİYORDU.

Dalgaları izlerken rüzgâr saçlarını geriye doğru savurdu. Koy'u ilk gördüğümde, kışıma tekme basıp beni balık tuttuğum sahilden kovmak için bana doğru yüzüyordu. O günden beri de gözlerini üzerimden ayırmamıştı.

"Diğerleri nerede?" diye sordum bir bakırı havaya fırlatıp kemerimi kayığa doğru savururken.

Bakırı yakalayıp direktten sallanan kesenin içine attı. "Hâlâ tüccarlarla uğraşıyorlar."

Kayığa tırmandık ve Koy halatları gevşetirken sandal sığılıklardan açıldı.

Rüzgâr, açılır açılmaz yelkeni sert bir şekilde yakaladı ve kayığın kıydan hızla uzaklaşmadan evvel yalpalamasına sebep oldu. Koy omzunun üzerinden bana baktı ve gözlerini aletlerime çevirince kemerimi taktım. Daha önce de benden bir şeyler çaldığı olmuştu, gerçi onu hiç iş üstünde yakalayamamıştım. Saklama yerlerimi defalarca değiştirmek zorunda kalmıştım ama anlaşılan birileri onları her seferinde buluyordu. Tarakçılar sert ve dik kafalı tiplerdi ama aptal değillerdi, en azından Koy değildi. Ve onun beslemesi gereken boğaz sayısı herkesinkinden fazlaydı.

İki kardeşiyle büyükannesi onun eline bakıyordu ve bu da onu adadaki diğer herkesten daha tehlikeli kılıyordu. Kendinden başka birinden sorumlu olmak Jeval'deki, açık denizdeki, hatta Dar Bo-

ğaz'daki en büyük lanetti. Güvende olmanın yegâne yolu tümüyle yalnız olmaktan geçiyordu. Bu, Saint'in bana öğrettiği ilk şeylerdendi.

Bariyer Adalar'ın dışında, *Marigold* uzaklarda büyüyen başka bir fırtınanın karanlık arka planının önünde öylece durmaya devam ediyordu. Bu fırtına ilkinden de beter görünüyordu ama rüzgâra ve bulutlara bakılacak olursa, bize gelene kadar yükünü epeyce bırakacaktı. Yine de, *Marigold* ve diğer gemiler güvenlik gereği muhtemelen sabaha dek demirli kalacaklardı.

"O kadar bakırla ne yapacaksın, Fable?" diye sordu Koy halatı çözerken.

Nasırlı ellerinin halatı çekiştirmesini izledim. "Ne bakırı?"

Keyifli bir hâli vardı, dudaklarının arasından dişleri görünüyordu hafifçe. "Bulduğun bütün piritleri takas ettiğini biliyorum. Ama yine de o parayla ne yapmayı planladığını çözemedim. Tekne mi alacaksın? Tüccarlarla bir işe mi girişeceksin?"

"O kadar da pirit bulduğum yok." Saçımdan bir tutamı parmağıma dolayıp omzumu silktim. Saçlarım güneşte kararmış bakır rengindeydi. "Her zamankinden fazla değil."

Pruvaya doğru eğildi ve dirseğini kayığın yan tarafına atarak sırttı. "Senden neden hiç hoşlanmadım, biliyor musun?"

Ben de ona sırttım. "Neden?"

"Yalancı olduğundan değil. Bu adada herkes yalancıdır. Senin sorunun, Fable, iyi bir yalancı olman."

"Yani, seni oldum olası sevmişimdir, Koy."

Yelkeni çekerken güldü ve kayık yavaşladı. "Gördün mü? Az kal-sın inanıyordum."

Sandalın yan tarafına çıktım ve kendimi bırakarak daldım; soğuk suya çarptım ve vücudumun tekrar yüzeye çıkmasına müsaade ettim. Sudan çıktığımda Koy çoktan ardında beyaz köpükler bırakarak güney resifine yönelmişti. Arkasına bakmayınca aksi yöne doğru yavaş bir tempoda yüzmeye başladım, gücümü korumaya çalışıyordum. Kaslarımla kemiklerim hâlâ sert ve zayıftı ama yakın

zamanda dinlenecek durumum yoktu. Tarakçılarının gözü bu kadar üzerimdeyken olmazdı. Şimdi yapabileceğim tek şey, bana gereken o son bakırı olabildiğince hızlı elde edip bu yeri arkamda bırakmaktı.

Akciğerlerimi çalıştırmaya, ezberlediğim bir ritimle nefes alıp vermeye başlamadan önce sarı yelpaze mercanını gördüm ve kemerimi sıktım. Kaburgalarımın arasında keskin bir yanma hissedince daldım, kendimi denizin dibine doğru ittim ve tepemdeki balık sürüsünün parlak pullardan bir girdap şeklinde kaçışmasına neden oldum. Gediğe kadar inmekle vakit kaybetmedim. Aletlerimi kemerimden çekip işe koyulduğumda piritin uğultusu tenimde dans ediyordu, çekişle elimden geldiğince sert vurup yeni bir kaya sırasını parçalamaya uğraştım. Çoğu mercan ve bazalttan ibaretti ama yaklaşık altmış santim kadar aşağıda, pürüzsüz yüzeyiyle bir parça pirit ortaya çıktı. Büyük bir parça değildi, o yüzden daha kolay çıkardım ama daha fazlasını bulmak için bütün akşamüstünü harcamam gerekebilirdi. Çekici kaldırırken kolumu geriye doğru çektim ve resife tutundum. Keskiye tam ortadan vurdum ve küçük bir parça koparken suyun altında bir ses çınladı.

Tepemde bir gölge hareket edip beni karanlığa boğarken elim kaydı ve keskin bir kenara çarptı. İrkilerek çekici düşürünce kalbim tekledi, ciğerlerimdeki hava azalmıştı. Kendimi üstümdeki kayanın çıkıntısının altına iyice dayayıp güç alarak ve üşümüş elimle keskiyi kavrayarak döndüm. Bir grup balina köpekbalığı sırtın üzerinde yüzüyor, suyun yüzünde kırılarak derinlere inen güneş ışınlarının arasında süzülüyordu. İçim rahatlayarak baloncuklu bir kahkaha savurdum, göğsümdeki ağırlı sıkışma biraz gevşedi. Ama havaya ihtiyacım vardı.

Kendimi kayadan iterek ilerledim, iki balina köpekbalığının arasında durdum ve elimi pürüzsüz, benekli derileri boyunca gezdirmek için uzandım. Kuyrukları yanımdan geçti ve yukarıda dalgalanan ışık huzmesine doğru kulaç atarken gülümsedim.

Ama tam yüzeye ulaştığım sırada bir şey beni kolumdan yaka-

ladı ve ben daha nefes bile alamadan gerisingeri aşağı çekti. Suyun altında ciyakladım, dönmek için debelenirken son nefesimi de bırakıverdim.

Aşağıda, çark eden balık sürüsünün içinde Koy'un yüzü bana bakıyordu, elleri bileğime sıkıca kenetlenmişti. Tekme attım, topuğumu omzuna isabet ettirdim ve parmakları bileklerimden kaydı. Işığa doğru yüzebildiğim kadar hızlı yüzdüm, karanlığın zihnime sızdığını hissediyordum. Sonunda havaya ulaştığımda öksürüklerle boğuldum, ciğerlerim göğsümde şiddetle büküldü. Kayık resifin hemen aşağısında, dipten göremeyeceğim şekilde bir kayalığın gerisinde duruyordu.

Beni takip etmişti.

Bir sonraki nefeste Koy bana doğru geliyordu. Erişemeyeceği bir mesafeye doğru yüzmeye çalıştım ama saçıma asılıp beni kendine doğru çekti.

"Nerede?" diye bağırdı, yumruğunu sıkarak. "Bana nerede olduğunu söyle!"

Bir çırpıda dönüp dirseğimi geriye doğru çektim ve yüzüne indirdim. Saçlarımdaki parmakları çözüldü ve kayığa doğru yüzdüm. Koy peşimden geldi, suyu benden daha hızlı yarıyordu. Gövdeye vardığım sırada ayağımı yakalamıştı. Sandalın kıcını yakaladım ve içine atlamaya çalışarak onun ağırlığına direndim. Bacağıma daha sert asıldı ve boğazından bir homurtu koptu. Kaydım ve yüzümü sandalın yan tarafına öyle sert çarptım ki beynimde şimşekler çaktı. Kendimi yukarı çekip içeri uzanmadan önce tekrar parmaklarımla kenarı buldum, elim çılgınca küreği arıyordu. Küreği elime geçirince kolumu geriye doğru savurdum ve düz ucuyla Koy'un kafasına vurdum.

Aniden durdu ve suya geri düştü, ben de öksürerek kendimi sandala attım. Dibe batarken Koy'un gözleri yuvalarında geriye doğru kaymıştı alnından kırmızı bir mürekkep gibi kan sızıyordu. Halatları beceriksizce çözdüm ama yelkenlere uzandığım sırada donup kaldım ve soluklandım.

Onu hâlâ görebiliyordum; yüzeyin hemen altındaydı, koyu maviliklere batıyordu.

“Seni piç kurusu,” diye inledim, küreği elimden atıp tekrar daldım.

Yanına varınca ellerimi kollarının altından geçirip onu geri çektim. Ağırılığıyla mücadele ettim, gevşek vücudunu kaldırırken az kalsın kayığı deviriyordum. Üst gövdesini içeri aldıktan sonra bacaklarını birer birer çektim ve sandalın içine yuvarlandı.

Tüm kaslarım gerildi, kalan son gücüm kemiklerimde bir sızı bırakarak tükendi ve yuttuğum tuzlu suyu yanan boğazımdan öğürerek çıkardım. Koy’un tepesine dikildim, ellerim titriyordu. Hâlâ kan kaybediyordu ve nefes almıyor olmasını umuyordum. Ölmüş olmasını umuyordum.

Ama hiçbir zaman o kadar şanslı olmamıştım.

Yanına güverteye düşüp soluklanmaya çalışmadan önce çılgın çılgına ona sert tekmeler savurdum. Adaya doğru arkama bakarken, darmaduman olmuş ağızımdan suya bir ağız dolusu kan tükürdüm. Dudağım patlamış ve yanağım şişmişti ama yaşıyordum. İsteyebileceğim tek şey de buydu.

Onu arkada bırakmam gerekirdi. Karanlıklara gömülüp gitmesine izin vermeliydim. Neden yapmamıştım?

Sen bu dünya için yaratılmamışsın, Fable.

Saint’in sözleri ağrıyan kafamda yankılanırken gözlerimi kısıp küfrettim. Annem için de aynı şeyi söylerdi.

Küreği suda süzüldüğü yerde yakaladım ve ayağa kalkıp güçsüz kollarımla yelkeni çektim. Ellerimin arasındaki ip ağırdı ve rüzgâr yelken bezini şişirirken yanağımdan ılık bir gözyaşı damlası süzüldü.

Üç haftam yoktu. Üç günüm bile yoktu.

Bariyer Adalar’ın eğri büğrü tepelerinin ötesinde, *Marigold*’un yelkenleri hâlâ fırtına rüzgârlarıyla şişiyordu.

Eğer sabaha sağ çıkabilirsem Jeval’den kurtulmak için bir şansım olacaktı. Ve ben o şansı değerlendirecektim.



ALİHİM DÖNMÜŞ OLACAK Kİ KAYIĞI KIYIYA ÇIKARDIĞIMDA sahil neredeyse boştu. Koy, tarakçıların hâlâ rıhtımda tüccarlarla uğraştığını söylerken doğruyu söylüyordu belki de. Ya da belki kopmak üzere olan fırtınaya hazırlanıyorlardı. Her iki durumda da, resiften döndüğümü sadece birkaç kişi fark etmişti.

Birbirine dolanmış ağırları Koy'un hareketsiz bedeninin üzerine attım ve kemerimi kaptığım gibi kayığın yan tarafından suya atladım. Beni gören birinin aklına gelecek ilk şey Koy'un kayığında bir başıma ne yaptığım olurdu. İkinci şeyse Koy'un nerede olduğu...

Küreği sandalın içine atıp, balık tuzaklarımı yerleştirdiğim koya doğru her zamanki yolumdan ilerledim. Gökte güneş batıyor, rüzgâr artıyordu. *Marigold*'un mürettebatı fırtına diner dinmez yelken açmaya hazırlanıyor olmalıydı.

Yanımdan geçerken kucağında boş sepetler olan bir tarakçı bana baktı ve parmağımın ucuyla dudağıma dokunmak için uzandım. Yüzümün ne kadar kötü görüldüğünü bilmem mümkün değildi ve bunu saklamanın bir yolu yoktu. Biri Koy'u bulur bulmaz parçaları birleştireceklerdi.

Yolu buldum ve güneye, en uzun kum şeridinin sonuna doğru kestirmeden gittim. Güneş sırtın ardında kalınca sahil gölgelere büründü. Birkaç adımda bir arkamı kontrol ederek yolu uçuruma kadar izledim. Ama kayalardan köşeyi dönünce nefes almak için durdum.

Kampım altüst edilmiş, sahip olduğum bir avuç değerli şey de gitmişti. Geri kalan her şey kumun üzerinde parçalar hâlinde yatıyordu.

Koy dolap çevirmişti. Arkadaşları para ve pirit bulmak için kampımın altını üstüne getirirken o da pirit zulamı bulmak için beni boş bir kayığa çekmişti. Ama adaya sağ salim döneceğimi hesap edememişti. Ve kayığında uyansın ya da uyanmasın, fırtına sahili vurmadan biri karnıma bıçağı takmış olurdu.

Gözlerim uzaktaki ağaca kayınca kalbim tereddütle çarptı.

“Lütfen, lütfen, lütfen...” Ağaca doğru koştum, en kalın dalı tutabilmek için uçurumun kenarından atlادم ve kendimi ileri geri sallayarak gövdeye indim. Elim oyuğu arayarak ağacın kabuğunda çılgınca gezindi ve parmaklarım keseyi yakalayınca boğazımdan bir çığlık koptu. Onu bulamamışlardı.

Resifte yüzen bedenim görüntüsü gözümde canlanınca titreyen elimi tersiyle gözlerimi sildim. Acele etmezsem ben de kendimi ayaklarım mercanlara bağlı, soğuk deniz suyu ciğerlerimi doldururken bulacaktım. Ayaklarım kayaya indi ve gömleğimin yenini avucumda sıkı sıkı tuttuğum kesenin etrafına sarmadan önce bir şerit hâlinde yırttım. Dişlerimle düğüm attım. Bir dahaki sefere biri onu benden alacaksa, soğuk ve ölü parmaklarımdan ayırması gerekecekti.

Aşağıda, tarakçılarla dolu tekneler Bariyer Adalar’dan kıyıya yönelmişti. Neredeyse her birinin yüzü, kara bulutların gökyüzünde yükselmekte olan ayı yuttuğu ufka yönelmişti. Koy’un kayığını görmek için kıyıyı taradım ve bulduğumdaysa kanım buz kesti, tüyletim diken diken oldu. Oradaydı; kumun üzerinde, onu bıraktığım yerde duruyordu. Ama Koy gitmişti.

Gözlerim kararan yola kaydı. O tarafa gidemezdim, beni arayan birinin kucağına düşerdim kesin.

Rüzgâra döndüm; kurumuş nehir yataklarından oluşan labirentte, yükselen kayaların arasındaki gevşek taşların üzerinden koştum. Bir elimi duvara dayadım, çıplak ayaklarım loş ışıktaki sabit bir

zemin bulmaya uğraşıyordu. Geri dönmenin tek yolu bu zikzaklı yoldu ama en son iki yıl önce buradan geçtiğimde düşüp bacağımı kırmıştım. Kendi yemeğimi ya da ateş yakacak odun arayacak hâlde olmadığım o iki haftada az kalsın açlıktan ölüyordum.

Ama o anda beni öldürecek bir düşüş, Koy'un beni bulunca yapacaklarından daha iyi geliyordu kulağa.

Duvarlar ortaya çıkarken altdudağımı ısırdım, rüzgâr etrafımdaki oyuğa süzüldü. Nefesimi tutup dar yola doğru bir adım atarken tereddüt etmedim. Denizden ılık bir rüzgâr esip beni kayaya bastırdı, gözlerimi yerden ayırmamaya çalıştım, bir kolum boşluğun üzerinde havadaydı.

Duvardan inerken keskin bir yüzeye denk gelen ayağımı tıslayarak geri çektim. Altımdaki kayaya bir damla kan düştü ve daha hızlı ilerlemeye koyuldum, kuma atlamak için en aşağı ulaşmayı beklemedim. Yere sertçe indim, sendeleyerek ayağa kalkıp sahile doğru topallamaya başlamadan önce yana doğru yuvarlandım.

Uzaktaki tekneler gece için demirlemişlerdi. Ağaçlıktan gelen gevrek balık derisinin ve dumanın kokusunu alabiliyordum, bu da tarakçıların çoğunun yemek hazırlamakla meşgul olduğu anlamına geliyordu. Biri hariç.

Speck yere sırtüstü uzanmış, günlük kazancıyla aldığı çavdar viskisiyle çoktan sarhoş olmuştu. Su çıplak ayaklarına vuruyordu, ağzı açıktı, boğazından hırıltılı bir horlama yükseldi. Ona ufak bir tekme atıp bekledim ama sadece homurdandı ve dönerek yüzünü kumlara gömdü.

“Üzgünüm, Speck,” diye fısıldadım üzerinden atlarken.

Ama üzgün değildim. Son dört yılda ben güçbela hayatta kalırken o beni hayatım boyunca doyuracak miktarı çavdar viskisine harcamıştı. Ve sahilden çıkmamın tek yolu oydu.

Sessizce suda yürüdüm, kayığa tırmanmadan önce tarakçı kemerimi sandalın içine attım ve küçük çıpayı çektim. Kalbim güm güm atıyordu.

“Fable!” Karanlığın içinde hırıltılı bir ses cınladı.

Başımı hızla ağaçlığa doğru çevirdim, yüzümü ateş bastı. Çıpayı güverteye çekip yelkeni çözdüm.

“Fable!” Adım bir kez daha sessizliği yırtıp suyun çıkardığı sesin üzerinde yükseldi.

Ben kürekleri kaldırırken kayık yavaşça sürüklendi. Rüzgâr yelkeni yakalayana kadar kürek çekmem gerekcekti ama zamanım kalmamıştı. Sahilin arkasında bir siluet ağaçlığa doğru atıldı.

Koy.

Gözleri beni bulur bulmaz kumları döve döve yokuş aşağı koşmaya başladı. Yüzünün yan tarafından boynuna doğru koyu kan akıyor, açık bir el gibi çıplak göğsüne yayılıyordu.

Küreği suya daldırdım ve inleyerek çektim. Tepemde yelken bezi rüzgâra karşı neredeyse dalgalanmıyordu bile. Yeterince hızlı ilerlemiyordum. Koy’un kayığı arkamda suya inerken kalbim genişgüzel bir ritimle tekledi.

“Hadi ama!” diye bağırdım rüzgârın esmesini umarak. “Hadi ama!”

Yelken çatırdadı, rüzgârla dolarken aşağı doğru eğildi ve kayık öne doğru savrulup beni yere çalarken güvertede bir gümbürtü koptu. Kış tarafına doğru sürünerek yekeyi tuttum. Geride Koy’un kayığı dönüyordu. Bariyer Adalar güçlükle seçilebiliyordu ama arkamda Jeval, kehribar rengi alev alev bir günbatımının son anlarıyla aydınlanıyordu. Ve Koy bana yetişiyordu.

Onu suda bırakmayarak aptallık etmiştim. Daha en başta, onunla bir başıma kayığa binmekle aptallık etmiştim. Beni resiflerde kısırtabilmesi benim suçumdur. Ve şimdi, eğer ben *Marigold*’a ulaşmadan beni yakalarsa kendimden başka kimseyi suçlayamazdım.

Sen bu dünya için yaratılmamışsın, Fable. Yanıldığımı mı kanıtlamak istiyorsun? Kendini bu adadan kurtar.

“Kapa çeneni,” diye bağırdım, Saint’in yüzü önümde bir hayalet gibi belirirken gözlerim yaşlarla yanıyordu. Eğer bunca çabadan sonra ölürsem onun haklı olduğunu kanıtlamış olurum. Yüzüncü kere.

Rıhtıma geldiğimde yavaşlamadım. Yan tarafa geçtim ve kolları göğsümün üzerinde kavuşturup kemerim ve kesemle karanlık suya atladım. Yüzeye çıktığımda Speck'in sandalı ıskarmoza çarptı, ben merdivene doğru yüzerken derme çatma ahşap çatlıyor ve hurdaya çıkıyordu. Kendimi basamaklardan yukarı çektim, ayaklarım tahta kalaslara değer değmez koşmaya başladım.

"West!" *Marigold* görüş açımı girerken karanlığa onun adını haykırdım.

Gemiler sessizce koylarda duruyor, fenerleri boş güvertelerde titriyordu. Arkamda Koy'un ayakları rıhtımı dövüyordu. Benden daha hızlıydı.

"West!"

Marigold'un sancak tarafında bir siluet belirdi ve yukarı kaldırılan bir fener bir kızın yüzünü aydınlattı – o sabah direğin tepesinde gördüğüm kızdı bu.

"Fable!" Koy arkamda homurdandı, sesi gök gürültüsü gibiydi.

Geminin yanında patinaj yaparak dururken kız tek kelime etmeden bana baktı.

"Lütfen!" diye bağırdım, toplanmış merdivene uzanarak.

Gözleri arkama döndü, Koy'a. Kısa bir tereddüdün ardından halatları çekiştirip merdiveni çözerek gövdeye doğru salıvermedi. Merdiveni yakalamak için atladım ve suyun üzerinde sallanırken omzum geminin gövdesine çarptı.

Koy rıhtımda kaydı, bacaklarıma uzandı ama onu tekmeledim, tırabzanın üzerinden yuvarlanana dek titreyen ellerimle halata tırmandım. Sertçe güverteye düştüm, sırtüstü döndüm ve havayı içime çektim.

Kız tepemde duruyor, elindeki fener hâlâ sallanıyordu.

"Ne halt ediyorsun sen?" West aniden kızın arkasında belirdi, karanlıkta yüzü neredeyse görünmezdi. Eğildi, kolumdan tutup beni ayağa kaldırdı.

Bıçağıma uzandım, konuşmak için ağzımı açtım ama bir sonraki nefeste bir bıçağın soğuk, keskin ucu çenemin altındaki yumuşak

deriyi buldu. Kız ânında yanımda bitmişti, elinde mücevherlerle bezeli bir hançer tutuyordu.

Ellerimi havaya kaldırdım ve güvertede West'in arkasında başka siluetler belirirken kımıldamadan durdum. Öfkeli bakışları bana sabitlenmişti.

"Fable!" Aşağıdan yine Koy'un boğuk kükremesi duyuldu ama West kıpırdamadı. Bakışları benden hiç ayrılmadı.

"Beni Dar Boğaz'a götürmeniz için kırk bakır veririm." Elimi ikimizin arasında havaya kaldırdım, kese hâlâ yumruğuma bağlıydı.

West kaskatı kesildi, kolumu tekrar tutup beni geriye ittirmeden önce gözlerinde bir düşünce fırtınası patladı. "Gemimden defol."

Dudağımı sertçe ısırdım, gözlerimin ardında batan gözyaşlarımın sızısı yeniden alevlendi. Ona her şeyimi vermek zorunda kalacaktım. "Yolculuk için elli iki bakır ve iki iyi parça pirit," dedim nefes nefese. "Lütfen."

"Biz tüccarız. Yolcu taşımıyoruz," dedi West, ellerini iki yanında yumruk yaparak.

Bu bir yalandı ve ikimiz de bunu biliyorduk. Tüccarlar her daim yolcu taşırdı.

West'in gözleri patlak dudağıma takıldı ve çenesini sıktığını gördüm. Yüzümdeki kurumuş kanı hâlâ hissedebiliyordum. "Başını nasıl bir belaya soktun böyle?" Tırabzanın üzerinden, rıhtımda volta atarak beni bekleyen Koy'a baktı.

Yavaşça arkaya uzandım, kemerimden bıçağımı çıkardım. Tek hamlede bıçağı avucumla kese arasından geçirip ipi kestim ve keseyi West'in göğsüne doğru ittim.

"Seni hiçbir yere götürmüyorum," derken sesi ıslak kumların sürttüğü taş gibi sertti.

Güçlkle yutkunurken karanlığa minnet duydum. Tenimin kırdığını, gözlerimde biriken hain gözyaşlarını hissedebiliyordum. "İyi öyleyse. Rıhtımda elli iki bakırı alacak en az bir dümenci vardır." Bıçağımın ucunu dişlerimin arasına sıkıştırdım ve bir ayağımı yan taraftan sallandırarak merdivene uzandım.

West'in omuzları gerildi, uzun bir nefes verdi ve tırabzanı daha sıkı tuttu. "Bekle."

Dondum kaldım, yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. Tekrar suya doğru dönmeden önce benim üzerimden rıhtımda demirlemiş diğer gemilere baktı.

"West," dedi kız, sesi onu uyarırcasına alçalmıştı.

Kemikli yüzünün profili ona bakarken ay ışığında keskinleşti. Elini bana doğru uzatırken küfretti. "Bakırı bana ver."

Ağzım açık kaldı. "Ne?"

"Ne?" Sözcük, rıhtımda göremediğim biri tarafından yankılandı.

West onu duymazlıktan geldi. "Bakır," dedi yine, bu kez daha yavaşça.

Tırabzandan içeri atladım. "Ceros'a gidiş için elli iki bakır ve iki parça pirit," diye tekrarladım şartları, sesimdeki çaresizlik apaçıktı.

"Anlaştık."

Elini tutup sıktım ama yanımdaki kız gözlerini ona dikmiş, başını olanlara inanamıyormuş gibi yana eğmişti.

"Bir daha buraya dönmesen iyi olur, Fable!" diye bağırdı Koy, bense elim West'in elinden kurtulurken irkildim. "Eğer seni bir daha bu adada görürsem bedenini doğu resifine bağlarım! Etinin kemiklerinden ayrılışını izlerim!"

Rıhtımdan aşağı doğru yürüyüp karanlıkta kayboluşunu izledim. Güvertede duran *Marigold* mürettebatının yüzlerine dönene kadar ne yaptığımın farkında değildim.

Jeval'den kurtulmuştum.

ALTI



İMŞEK, *MARIGOLD*'UN ÜZERİNDEKİ BULUTLARI AY-
dınlattı ve dağılarak ışıktan bir örümcek ağına dönüştü.
Fırtına hattı karanlıkta Bariyer Adalar'a ulaştı, rüzgârla
birlikte soğuk bir sis de esiyordu. Gemi siste sarsıldı, kızın önünde
tuttuğu fener elinde sallanıyordu.

"Hatırladığım kadarıyla, mürettebat olarak oylama yapardık."
Beni baştan ayağa süzdü.

West onu görmezden geldi, kesemi havaya attı ve arkasındaki
gözlüklü, genç bir adam keseyi iki eliyle yakaladı. Bana baktığında
fener ışığı geniş, yuvarlak gözlük camlarından yansıdı.

"Willa'ya katılıyorum," dedi koyu renk saçlarını geriye atmış
başka bir adam öne çıkarak. "Bize yolcu almak isteyip istemediği-
mizi sormadın."

Alet kemerimi sıkıca göğsümde tutarak kış güvertesinin gölgele-
rine sığındım. Dört mürettebat üyesi ana direğin önünde durmuş,
West'ten bir cevap bekliyordu. Ama o kelimelerini dikkatle tartıyor
gibiydi; sessizlik, aralarındaki gerilimle kopma noktasına gelmişti.

"Elli iki bakır bu," dedi West kıza bakarak.

Kız yarım ağız güldü. "Ciddi olamazsın. Elli iki bakırdan bize
ne? İki yıldan uzun süredir bu gemiye bir kez olsun yolcu almadık
ve şimdi almaya başlamamız için de bir neden göremiyorum."

Gözlüklü adam durmuş izliyor, bakışları ikili arasında gidip ge-
liyordu. Kesemin etrafını saran mürekkep lekeli parmak uçlarından

onun para ustası olduğunu tahmin ettim. Koy'un içimi dışıma çıkarmak için bir nefes ötede olmasının ya da benimle son iki yıldır ticaret yapıyor olmalarının onun için bir önemi yoktu. Onun işi başkalarının, onların meselelerine burunlarını sokmadıklarından emin olmalı, öyle ya da böyle.

"Nedir bu, West?" Teni obsidiyen renginde üçüncü bir adam yan tarafımda kalan basamaklardan indi, bir eli tıraşlı kafasının üzerinde dolaşıyordu.

"Bakır," diye tersledi West. "Bununla bir sorunun mu var?"

Willa diye seslendikleri kız gözlerini West'e dikti, koca gözleri ifadesizdi. "Aslına bakarsan benim var."

West para ustasına döndü, siniri çenesinin sert hattında görülebiliyordu. "Mürettebata bölüştür, Hamish. Bunu rapor etmeyeceğim. Dern'e ulaştığımızda ağırlığınızca çavdar viskisi içersiniz ya da kendinize yeni bir çift çizme alırsınız. Parayla ne yaptığınız umurumda değil."

Bu onları şimdilik tatmin etmiş benziyordu, güverteye bir sessizlik çöktü. Ama birbirlerine attıkları yan bakışlar hâlâ şüpheyile doluydu. Benim paralarımı cebe indirme konusunda tartışmayacaklardı, özellikle de geminin hesabına gitmiyorsa. Ama benim *Marigold*'da olmam fikrinden hoşlanmamışlardı ve bunu bilmem de umurlarında değildi.

"Elli iki bakırı beşe bölersek," dedi Hamish kısık sesle, sanki kelimeleri tekrar etmek kararı nihai kılacakmış gibi.

Geminin iki ana direğine baktım. Jeval'de durduklarında West'le sadece rıhtımda görüştüğümünden ne güvertesinde bulunmuş ne de mürettebatın geri kalanını görmüştüm. Görünüşe bakılırsa bu gemiyi sadece beş çift elle idare ediyorlardı ama böyle bir gemide en azından on kişilik bir mürettebat olması gerekirdi, belki de on iki.

"Dörde böl," diye düzeltti West. "Ben pay istemiyorum."

Hamish bir kere başını salladı; bense hâlâ West'in yüzünü inceliyor, onu çözmeye çalışıyordum. Ama ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi.

“Az evvel onu sırf bakır için aldığını söyledin.” Willa ona ters ters baktı.

West bakışlarını onun kısılmış gözlerine dikti, topuklarının üzerinde dönüp gitmeden önce başı ani bir refleksle bana döndü. Yanlarından geçip giderken çizmeleri güvertede gümbürdedi ve açık bir kapının ardında gözden kayboldu.

Willa sonunda dönüp bana bakmadan önce, karanlık kemeri izleyerek uzun bir soluk verdi. Yumuşak fener ışığı yön değiştirip yüzünün diğer tarafını aydınlatınca irkildim. Sol yanağı çiğ pembeydi, cildi kötü bir yanıktan sonra iyileşiyordu. İz boynuna kadar uzanıyor ve çenesindeki bir noktaya ulaşıyordu.

Bunun ne olduğunu adım gibi biliyordum. Daha önce böyle yaralar görmüştüm; uzun bir bıçak, ağzı korlaşana kadar ateşe tutulur ve ders vermek için kişinin yüzüne basılırdı. Ağrınız yatıştıktan çok sonra bile sizi uzun müddet aşağılamak için yapılan bir cezalandırmaydı bu. Her neyle suçlandıysa bunun bedelini ödemişti.

Gözlerine bakana kadar, yarasını incelemekte olduğumu izlediğini fark etmedim. “Hadi.” Feneri indirip yine karanlığa gizlendi ve beni ittirerek kemere doğru yöneldi.

Bir kez daha arkaya baktım, aşağıdaki rıhtıma. Koy her an sahile geri dönebilirdi ama Speck sabaha kadar çavdar viskisine bulanmış uyuşukluğunu atıp da sandalının peşine düşemezdi. İki türlü de ne onu ne de adayı bir daha görebilecektim.

Görmemeyi umuyordum.

Kendimi tırabzandan itip dar geçide doğru Willa’yı takip ederken mürettebat da beni izliyordu, bakışlarının ağırlığını sırtımda hissediyordum. Fenerin sapı ileride gıcırdıyordu, ışığını tahta merdivenlerden aşağı, konserve balık ve aşırı olgunlaşmış meyvelerin ağır kokusunu duyana kadar takip ettim. *Marigold*’un arması duvara dizili üç kapıya işlenmişti. Geçerken bir parmağımı kaldırıp yapraklı dalların oluşturduğu bir çelenk içindeki çiçeğin ana hatlarını takip ettim. Çiçeğin ortasında küçük, beş köşeli bir yıldız vardı.

Babasının ticaret gemisinde yelken açan küçük bir kızken bütün

tüccarların armalarını bilirdim. Ama bu armayı iki yıl önce, *Mari-gold* Bariyer Adalar'da pirit ticareti yapmak için belirene dek hiç görmemiştim. Her nereden geliyorlarsa, rotalarını yeni belirlemeye başlayan, düşük konumdaki bir ekip olmaları lazımdı. Ama nasıl olup da bir gemi buldukları ve Ticaret Konseyi'nden lisans aldıkları bir muammaydı.

Willa açık bir kapı aralığından içeri girdi ve feneri duvara çakılı paslı bir kancaya astı. Alçak kirişlerden yamalı hamakların sarktığı kamaraya doğru başımı uzattım.

"Burada uyuyacaksın." Willa direklerden birine yaslandı, gözleri üzerimde gezindi, aşağı bakınca kol ağzından ucu görünen yarayı incelediğini gördüm. "Ceros'a varmamız birkaç gün sürer. Önce Dern'de durmamız gerek."

Sırtımı duvara vererek başımı salladım.

"Aç mısın?"

"Hayır," diye yalan söyledim. Son iki günde yalnızca bir levrek yemiştim ama aptal değildim. Onlara borçlanmamı sağlamaya çalışıyordu.

"Güzel." Sırıttı. "Çünkü ambarımıza sadece mürettebatımızı doyuracak kadar gıda stoklandı. Karnın acıktığında, yemeğin karşılığında çalışan bekleniyor."

Ve işte oradaydı — kanca. Bunun nasıl işlediğini biliyordum çünkü ben de bir gemide büyümüştüm. Jeval'den kurtulmak için *Marigold*'u kullanmayı planlamaya başladığımdan beri nasıl bir oyun oynamam gerekeceğini biliyordum ama takas edecek hiçbir şeyim kalmayacağını hesap edememiştim. Ceros'a varmam için gereken bedeli ödemek için boynumu büküp benden ne istenirse yapmalıydım.

Ama kızın bana bakışı dengemi kaybediyormuşum gibi hissettiriyordu. Mürettebatı karşıma almıştım ve bunu düzeltmenin bir yolunu bulamazsam daha Dar Boğaz'ı geçmeden denizi boylardım.

Bölmenin altına eğildim ve sadece yarı asılı, bir ucu ıslak zemine değen bir hamak buldum. Duvarların önüne dizili ahşap ve

demir sandıklar düzgün bir şekilde yerine cıvatalanmıştı, bir tanesi hariç hepsi kilitlerle koruma altına alınmıştı, burada su yavaşça tepedeki çıtaların arasından damlıyordu. Açıktı, içinde küçük, paslı bir keski vardı. Üstünde, çarpık bir çiviye bağcıklarından asılmış bir çift çizme vardı. Mürettebatın tarakçısıydı belki.

Willa feneri duvardan aldı ve geçide doğru geri yürüdü, kemerinin arkasına sıkıştırdığı mücevherli hançeri parıldıyordu. Basamakları tırmandı ve ayak sesleri güvertede yankılanırken beni zifiri karanlıkta bıraktı. Hamağın diğer ucunu demir bir kancaya sabitledim ve tırmandım; ağırlığım kalın, nemli yorgana gömüldü.

Denizin geminin gövdesini kucaklayan uğultusu, yukarıdan gelen gürültünün zayıf titreşimi dışında tek sestti. Küflü havayı ciğerlerime çektim, tahtaların iniltisini ve suyun çalkantısını dinledim. İşte birden, *Lark*'taki hamağında sallanan o küçük kız olmuştum.

Zilin keskin çınlamasının gecenin karanlığında yankılandığını duyduğumda babamın gemisinde uyuyordum. Sadece birkaç dakika sonra, direğin gürültülü çatırdamasını ve öfkeli rüzgârın uğultusunu çığlıklar izlemişti. Babamın elleri karanlıkta beni bulmuştu, yüzü üstteki çıtalardan süzülen hafif ay ışığı huzmesinde bana bakıyordu.

Lark'ın battığı gece. Annemin öldüğü gece.

Bir anda her şey değişmişti.

Ertesi gün babam beni Jeval'e terk etmişti.

Pantolonumun beline dikiğim minik cebe uzanıp kalan son bakırlarımı çıkardım. Onlara *bütün* bakırlarımı vermemiştim. Bu altı madeni para kazandığım ilk paraydı ve onları hiç harcamamıştım. Onları en çaresiz anlar için saklıyordum. Şimdi ise elimde yalnızca onlar kalmıştı. Ama altı bakır şehirde ancak bir gün barınıp karnımı doyurmama yeterdi. Dern'de duracaksak bu, Ceros'a ulaşmadan önce paramı çoğaltmak için tek şansım olacaktı. Eğer başaramazsam Saint'in kapısını eli boş çalmak zorunda kalırdım ki bunu asla yapmayacağıma dair kendime yemin etmiştim.

Geçitte bir tahta gıcırdadı ve elim doğruca kemerime uzanıp

bıçağımı çekti. Gözlerimi biçimsiz, boş karanlığa dikip bir ses duymayı beklerken bakırları küçük cebe geri koydum. Ama Jeval'e doğru ilerleyen fırtınanın uğultusu dışında bir şey yoktu. Gemi yana yatarken kapanan bir kapının çarpışı. Bıçağı göğsümde tutup dinledim.

Sadece birkaç gün.

İşte sadece bu kadarcık hayatta kalmam gerekiyordu. Sonra babamın yanında olacak, bana söz verdiği şeyi isteyecektim. Bana borçlandığı şeyi.

Elimi gömleğimin kolundan soktum, koluma oyulmuş kalın hatlı yara izini buldum. Parmağım, kanla dolu damarlardan oluşan bir labirenti andıran izi ezberlediğim bir düzende takip etti. Bu yarayı beni Jeval'de terk ettiği gün babam açmıştı. Bıçağının ucunu eli biraz olsun titremeden etime batırışını dehşetle izlemiştim. Kendime ona bunu yaptıranın annemi yitirmenin sebep olduğu delilik olduğunu söylemiştim. Kederden aklını kaybettiğini...

Ama beni keserken ağzının aldığı yumuşak hâli hatırlıyordum. Kanım parmaklarına akarken başını yana eğişini. Onu son görüşümden beri, onu tekrar göreceğim ânı hayal etmekten başka bir şey yapmamıştım. Başka hiçbir şey düşünmemiştim. Ve şimdi öyle yaklaşmıştım ki midem altüst oluyor, nabzım düzensiz atıyordu. Bana düğüm atmasını, harita okumasını öğreten adamla benim kanımla ıslanmış bıçağını kemerine geri sokup yelken açan adam aynı kişi değildi.

Yakında Ceros'ta olacaktım. Ve karşımda hangisini bulacağımdan artık hiç emin değildim.

YEDİ



ÜVERTEYE VURAN BİR MAKARANIN KESKİN ÇINLAMASI beni uykumdan sıçrattı. Gözlerimi kırıştırdım, kamara görünür olana dek ovuşturdum. Boş bir şişe tahta döşemelerin üzerinde yuvarlanırken hamak da ileri geri sallanıyordu. Kendimi yıpranmış kumaştan kurtarıp oturdum.

Duvara yaslanarak geçitte yavaşça ilerledim ve merdivenlerden süzülen parlak öğle güneşi karşısında gözlerimi kısıtım. Ben güverteye çıktığımda mürettebat çoktan işlerinin başına geçmişti. Etrafımda döndüm, denize bakarken boğazıma bir yumru oturdu. Her yönde sadece mavilik vardı. Sadece ufkun kalın çizgisi, rüzgâr ve havadaki ağır tuzlu su.

Tirabzanın üzerinden eğildim, suyu tanıdık bir fısıltıyla yaran sintineyi dinledim. Dudaklarıma bir gülümseme yerleşti, yaralı teminin acısını hissettim ve alev alev yanan, şişmiş keşiğe dokunmak için uzandım.

Gözlerini üzerimde hissedince, Willa'nın bir elinde keserle pruva direğinin tepesinde oturduğu salıncağa baktım. İnce, kavisli bıçak, körleşmiş ucu çekiç olarak kullanılacak şekilde dik açıyla ahşap bir sapa yerleştirilmişti. Bu geminin lostromosunun aletiydi – mürettebatın gemiyi ayakta tutan üyesinin.

“Kıpırda.”

Bir ürkmeyele sıçrayarak sırtımı parmaklıklara dayadım ve kafa-

mı kaldırdığımda elinde bir çantayla tepemde duran, kısa saçlı ve pürüzsüz obsidiyen tenli genç adamı gördüm.

“Çekil yoldan, tarakçı,” diye mırıldandı yanımdan geçerken.

“Şu anda neredeyiz, Paj?” West geçitten dışarı adım attı ve beni görünce yarı yolda durdu.

“Şu an kontrol ediyorum.” Paj dediği adam çantayı ayaklarının dibine bıraktı ve açtığı anda gün ışığı içindeki bronz okta çarptı. Uzun olduğu kadar yapılıydı da, gömleğinin kolları kısa kalıyordu.

Bir ona, bir West’e baktım; onun *Marigold*’un seyrüsefercisi olduğunu anlayana kadar biraz bocaladım. Ama böyle bir pozisyon için çok gençti. Cidden, hepsi miço dışında başka bir şey olmak için çok gençti. Erkekliğin sınırında oğlan çocuklarıydı bunlar.

Paj oktanı dikkatlice kadife kılıfından çıkardı, merceğini yukarı kaldırıp dürbünü ufka çevirdi. Kolu ileri doğru açıp düğmeleri ayarlarken güneş ışığı küçük aynalardan yansıyor. Bir süre sonra kafasında hesaplamaları yaparak öylece durdu.

West kapı ağzına yaslanmış, bekliyordu. Arkasında bir masanın köşesini ve özenle yapılmış bir yatağın arkasındaki bir çift çerçeveli pencereyi görebiliyordum. Burası dümencinin bölmesiydi.

Paj oktanı indirip West’e baktı. “Fırtına bizi sadece yarım gün geride bıraktı. Rüzgâr kuvvetli esmeyi sürdürür ve Willa yelkenleri bir arada tutarsa bunu telafi edebiliriz.”

“Yelkenler gayet iyi,” diye tersledi Willa, bumbada asılı olduğu yerden bize doğru ters ters bakarak.

West odasına girip ortadan kaybolmadan önce Paj’a sertçe başını salladı ve kapıyı arkasından kapadı.

Yelkenin yanında bir albatros süzülürken, “Lanet olası kuşlar!” diye bağırdı Willa başını kollarıyla örterek. Kuş, savuşturulmadan önce kızın birbirine girmiş buklelerinden birini çekiştirdi.

Ana direğin tepesinde uzun, koyu renk saçlı biri güldü. Elinde ahşap bir kâseyle halatların üzerine yalınayak tünemişti. Kuşlar onun etrafına toplanmış, kanatları rüzgâra karşı çırpınarak kâsenin içinde ne varsa yalayıp yutuyorlardı.

Bunu, bu sulara boğulanları onurlandırarak gemiye uğur getirmesi için yapıyordu. Babam bana deniz kuşlarının kaybolan tarakçılarının ruhları olduğunu söylerdi hep. Onları geri çevirmek ya da onlara dinlenecekleri veya yuva kuracakları bir yer vermemek kötü şans getirirdi. Ve Dar Boğaz'a yelken açmaya cüret edenlerin her şans zerresine ihtiyacı vardı.

Arkamda çizmelerin güvertede çıkardığı sesi duydum ve döndüğümde Willa'nın belindeki askıyı çözdüğünü gördüm. Saçları bir halatı andırırcasına uzun, bronz bukleler hâlinde omuzlarından dökülüyordu ve ışıktaki teni Jeval'in uçurumlarının üzerinde ufalanan sarımsı kahverengi kumtaşı rengiydi.

"Ben Fable," dedim elimi ona uzatarak.

Askıyı omzuna atarken sadece elime bakmakla yetindi. Yüzündeki yanık çenesine kadar uzanıyor ve yanağında birleşerek mükemmel bir nokta oluşturuyordu. "Sırf gemideki tek kızım diye seninle arkadaş olmak isteyeceğimi mi sandın?"

Elimi indirdim. "Hayır."

"O hâlde çekil yolumdan." Kenara çekilmemi beklerken kelimeleri acı bir gülümsemeyle söylemişti.

Ana direğe doğru bir adım attım, o da arkasına bakmadan merdivenleri tırmandı. Ancak o zaman gemiye doğru dürüst bakabildim.

Marigold bir lorchaydı; bu sulara musallat olan fırtınalarda manevra yapabilecek kadar küçüktü ancak küçük bir ticaret operasyonu için yeterli envanter tutacak kadar da büyük bir gövdesi vardı. Eşsiz yelkenleri geminin denizde kolayca fark edilmesini sağlıyordu – şekilleri yarası kanatlarına benzeyecek şekilde hafif kavisli ahşap destekleri olan beyaz yelkenler. Saint'in gemisi *Lark* beş katı mürettebatıyla bundan çok daha büyüktü. Ama cilalı ahşabın ve tuzlu halatların kokusu bütün gemilerde olan bir şeydi.

* Lorch, iskartaya çıkmış teçhizatlarla donatılmış Portekiz yahut genel olarak Avrupa tarzı bir gövdeye Kanton ya da Çin tarzı yelkenlerin eklenmesiyle oluşan bir yelkenli türüdür. —çn

Gözlerimi kapasam yine orada olduğumu hayal edebilirdim. Annem direğin tepesinde. Saint dümendeki. Ancak anı, bir zamanlar olduğu gibi parlak renklerle boyanmamıştı. Jeval'e ait anılarım gibi değildi.

Her gün, adanın yeşil sırtının sudan bir eğimle yükselip uçurumlara doğru keskin bir şekilde alçalmadan önce gökyüzüne ulaşmasını izlerdim. Aşağıdaki ağaçlar tarakçılarının barakalarını saklardı ama ateşlerinden çıkan duman kıvrımlı, beyaz şeritler hâlinde yükselirdi. Bu anıyı zihnimden söküp atmaya çalıştım. Kristal, turkuaz sular. Dalların arasında hareket eden rüzgârın sesi.

Bunu hatırlamak istemiyordum.

"Kirayı ödeme vakti."

Rüzgâra sırtımı döndüm. Direğin tepesindeki genç adam aniden yanımda belirmişti, kalın telli saçlarının yarısı geriye attığı yerden dökülüyordu. Gri gözlerini çerçeveleyen koyu kirpikleri fildişi rengi teninin sıcaklığıyla kontrast oluşturunuyordu. Baştan ayağa dalgaların karaya sürüklediği bir oduna benziyordu rengi. Kollarında bir ağ yığınıyla duruyordu, ipler kurumuş tuz tabakasıyla kaplıydı.

"Kira mı? Zaten West'e ödeme yaptım."

"O seyahat içindi. Eğer hamakta uyumak istiyorsan fazladan ödeme yapman gerek." Göz kırptı, derinden gelen sesi kelimelerin sonunda hafifçe yükseliyordu. Aksanını gizlemeye çalışsa da ben duyuyordum. Dar Boğaz'da doğmamıştı. "Bir de West bana şuna bakmamı söyledi." Elini kaldırıp yüzümü işaret etti.

"Hesabıma yazasın diye mi?" dedim patlak dudağımı emerek, dişlerimin arasında. "Bir şeyim yok."

Benim onu takip etmemi beklemeden döndü. "Hadi."

Adımlarımı ona uydurup arkasından yetişmeye çalıştım ve sıcak güvertenin üzerindeki çıplak ayaklarıma baktığını gördüm. Yıllar boyu güneşin altında cehennem sıcaklığı sahilde yürümekten nasır tutmuşlardı. Çizme almaya yetecek param yoktu ama onun da ötesinde, Jeval'de pek kullanışlı değillerdi.

Beni merdivenlerden yukarı, kış güvertesine götürdü ve ağları

bir yığın hâlinde ayağımın dibine bıraktı. “Ağ onarmayı bildiğini varsayıyorum.” Cevap vermemi beklemedi, yengeç tuzaklarına geri dönmeden önce bana beyaz, kemikten bir iğne uzattı sadece.

Doğrusu ağlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Adada sadece tuzaklar ve halatlarla avlanırdım çünkü bana ağ yapmayı öğretmeye istekli kimse yoktu.

Ayağının dibindeki tuzağı açtı ve işe koyuldu. Ona daha önce hiç iğne kullanmadığımı ya da ağları bana emanet etmenin muhtemelen balık kaybetmek anlamına geleceğini söylemeyecektim. Bunun yerine oturdum ve ne yaptığımı biliyormuş gibi davrandım.

Delikleri bulmak yeterince kolaydı. Yıpranmış, kopmuş halat telleri her yerdeydi ve çoktu. İğneyi yanıma, güverteye koydum ve düğümleri inceledim, hasarlı parçaları kesmeden önce her tarafını görmek için ağı çevirdim.

“Sen levazımatçı mısın?” dedim ama aslında soru sormuyordum. Ben büyürken *Lark*’ta ağlarla ve tuzaklarla uğraşan tek kişi, mürettebatın herkesi doyurmaktan sorumlu üyesiydi. West ondan dudağıma dikiş atmasını istediğine göre muhtemelen aynı zamanda yaralar ve hastalıklarla da ilgilenmek üzere görevlendirilmişti.

“Ben Auster.” Denize bir parça kırık tahta fırlattı. “Ceros, ha?”

Ellerim ağların üstünde donakaldı ama o başını tuzaklardan kaldırmamıştı. “Aynen,” diye cevapladım ipleri sökerek.

“Jeval’de tarakçılık yapmaktan bıktın mı?”

Sicimi iğneden geçirip sıkamak için çektim. “Öyle.”

Bu, ona yetmiş görünüyordu. Ben düğümlerin nasıl atıldığını çözmek için ağları karşılaştırırken o da tuzağın kırık mandalını çıkarıp yerine yenisini taktı. Uzun akşamüstü saatleri boyunca beraber çalıştık ve yeni bölümleri sıkılayarak iğneyi soldan sağa ilerletmek için ağı nasıl germem gerektiğine dair birkaç denemede bulundum. Auster’ı birkaç kez ellerime bakarken yakaladıysam da hiçbir şey demedi ve yanlış yöne doğru ilerlediğimde veya bir düğümü kaçırıp yeniden yapmak zorunda kaldığımda fark etmemiş gibi davrandı.

Paj yeniden aşağıda belirmiş, West’le beraber dümeni idare etmeye başlamıştı; gemiyi doğuya doğru çevirmelerini izledim. Kısık sesle konuşuyorlardı, West’in gözleri ufuk çizgisindeydi ve ben de gökyüzünü inceledim.

“Dern’e gittiğimizi sanıyordum,” dedim Auster’a bakarak.

Başını tuzaklardan kaldırıp bana bakarken gözlerini kısıtı. “Yerinde olsam, cevaplarına ihtiyaç duymadığım sorular sormazdım.”

West ve Paj diğerlerinin yelkenleri ayarlamak için direklere tırmanmalarını izleyerek birkaç dakika daha dümen başında konuştular. Yön değiştiriyorlardı.

Işık çekilene kadar ağlarla uğraştım ve hava serinleyip yanan tenimi yatıştırdı. Sırtım ve omuzlarım ağrıyordu, parmaklarım su toplamaya başlamıştı ama Auster’ın elimden almasına müsaade etmeden evvel üzerinde çalıştığım sıranın düğümlerini bitirdim.

Sertçe başıyla onaylamadan önce çalışmamı dikkatle inceledi ve Willa’yla Paj’ın yahni kâseleriyle pruvada oturdukları ana güverteye indi. Willa’nın ayakları kenardan sarkıyor, çizmeleri rüzgârı tekme-liyordu. Midem pişmiş balık kokusuyla hareketlendi.

Gece denizin üzerine çöküyor, bulutlu, karanlık gökyüzüne uzanan beyaz yelkenleri dışında *Marigold*’u siyaha boyuyordu. Ay ve yıldızlar gizlenmişti, denizin nerede bitip gökyüzünün nerede başladığına dair bir işaret vermiyorlardı, bu his hoşuma gitti. Sanki havada süzülüyormuşuz gibiydi. Batıdan esen rüzgâr ılıktı, arkamızdaki suyun anaforuna tekrar kavuşmadan önce gemiye doğru yol alıyordu.

Karnımın açlığı karşısında dişlerimi sıktım ama tek bir bakır harcayacak durumda değildim ve hem Willa hem de Auster hiçbir şeyin bedava olmadığını açıkça ifade etmişlerdi. Karanlıkta onları geçtim ve güvertenin altına inen basamakların önünde durdum. Sağımda kalan kapıdaki çatlaktan mum ışığının yumuşak pırıltısı süzülüyordu; ağır bir el omzuma konduğunda zeminde oynayan gölgeleri izliyordum. Yanımda hazır tutmak için bıçağımı tek hareketle çekip döndüm. Dün geceki gözlüklü genç adam bana bakıyordu, ay ışığı yüzünü yarı yarıya aydınlatmıştı. “Fable sensin.”

Bıçağı tutuşum gevşedi.

"Ben Hamish, *Marigold*'un para ustasıyım." Kızarık yanakları, sanki teni denizcilik rüzgârına ve güneşine uygun değilmiş gibi görünüyordu. "Bu gemide sana ait olmayan herhangi bir şeye elini sürersen haberim olur."

Çenemi kaldırdım. Dar Boğaz'daki insanları çoğu aynı bokun soyuydu ancak toplumun en alt basamaklarının bile kendine has dışlanmışları vardı. Jeval, Dar Boğaz ve İsimsiz Deniz arasındaki tek kara parçasıydı ve itibarlarını artlarında bırakamayanlar ya da anakarada fark edilmeden saklanamayacakları kadar çok düşmanı olanlar için cazip hâle gelmişti. Tüccarlar arasında hırsız olarak bilinirlerdi.

Yara izimin kapandığından emin olmak için gömleğimin kolunu içgüdüsel olarak aşağı çektim. Tüccarlar, Jevallilerden bile daha batıl inançlıydı ve ihtiyacım olan son şey deniz iblislerinin dikkatini çekip çekmeyeceğimi sorgulamalarıydı. Karşımıza çıkan ilk fırtına beni denize atırdabilirdi.

Mürettebatın benden hoşlanmamasına katlanabilirdim ama benden *korkarlarsa* başım gerçekten belada demekti.

Hamish etrafımdan kapıya uzandı ve menteşeler gıcırdayarak açıldı.

İçeride West bir elinde dumanı tüten bir bardak tutarak masada serili haritaların üzerine eğilmişti, parmağındaki altın yüzük ışığı yansıtıyordu. Hamish küçük odaya adım attı, sarılı bir parşömen ve siyah tüy kalemle West'in yanına gitti.

"Teşekkürler," diye mırıldandı West, bakışları kapıya döndü ve beni görünce hareketsizleşti.

"Ben..." Ama sözcükler boğulup gitti, kalbim ağzıma gelmişti. Ne söylemeye niyetlendiğimden bile emin değildim.

West çenesiyle kapıyı gösterdi ve Hamish itaat etti; tek kelime etmeden yanımdan geçip karanlık geçitte gözden kayboldu.

"Ne vardı?" West bardağı haritanın üzerine koydu ve masanın önüne doğru yürürken parmağındaki yüzüğü çevirdi. Haritaların

üzerinde ne olduğunu göremeyeyim diye önümde durduğunu gözden kaçırmamıştım.

“Teşekkür etmek istemiştim,” dedim sırtımı biraz dikleştirerek.

“Ne için?”

Kaşlarımı çattım. “Beni kabul ettiğin için.”

“Yolculuğun ücretini ödedin,” dedi açıkça.

“Bi-biliyorum,” diye kekeledim. “Ama istemediğini biliyorum ve...”

“Bak,” dedi lafımı keserek. “Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Ve açıkça belirtmek isterim ki” –uzun uzun gözlerime baktı– “ben de sana hiçbir şey borçlu değilim.”

“Ben öyle bir şey...”

“Dün gece rıhtıma gelerek beni zor bir duruma soktun. İstemediğim bir duruma.” Sesinin yumuşak tonuna bir sertlik hâkimdi artık.

Neyi kastettiğini biliyordum. Mürettebatı beni yolcu olarak kabul etme kararını onaylamamıştı. Şimdi bir şekilde onlarla ödeşmek zorunda kalacaktı. “Özür dilerim.”

“Özre ihtiyacım yok. Senin gemimden gitmene ihtiyacım var. Ceros’a varır varmaz gideceksin.”

West’le ticaret yaptığım tüm o zaman zarfında bu kadar konuşmuşunu hiç duymamıştım. Her zaman soğuktu, kısa keserdi ve sabırsızdı. Bakışları her zaman rıhtımda gezinir, hiçbir zaman bana odaklanmazdı ama şimdi öyleydi. Gözleri, aramızdaki boşluğa inmeden önce bir nefes alımlık süre boyunca benimkilerle buluştu.

“Sana bir şeylere mal olacağını bilmiyordum,” derken sesim istediğimden daha yumuşaktı.

“Oldu. Olacak da.” Bir eliyle yüzünü ovuşturarak iç çekti. “Bu gemide olduğun sürece üzerine düşeni yapacaksın. Biri senden bir şey yapmanı isterse soru sormadan yerine getireceksin.”

Ona sorup sormama konusunda karar vermeye çalışırken yanılgımın içini ısırp başımı salladım. “Neden kuzeye döndük?”

“Eğer rotamızı sana onaylatmamı istiyorsan bu sana elli bakıra

daha patlar.” Aramızdaki mesafeyi kapayarak üzerime doğru yürüdü. “Biz Ceros’a varıp da sen adımını rıhtıma attıktan sonra seni bir daha görmek istemiyorum.”

Konuşmak için ağzımı açtım ama kapıyı çoktan yüzüme kapatmış, mandalı gürültüyle yerine oturtmuştu.

Söyledikleri canımı yakmıştı ama nedeninden emin değildim. Son iki yıldır piritlerimi alıyordu ama West ve ben arkadaş değildik. Bana bir şey borçlu olmadığını söylerken haklıydı ama rıhtımdan aşağı koşup adını haykırdığımda hayatımı kurtarmıştı. Ve her nasılsa, bunu yapacağını biliyordum.

Bakırı alıp mürettebatıyla zıtlaşmasına neden olan bir şey vardı. Bir şey fikrini değiştirmişti. Cidden, ne olduğu umurumda değildi. West beni *Marigold*’da istemiyordu ama gerçek şu ki sonunda Ceros’a gidiyordum. Önemli olan tek şey de buydu.

SEKİZ



ĞIR HALATLARI PRUVA DİREĞİNİN AYAĞINA SARarken parmak eklemlerim kanadı. Şafak sökmeden öncesinden beri çalışıyor, Paj onları yenileriyle değiştirirken istiralyaları istifliyordum. Jeval'e giderken hem pruva direği hem de ana direk fırtınada gerilmişti, zayıflamış halatlar başka bir fırtına koparsa dayanamayabilirdi. Ve kopacaktı da.

Hâlâ kuzeye doğru yelken açıyorduk, Dern yolundan neredeyse yarım gün uzaklaşmıştık. Kaç yıldır sulardan uzaktım ama hâlâ yıldızlara bakarak yön bulmayı biliyordum ve gecenin yarısını güvertede, zihnimde denizin haritasını çıkarmakla geçirmiştım. Jeval'den yelken açılacak yalnızca iki yön vardı; kuzeyde Dar Boğaz'a doğru ya da güneyde İsimsiz Deniz'e doğru.

İsimsiz Deniz'de hiç bulunmamıştım ama annem orada doğmuştu. Kösele gibi derisi ve nasırlı elleri bir gemide büyüdüğünü düşündürürdü ama kendi başına Dar Boğaz'a gelip Saint'in mürettebatında tarakçı olarak kendine bir yer bulduğunda ve İsimsiz Deniz'le beraber geçmişini ardında bıraktığında benden büyük değildi. Ana direğe oturup bacaklarımızı aşağı sallandırıdığımızda kollarını bana dolar ve Bastian'dan, evi bildiği liman kentinden ve oradan derin sulara yelken açan koca gemilerden bahsederdi.

Bir keresinde, ona geri dönüp dönmeyeceğini sormuştım. Beni oraya götürüp götürmeyeceğini. Ama o farklı bir hayat için doğduğunu söylemekle yetinmişti sadece, ben de öyleydim.

Marigold yavaşlarken ayağım ıslak güvertede kaydı ve yukarı bakınca Hamish, Willa ve Auster'ın yelkenleri topladığını gördüm. Paj işinden başını bile kaldırmadı, güverteye bir yığın halat daha attı. Dümencinin odasının kapısı açılıp da West geçitten çıkarken halatlar önüme düştü.

Kış güverteye çıkarken ceketinin düğmelerini boğazına kadar ilikledi ve başına bir şapka geçirdi. Görünüşüne bakınca limana yanaşmak üzereyiz sanırdınız. Ama hiçliğin ortasında, İsimsiz Deniz'e açılan suların kıyısında idik. West'in hemen ardındanki Hamish sanki bakışlarımı üzerinde hissedebiliyormuş gibi omzunun üzerinden dönüp bana baktı, gözlerini uyarırcasına kısmıştı.

Bakışlarımı tekrar halatlara çevirdim ama Auster çıpanın kili-dini açıp halatları tırabzan boyunca gevşetirken hâlâ göz ucuyla izliyordum. Willa ve Hamish geminin arkasına sabitlenmiş kayığı indirmek için dilli makarayı çalıştırdılar, kayık serbest kalınca West aşağı indi.

Bir sonraki halat bobinini aşağı indirdim ve geminin uzunlu-ğu boyunca bakmak için sancak tarafından eğildim. Uzakta, küçük mercan adalarından oluşan bir küme, istiflenmiş bir taş yığını gibi berrak mavi suyun üzerinde duruyordu. Aşağıda West kayığı dön-dürdü ve suda sürüklenirken kürekleri göğsüne çekti.

Ama küçük adalar yalın ve çıplaktı, mercanlar güneş altında kal-maktan beyaza boyanmıştı. West'in adaların ardında kayboluşunu izledim. Kayığa yanına bir şey almadan binmişti ve görünüşe bakı-lırsa o kuru yerde de bir şey yoktu.

"Gözler güverteye, tarakçı," diye homurdandı Paj bana doğru daha çok halat atarak.

Halatları kaldırıp pruva direğine doğru sürükleyerek itaat ettim ama Paj'ın gözleri hâlâ üzerimdeydi.

Kollarını göğsünde kavuşturunca gömleği omuzlarında gerildi, ipi dikkatlice sarıp ucunu düğümlerken beni izliyordu. "Bahse gir-dik, anlarsın ya."

Ayakta dururken ellerimi salladım, parmaklarımı önce esnetip

sonra sıktım. Kemiğim üzerinde gerilirken yaralı tenim acıdı. "Ne üzerine?"

"Senin bir şey çalmanın ne kadar süreceği üzerine," dedi sırtarak.

O zaman fark ettim ki Paj'ın da sözcükleri yuvarladığı bir aksanı vardı. Ama bunu saklamak konusunda Auster'dan çok daha iyiydi.

Willa çıpa krankını kilitlerken kış güverteden bize baktı, Hamish de arkasındaydı.

"Ben hırsız değilim," dedim. "Kemerimi kontrol etmek ister misin? Hiç durma."

"Çaldığın şeyi kemerinde tutacak kadar aptal olamazsın herhalde, değil mi? Tarakçılar hilebazdır ama aptal değildir," dedi Auster arkamdan. Direğe sırtımı bastırarak döndüm.

Dördü de gemiye yayılan bir sessizlik içinde beni izlediler, tek ses tepemizdeki yelkenleri dolduran rüzgârın sesiydi. Bana yem atıyor, nasıl biri olduğumu görmek için sınırlarımı zorluyorlardı. Bana güvenmek için bir nedenleri yoktu ve dümencileri beni gemilerine onlara danışmaksızın kabul etmişti.

"Ambarınızda ne olduğu veya defterlerinizde ne yazdığı umurumda değil. Sadece Dar Boğaz'a ulaşmam lazım," dedim.

"Yalan söylüyorsun." Paj bir adım öne çıktı, benden bir kafa uzundu. "Kendini tutamazsın. Jevallilerin doğasında var bu."

"Ben Jevalli değilim," dedim. "Ve hırsız da değilim."

Auster'ın attığı son tuzak da bir sıçrama sesiyle aşağıdaki suya gömüldü. "Bizden bir şeyler çalan son kişi denizin dibinde." Uzun, kuzguni saçları omuzlarına dökülüyordu. Saçlarını parmaklarıyla geriye doğru taradı ve güverteye inerken topladı.

"Bak, daha da ileri gideceğim ve sen çalmadan önce sana bir bakır vereceğim." Paj yeleğinin cebine uzanıp tek bir bakır çıkardı.

Willa pruva direğine yaslanmış, izliyordu.

Paj parmaklarının arasına sıkıştırdığı bakırı ikimizin arasında tuttu. "İstedğin bu, değil mi?"

Dişlerimi sıkıp neyin peşinde olduğunu anlamaya çalıştım. Bu

işin sonu iyiye gitmeyecekti. Dümencileri gemide değildi ve mürettebat başına buyruk davranacaktı.

Parmaklarını şıklattı ve para aşağıdaki suya gömülmeden önce yan tarafa doğru uçtu.

“Ne kadar derindeyiz, Auster?” Paj bunu sorarken ona bakmadı, kendini beğenmiş bakışları hâlâ benim üzerimdeydi.

Cevap verirken Auster’ın eğlendiği yüzünden belli oluyordu. “Yüz kırk beş metre kadar diyebilirim. Belki yüz elli.”

Hamish bir elini taranmış kum rengi saçlarını düzeltmek için alnına götürürken gözlüğü burnunun üzerinde yamuldu. “Sanırım yanıldım, Paj. Bir tarakçının bile bakır için yapmayacağı şeyler varmış demek.”

Willa hâlâ onların arkasında sessizce bekliyordu, bakışlarında diğerlerinkinden farklı bir şey vardı. Şüpheden çok meraklı bu. Bunu düşündüğümü anlamış gibi başını yana yatırdı.

Bana haddimi bildirmeye çalışıyorlardı. Beni aşağılamaya çalışıyorlardı. Çünkü tüccarlar arasında her şey bir sınavdı. Her şey seni tartmak için bir girişimdi.

Gömleğimi kafamdan çekip çıkararak güverteye atarken gözlerim Paj’inkilerle buluştu.

“Ne yapıyorsun?” Tırabzana tırmanmamı izlerken kaşları çatıldı.

Rüzgâra karşı durdum, suyun mercan adaları etrafındaki hareketini izledim. Kaya tabakasını nazikçe yukarı itti, yüzeyde de bu kadar sakinse dalışı dakikalar içinde yapabilirdim. Sayamayacağım kadar çok kez bundan daha derin dalışlar yapmıştım.

Ben havada süzülüp bir baloncuk bulutu içinde soğuk suya dalarken Hamish sancak tarafından eğildi. Suyu yardığımda mürettebatın dördü de yukarıdan izliyordu, Paj’ın gözleri kocaman açılmıştı.

Göğsüm ılık rüzgârla doldu ve ciğerlerim ihtiyacım olan havayı tutacak kadar esneyene kadar nefesimi uzun tıslamalarla defalarca saldım. Kafamı geriye yatırdım ve dalıp deniz tabanına doğru yol almadan önce biraz daha havayı içime çektim.

Suyun üzerindeki kül beyazı mercan altta yatan şeyin cesediydi yalnızca, canlı resifin duvarları hayat doluydu. Köpük mercanı, dikenli süngerler ve deniz kestaneleri renkli balık sürülerinin altındaki her santimi kaplamıştı. Dibe gömülürken, sürüyü tartan bir ahtapotun gevşek tırmanışını izledim.

Yeterince derine batınca su beni kaldırmayı bıraktı ve kollarımı iki yanıma açıp bedenimin suyun altına süzülen ışık huzmeleri arasında iyice derine inmesine müsaade ettim.

Marigold üzerimdeki karanlık bir noktaya dönüştü. Dibe yaklaşırken bir daire çizdim ve bakırın parıltısını yakalayabilmek için alüvyonu arandım. Denizin dibindeki bir bakır parayı bulmam için bana meydan okumak beni aşağılama girişimiyle yapılan kibirli bir hileydi. Ama bu şerefsiz tüccarlar daha beni tanımıyorlardı. Neler yapabileceğimi bilmiyorlardı.

Bakır değerli bir taş değil, bir elementti. Ama her şey gibi, onun da bir dili vardı. Onun tiz tınlamasını işitmek için durdum. Hafif bir titreşim dönmeme neden olana kadar resifin seslerini inceleyerek birbirinden ayırdım. Görüş açımda aniden bir şey ışıldadı ve ışıktta oynaşan parıltıyı görmek için gözlerimi kırıştıtararak döndüm. Ama bu açık, durgun sularda gemiden fazla uzaktaydı. Para suya hafif çapraz bir şekilde düşmüş olmalıydı.

Kendi etrafımda döndüm, mercan yapraklarının nazıkçe ileri geri salınışını inceledim. Ve suyun çekişi ayaklarımdın dibine değdiği gibi bana mide boşluğumdan çarptı.

Bir akım.

Ama çok geçti. Gelgit beni aşağı çekerek yuttu ve başka bir geminin kış tarafına bağlanmış bir gemi gibi deniz tabanına doğru sürükledi. Kavrayışından kopmaya çalışarak tekmeledim ama beni daha hızlı çekti. Mercan süratle yanımdan geçip gitti ve çığlık attığımda dudaklarımdan bir hava dalgası kaçtı, ellerim dibe doğru kaydı ve arkamda bir toz bulutu bıraktı.

Marigold benden daha da uzaklaştı; akıntı beni resife çarpınca döndüm ve tutunacak bir şey aradım.

Mercan sırtımı ve omzumun üzerini sıyırdı, ben tutunacak bir şey bulamadan beni sırtların üzerine devirdi. Soğuk su akıntısı hızla yanımdan geçti, saçlarımı yüzümden geriye itti. Kendimi yukarı çektim, kaslarım çığlık çığlıyordu; uzuvlarımdaki güçsüzlük, tutunan ellerim titreyene dek arttı. Mercan zehrinin kan dolaşıma sızdığı noktada derim çoktan yanmaya başlamıştı.

Akıntıdan çıkana kadar kendimi duvar boyunca çektim ve kaya tabakasına sarıldım, içimdeki tüm havayı tüketmeden önce kalp atışlarımı kaburgalarımın arkasında yavaşlamaya zorlamaya çalışıyordum. Ters yönlü dip akıntısı beni en az otuz metre sürüklemişti ve hızlı bir şekilde yüzeye çıkmam gerekiyordu.

Gelgitin çekiminden uzaklaştım ama deniz dibindeki yumuşak bir pırıltı beni durdurdu, parmaklarım keskin kayaya kenetlendi. Yukarıdaki *Marigold*'a baktım ve küfrederken başka bir hava karbarcığı suya karıştı. Tüm bunlar boşuna olmayacaktı.

Akıntıya dönene kadar resife tutunarak geri süründüm ve ışığın titreştiğini gördüğüm yere varana kadar adım adım ilerledim. Elimi kuma daldırdığımda akıntı bana çarptı, elimi geri çıkardığımdaysa avucumdaki parayı saran kum tanelerini sürükleyip götürdü.

Nefes nefese yüzeye çıktığımda merdiven çoktan salınmıştı, göğsüm, kemiklerim içeri göçmüş gibi ağrıyordu. İp merdivenden yukarı tırmandım ve kendimi tırabzanın üzerinden mürettebatın hâlâ beklediği yere attım.

Ayaklarım güverteye inince Auster'ın yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. Doğruca Paj'a yürüdüm; omzumdaki kesikten ıslak tenim boyunca kan akıyor ve güverteye damlıyordu.

Hamish başını iki yana sallayarak bir şeyler mırıldandı.

"Seni kaybettiğimizi sandık, tarakçı." Paj dümenin ardında durduğu yerden sırtıyordu ama sakın yüzüne rağmen gerginliği belli oluyordu. Neyin peşinde olduklarını bilseydi West ne yapardı bilmiyordum ama Paj'ın bunu düşündüğünü görebiliyordum.

Dümenin önünde durup elimi ikimizin arasında açtım. Kollarını iki yana salıp öylece dikleşmeden önce ağzı açık kaldı. "Bu da..."

Elimi eğip paranın bir çınlamayla güverteye düşmesine izin verdim ve tek kelime etmeden Paj'ın gözlerine baktım. Onun arkasında, Willa'nın bakışı meraktan sorgulamaya dönmüştü, gözlerinde bir soru dans ediyordu.

Topuklarımın üzerinde dönüp Paj'ın yanından geçerek güverteye inen basamaklara yöneldim, kamaranın kapısını arkamdan çarparken geçitten gelen boğuk sesler kulağıma çalındı. Aniden sırtımdaki bütün acı uyandı ve kanımdaki zehir midemi bulandırdı. Köşedeki kovaya doğru tökezledim, dizlerimin üzerine çöktüm ve öğürmeye başlamadan önce üşümekten titredim.

Jeval'de geçen dört yılın ardından, Ceros'a bu kadar yakınken az kalsın tek bir bakır için boğulup gidecektim. Ama bu da Saint'in kurallarından biriydi.

Hiçbir şey bedava değildir.

Sadece yiyeceği, seyahati ya da sırtınızdaki kıyafeti kastetmiyordu. Saygıdan bahsediyordu. Güvenlikten. Korumadan. Kimse sana bunları borçlu değildi.

Öyle ya da böyle, karşılığını her daim öderdin.

DOKUZ

DERİMİN ALTINDA BENİ YAKIP KAVURAN ACI NERE-
deyse açlığını bile unutturuyordu.

Daha evvel defalarca mercan yarası almıştım, o yüz-
den ne olacağını biliyordum. Ateş yayılır ve kemiklerim birkaç gün
ağrırdı ama bu, *Marigold* mürettebatının alaylarına katlanmaktan
iyiydi. Kolay bir av hâline gelirim, alay konusu olmak çok daha
ölümcül bir şeye dönüşebilirdi.

Masanın üzerinde başka bir yengeç kabuğunu kırdım, karnım
mide bulantısıyla buruluyordu. Auster tuzakları sudan çeker çek-
mez birini ayaklarımın dibine atmış ve yürüyüp gitmişti. Geçitte
durdum, ellerim dikenli kabuklar üzerinde çalışmaktan uyuşmuştu.
Ama hayatım boyunca sayısız yengeç temizlemiştim ve kimsenin
istediği bir iş olmasa da, bunu gözü kapalı yapabilirdim.

Hamish pruvaya gidip gözlerini suya dikti, ben de köşeye ba-
kınca West'in mercan adalarından döndüğünü gördüm. O yokken
güneş gökyüzünde yarı yarıya alçalmıştı ama teknenin gövdesi hâlâ
boş görünüyordu.

Auster ve Paj küçük tekneyi kış tarafındaki yerine çekip sabitle-
diler. Bir dakika sonra West yan taraftan geliyordu. Geçide girdi-
ğinde ceketinin düğmelerini çözmüş, omuzlarını silkerek çıkarmış-
tı. Beni görünce ansızın durdu, gözleri yüzümden sırtıma inerken
bakışları sertleşti.

"Neler oldu?" diye sordu dişlerini sıkarak.

Onun arkasından Paj elini tıraşlı kafasına götürerek ovuşturdu; omuzlarına belli belirsiz bir tedirginlik yerleşmişti. Nedeninden emin değildim. Akıntıda boğulmuş olsaydım bu West'in sorunu olmazdı. Ya da belki bu da bir sınavdı.

Ona sırtımı dönerek, "Flok yelkeninin orada kaydım ve çarmıkların oraya düştüm," dedim.

Bir başka boş kabuğu ayaklarımın dibindeki kovaya bırakırken bakışlarıyla tenim karıncalandı. Kendi makamında gözden kayboldu ve ben de rahat bir nefes aldım, boynumdaki batma hissi karşısında gözlerimi yumdum.

Gözlerimi yeniden açtığımda Auster masanın yanında durmuş, ben bir çift yengeç bacağı daha alırken önüme bir kâse koyuyordu.

Sertçe yutkunarak buharı tüten yahnیه baktım. "Aç değilim."

"Çalışırsan yersin. Adil olan bu," dedi kâseyi bana doğru iterek.

Başımı kaldırıp yüzünü inceledim. Gözlerinde, numara yaptığına dair hiçbir işaret yoktu ama bazı insanlar hilekârlıklarını saklamakta diğerlerinden daha iyiydi. Bana bakan herhangi biri açıklıktan öldüğümü anlardı ama başka kimseye borçlanacak durumum yoktu.

"Bir kasa dolusu yengeç temizledin. Dürüst ticaret böyle olur." Kovalardan birini alarak yürüyüp gitti ve beni geçitte yalnız bıraktı.

Öne doğru eğilirken elimle masanın kenarını sıktım, düşünüyordum. Gerçek şu ki, bana neden yemek verdiğinin önemi yoktu. Yemem gerekiyordu, özellikle de ateşimin çıkacağı günler ufuktayken.

Çekici bıraktım ve titreyen ellerimle kâseyi alıp dikkatle yudumladım. Tuz ve otlar, dudağımın etrafındaki bereli deriyi yaksa da et suyu içimi ısıtınca inledim. Tadı, midemdeki düğümü iyice sıkılaştıran bir dizi solmuş, yıpranmış anıyı su yüzüne çıkardı ve bir bütün hâlini alamadan önce gözlerimi kırıştıtararak onları savuşturdum. Kirli parmaklarımla yahniden yumuşak bir parça patates çıkarıp ağızıma attım ve dilimi yakana kadar ağızımda dağılmasına izin verdim.

Gözlerim dümenci odasının kapalı kapısına gitti ve West'in Auster'in beni doyurduğunu bilip bilmediğini merak ettim. Bana

bir şey borçlu olmadığını gayet açık ifade etmişti. Belki Auster'ın dediği gibi, birkaç günlük çalışma karşılığında bir kâse güveç adıldı. Belki de bana acımişti. Bu düşünce bir lokma daha almak isteme yol açtı.

Yahni suyundan son kalanları da içtim, midem doluluktan ağırıyordu, ben de işe döndüm. Son yengeci de ayıkladıktan sonra kollarımda başka bir kovayla merdivenlerden aşağı indim. Gövdenin gıcirtısı gölgeli geçitteki tek sestî, buradaki duvarı kaplayan üç kapıda da *Marigold*'un arması vardı.

"Buraya." Auster'ın sesi kamaranın karanlığında çınladı ve fener kancanın ucunda sallanırken ona baktım ve gözlerinin parladığını gördüm. Hamaktan indi ve kapıda yanıma geldi.

Ucundan anahtarlar sarkan boynundaki zinciri kaldırırken gözlerinin etrafı aynı sırtışıla kırışmıştı, bu onu olduğundan daha yakışıklı kılıyordu. Bedeni formdaydı, teni soluk buğday rengiydi; Auster'ın yüzünde, diğerlerinde görmediğim bir iyilik gördüğümü birkaç kere düşünmüştüm. Gömleğinin kıvrılmış kolları ön kolundaki siyah mürekkepten karmaşık bir düğüm şeklindeki dövmesini ortaya çıkarıyordu. Bunun birbirinin kuyruğunu yiyen, iç içe geçmiş iki yılan olduğunu anlamak biraz zamanımı aldı. Daha önce hiç görmediğim bir semboldü.

İlk kapıda durdu ve bir tekmeyle açmadan önce anahtarlardan birini mandaldan sallanan paslı demir kilide taktı. Peşinden içeriye girdim, çatlaklardan sızan güneş ışığı yiyecek kasaları ve katranlanmış su fiçileriyle dolu küçük bir ambarı aydınlatıyordu. Mavi ve kehribar rengi cam kavanozlar duvardaki raflara sıralanmıştı ve kurumaya bırakılmış tuzlu etler bölmeden sarkan kancalarda sallanıyordu. Kovayı tezgâha koymak için kaldırmıştım ki tepemizdeki döşemelerden gelen gürültüyle yukarı baktım. Çatlakların arasında süzülen gölgelerden yukarıdaki hareketliliği görebiliyordum. Dümcenin odasıydı burası.

Duvara bir adım daha yaklaştım, öne doğru eğilerek West'i görmeye çalıştım.

“Hepsi bu kadar.” Auster bir eliyle kapıyı açmış, bekliyordu.

Gözlerini bölmeye çevirip de beni bakarken yakaladığını fark ettiğimde derimin altında bir yanma hissettim. Dışarı çıkmadan önce ona hızlıca başını salladım, o da mandalı yerine oturttu. Karnımı doyurmuştu ama ambarda oyalanmama ya da gemiye fazlaca alışmama müsaade etme riskini almayacaktı. Cidden, almamalıydı da. Levazımatçılık titiz bir işti, sadece envanteri denetledikleri ve limanda gemiyi erzakla doldurmakla görevlendirildikleri için de değildi bu. Aynı zamanda aralarındaki avcı, tuzakçı ve toplayıcıydı. Ben de onun yerinde olsam, aç bir tarakçıyı güvertenin alt kısmına sokmaya güvenmezdim.

İçeri girdiğimde Willa çoktan hamağına uzanmıştı. Açık sandığın kapağını kapatıp üstüne oturdum, sırtım duvara değince tısladım.

Willa uzun saçlarını bir omzunun üzerine atıp beni izledi. “Jevalli bir tarakçının Dar Boğaz’da ne işi olur?”

“Ben de aynı şeyi merak ediyordum.” Paj geçitte belirlediğinde ürperdim, o ise kayıtsızca kapı direğine yaslandı. Merdivenlerden indiğini duymamıştım bile.

Bakışlarım ikisi arasında gidip geldi, tüylerim diken diken oldu. Merak ediyorlardı ve bu da beni endişelendiriyordu. Belki onların oyununu oynayıp bakır için dalmakla hata etmiştim. Ama kartlarımı doğru oynarsam, bunu ihtiyacım olan bilgiyi edinmek için kullanabilirdim. Onlara gerçeğin bir kısmını söylemem gerekiyordu sadece.

“Birini arıyorum,” dedim, dirseklerimi dizlerime yaslamak için öne doğru eğilirken.

Yemi yutan Willa oldu. “Kimi?”

Bıçağı kemerimden çıkarıp ucunu yanımdaki tahtaya batırdım. Tahtada minik bir delik açana dek de döndürdüm. “Bir tüccar. Adı Saint.”

Willa hamağında oturur pozisyona geçerken birbirlerini kestiler, kızın ayakları yere doğru sallanıyordu.

“Saint’ten ne istiyorsun?” Paj güldü, yüzüne parlak bir gülümseme yayıldı ama sesi tedirgindi.

İşte yine babamın kuralları devreye giriyordu. Benden tek bir konuda söz vermemi istemişti. Gemiği istediğim gibi dolaşır, köyleri ve rıhtımları keyfimce gezer, ne istersem yapardım. Bu sözü tuttuğum sürece asla gözünden düşmezdim.

Hiç kimseye onun kızı olduğumu söylemeyecektim. Verdiğim söz buydu.

Bu sözü bir kere bile bozmamıştım ve şimdi de bozacak değildim.

“Bir iş,” dedim omzumu silkerek.

Willa bana baktı. “Saint’in mürettebatına mı katılmak istiyorsun?” Ama ciddi olduğumu anlayınca ağzının köşesi aşağı doğru kıvrıldı. “Ne olarak? Tarakçı mı?”

“Neden olmasın?”

“Neden olmasınmış!” Paj’ın sesi yükseldi. “Saint için çalışmak ölüme davetiye çıkarmak demek. Jeval’de şansın daha yaver giderdi.”

Kabin sessizliğe gömüldü, Willa elindeki hançeri çevirirken açığa çıkan pırıltıyı göz ucuyla gördüm. Kabzası her renkten değerli taşlarla süslenmişti; dallı budaklı gümüş, hançerin ucuna doğru kıvrılıyordu.

“Siz ikiniz ne kadar zamandır West’in mürettebatındasınız?” Ayağa kalkıp dikkatlice hamağıma tırmandım ve kumaş, omzumdaki şiş sıyrıklara sürttüğünde dudağımı ısırdım.

“En başından beri, iki yıldır,” diye yanıtladı Paj rahatça ki bu da beni şaşırttı. “West, *Marigold*’u aldığıında Hamish ve Willa’yı yanına aldı. Beni ve Auster’ı da kısa süre sonra.”

Ama sonra, bu bilgiyi neden bu kadar kolayca önüme serdiğini anladım. Bu bir hikâyenin parçasıydı. Ve Dar Boğaz’da sadece bir şeyler saklayanlar hikâyelere ihtiyaç duyardı. Karşılıksız verilen herhangi bir bilgi muhtemelen yalandı.

Hamağa iyice gömüldüm. “Hepiniz çok gençsiniz,” dedim ama aslında soru soruyordum.

“Farklı mürettebatlardan toplandık,” diye yanıtladı Paj. “Sukenarı serserileriydik hepimiz.”

Bu kısmı doğru olabilirdi. En azından bir kısmı. Ama Paj’ın ve Auster’ın aksanı Ceros’tan olmadıklarını belli ediyordu.

Willa gözlerini hançerine indirdi. Kabzadaki değerli taşlar safir ve ametistti. Pek nadir bulunan taşlar olmasalar da boyutları onları kıymetli kılıyordu. Bir Sukenarı serserisinin elinde bulunmayacak kadar kıymetli.

Ben de bu şekilde yalan söylemeyi Saint’ten öğrenmiştim; her zaman gerçeğe dayanan bir yalan uydururdun. İçlerinden en azından birkaçı Sukenarı serserisiydi muhtemelen. Ticaret mürettebatları genellikle Ceros’un Sukenarı bölgesinde yaşayan sokak çocuklarını alıp tehlikeli işler karşılığında yiyecek ve eğitim teklif ediyorlardı. Çoğu gemilerde mürettebat olarak yetiştirilerek büyülerdi ama bir Sukenarı serserisinin dümenci olduğunu hiç duymamıştım.

Daha da inanılmaz olanı ticaret için lisans alabilmiş olmalarıydı. Dar Boğaz’daki yaşamı neredeyse her yönüyle kontrol eden beş lonca vardı – Çavdar Viskisi Loncası, Tersane İşçileri Loncası, Yelkenciler Loncası, Demirciler Loncası ve Değerli Taşlar Loncası. Her birinin bir ustası vardı ve beş lonca ustası Ticaret Konseyi’ni yönetiyordu. Tüccarlara her limanda iş yapmak için ihtiyaç duydukları lisansları verebilecek yegâne kişiler onlardı ve bu mürettebatın kendi başına bir lisans almasının imkânı yoktu. West her kimse, arkasında çok güçlü bir dostu olduğu kesindi.

Ben bir şey söylemeyince Paj geçide dönerek Willa ve beni yalnız bıraktı. Kızın gözleri yarı kapalıydı ve tekneye adım attığımdan beri onu uyurken görmemiş olduğumu fark ettim. Her birinin üç kişilik iş yapması gerekiyormuş gibi durduğundan, uyuyacak fırsatı nasıl bulduklarından emin değildim.

“Ne kadar zamandır tarakçılık yapıyorsun?” diye sordu Willa, sesi kısıktı.

“Kendimi bildim bileli. Annem, yüzmeyi öğrenir öğrenmez bana dalmayı öğretmeye başladı.”

Saint her zaman annemin Dar Boğaz'daki en iyi tarakçı olduğunu söylerdi ve ben de ona inanırdım. O sadece en iyileri alırdı ve mürettebatının bir parçası olan biri onu asla terk etmezdi. Dar Boğaz'daki herkesten daha fazla para kazanırken değil.

Ama annemin başka bir sebebi vardı.

Saint'i yalnızca bir kez gülümserken görmüştüm, ikisinin kamasında onları gözetliyordum. Annem onun elini üzerinde çalıştığı haritalardan kaldırmış ve kendi küçük gövdesine dolamıştı. O da çenesini annemin başının üzerine koyup gülümsemişti. Hatırlıyorum da, daha önce dişlerinin böyle ortaya çıktığını hiç görmediğimi düşünmüştüm. Gözlerinin etrafındaki kırışıklıkları... Başka biri gibi görünüyordu.

Saint anneme âşık olunca kendi kurallarını çiğnemişti. Kuralları yüzlerce kere çiğnemişti.

"Annen Jeval'de mi kaldı?"

Anıları bastırarak gözlerimi kırıştırdım. "Hayır." Bu tek sözcüğün havada asılı kalmasına izin verdim, sorduğundan fazlasına cevap vermiştim. Başka bir soru daha soramadan konuyu değiştirdim. "Sen lostromosun yani, öyle mi?"

"Aynen öyle."

"Ticareti nerede öğrendin?"

"Şurada burada."

Zorlamayacaktım. Hiçbiri hakkında ihtiyacım olandan fazlasını bilmek istemiyordum ve onların da benim hakkımda fazla bir şey öğrenmesine izin vermeyecektim. Zaten onlara Saint'i aradığımı söyleyerek verebileceğim kadarını vermiştim.

En iyi lostromolar genelde kadındır; yüksek yerlere kolayca tırmanabilir ve dar yerlere sığabilirler. Onları *Lark*'ın ana güvertesinden hep şaşkınlıkla izlerdim. İş bulmak konusunda da sıkıntı çekmezlerdi çünkü her gemide hiç olmazsa birine ihtiyaç olurdu.

Marigold asgari sayıda mürettebatla idare ediyor gibiydi; bir dümenci, bir para ustası, bir levazımatçı, bir lostromo ve bir sey-rüseferci.

“Tarakcınız yok,” dedim, bir parça güneş ışığının aydınlattığı duvardaki çizmelere bakarak.

Sesi alçaldı. “Hayır. Artık yok.”

Tüylerim tekrar diken diken oldu, tırabzandan atlamadan önce Auster’ın söylediklerini hatırlayınca kamaradaki hava aniden soğudu.

Bizden bir şeyler çalan son kişi denizin dibinde.

Gözlerim duvardan, tarakçı kemerinin ve aletlerinin geride bırakıldığı sandığa döndü.

Çünkü o her kimse artık bunlara ihtiyacı yoktu.

Willa’nın huzursuz edici sessizliği bunu doğruladı. Parçaları birleştirmemi istemişti. Anlamamı istemişti. Hamağının kenarına baktım, elindeki hançer parlarken hâlâ beni izliyordu.

ON



ÜNEŞ IŞIĞI ÜSTÜMDEKİ BÖLMENİN ÇATLAKLARINDAN içeri süzüldü ve kamaraya fener dumanıyla yağın yoğun kokusu yayıldı. Gözlerimi açar açmaz Koy'un kayığına çarptığım çenemin ağrısı da geri döndü. Gözlerimi sıkıca bastırdım, dişlerimi sıkarken çene kemiğim zonkluyordu. Bunu omzum ve sırtımdaki derimi saran yanma izledi.

Yavaşça oturdum ve ayaklarımı nemli zemine koydum. Willa'nın hamağı boştu.

Auster, ben kapıdan geçerken ambardaki bir sandığın kapağını kaldırdı ve bir diğerine geçmeden önce kapağın yere düşmesine izin verdi. İçeriden bir kavanoz salamura balık çekerken homurdanarak omzunun üzerinden bana baktı.

Merdivenden çıkarken nemli rüzgâr geçide esti ve bir elimi kaldırarak parmaklarımın arasından geçmesine izin verdim. Sıcak ama güçlüydü. Bunu hissetmek hoşuma gitmemiştii. Üstümüzde asılı duran soluk, bulutsuz gökyüzü için çok keskindi ki bu da büyük olasılıkla ufkun ötesinde bir fırtınanın patlak vermek üzere olduğu anlamına geliyordu.

Willa ve Paj halihazırda yelkenler üzerinde çalışıyor, itiş karşılayabilmeleri için yelkenlerin boyunu düzeltiyorlardı.

"Bir tarakçıya göre tembelsin." Willa'nın sesi üstteki ağlarda durduğu yerden bana ulaştı. Bir ayağı iplere dolanmış, diğeri direğe yaslanmıştı, parmaklarında siyah katranın parıltısı vardı.

“Dern’e ne kadar var?” Bir sonraki yelkene inişini izledim.

Tepemden batıya baktı. “Vardık.”

Uzakta bir tepenin üzerine boylu boyunca yayılmış, denizin kıyı ile uzun, kayalık bir duvarda buluştuğu küçük liman köyünü görmek için döndüm.

Dudaklarıma bir gülümseme yayıldı, göğsümden küçük bir kahkaha kurtuldu. Dern’i yıllardır görmemiştim ama çok net hatırlıyordum; şekilsiz kaldırım taşından inşa edilmiş binalar ve çarpık bacaların kararmış ağızları. Rıhtımda her zaman kan portakalı satan bir hanım vardı ve Saint’in seyrüsefercisi Clove limana her demir attığımızda bana bir portakal alırdı.

Anı, set çekmeye çok özen gösterdiğim yerlere akarken, gözlerim yaşlarla yanıyordu. Her gün Saint’i düşünmüştüm, sanki onu son gördüğümünden bu yana dört yıl geçmemiş gibi yüzü zihnimde capcanlıydı. Ama annemi ne sıklıkla düşünmemeye çalıştıysam Clove’u da o sıklıkla düşünmemeye çalışmıştım. Babamın göstermediği şefkati, Clove fazlasıyla göstermişti.

“West...” Willa işini bıraktı, direktten kayarak güverteye inmeden önce gözleri fal taşı gibi açıldı.

West kemerli geçitten çıktı ve dudakları keskin bir çizgiye dönüşmeden önce rıhtımı taradı. “Hamish!”

Willa’nın yüzü soldu ve bir an için kusacakmış gibi göründü.

Hamish dümenci odasından fırlayıp tırabzanın orada West’in yanında kendine bir yer buldu. Kapının ardında tekrar kaybolmadan önce küfrederek uzun bir nefes verdi.

Limanı inceledim, gemilerin arasında orada gördüklerini bulmaya çalıştım. Sarp kayalıklardan altı uzun rıhtım uzanıyordu, dar koılar her büyüklükte tekneyle doluydu. Hepsi tüccar gibi görünüyordu. Bazı armaları tanıdım ama bir iki tanesine yabancıydım. Ama Dar Boğaz’dan gelen gemi kendini ele veriyordu. Geniş, şaşaalı yapısı ve ayrıntılı ahşap işçiliğiyle, Dar Boğaz’da yapılan basit gemilerin yanına sığmıyordu.

Saint’in armasını görünce kalbim göğsümde sıkıştı – bir sürat

teknesinin bembeyaz çarmıklarından birine boyanmış, üçgen bir yelken üzerinde kıvrılan bir dalga.

Gemide olamazdı. Gemi onun olamayacak kadar küçüktü ve şu anda emrinde kaç kişi olduğu belirsizdi.

“Yelkenler fora!” West rüzgârın sesini yararak bağırdı, yanımdan geçerken omzu benimkine sürtündü.

Auster’la Paj pruva direğinden atladı ve Willa, kış güvertesine çıkan merdivene gitmeden önce katran kutusunu elime tutuşturdu. West ayakta durmuş, kış güvertesinin bir tarafının yukarı kalkıp yük ambarını açığa çıkarışını izlerken onlar da eşzamanlı hareketlerle halatları çözdü.

Halatları tırabzanın dibindeki demir kancalara bağlayarak emniyete aldılar. Auster’la Paj elma fiçılarının ve ağ kasalarının köşede istiflendiği gövdeye indiler. Bunları, boşaltılmaya hazır sıralar oluşturan kadar birbirlerine aktardılar.

Diğerleri hiçbir şey söylemedi ancak gemiyi saran gerginliği hissedebiliyordum. Willa rıhtımda her ne gördüyse, bu onları tedirgin etmiş ve çalışmaya koşmuştu; Hamish dümenci odasından elinde beş küçük, kırmızı deri keseyle çıkana kadar malları düzenlediler. Hamish keseleri onlara atınca mürettebat da onları kemerlerinde sağlama aldı.

Gömleğinin ucunu kaldırıp keseyi pantolonunun beline sokarken West’in dikkati hâlâ Dern’in üzerindeydi.

“Orada ne var?” diye sordum yüzünü inceleyerek.

Dümen kolunu çevirirken yeşil gözleri parladı ama cevap vermedi. Geminin rıhtıma yaptığı açıyı ölçerek zihninde hesap yaptığını görebiliyordum. Sonuçtan memnun olmadan önce dümeni biraz yana yatırdı ve Paj onun yerine geçmek için kış güverteden indi.

“Tarakçı,” dedi Auster çenesiyle beni işaret ederek.

Merdivenlerden çıktım ve Willa’yla depoyu kapatırlarken bana çekme halatlarını verdi. Hamish aşağıda durdu, bir ipin ucunu dikkatlice ayaklarının dibindeki küçük bir sandığa bağladı ve West

önüne geçerek görüşümü engelledi. “Tüm yelkenleri sal,” diye seslendi, bakışları uyarı mahiyetindeydi.

Hamish her ne yapıyorsa West görmemi istemiyordu. Tıpkı odasındaki haritalar ve kuzeydeki mercan adaları gibi. *Marigold*’un sadece bir ticaret gemisi olmadığını çözmem bir günümü bile almamıştı ama sorularımın listesi her geçen dakika uzuyordu.

Auster’la Willa emre itaat ettiler ve yelken indirme iplerini çekmek için direğe koştular. Arkalarında, Hamish halatı kıçtan suya saldı ve sandık derinlere gömüldü.

Hamish para ustası olduğuna göre, *Marigold* limana girmeden önce saklayacağı tek bir şey olabilirdi. Halatı sıkıca sararken köye baktım. Oradaki her kim ya da neyse, West parasının güvende olduğunu düşünmüyordu.

Auster, Willa’nın demir atmasına yardım etmek için aşağı indi ve yavaşça rıhtıma doğru süzüldük. Yaklaşır yaklaşmaz, elimde biriken halatları ayırdım ve kolumu ileri geri sallayarak rıhtımın sonundaki şamandırayı hedefledim. Oflaya puflaya halatı fırlattım ve havada süzülüp şamandıraya doğru açılmasını izledim. Ucu serbest kalana kadar dalgalanarak gemiden uzaklaştı ve ilmik yerleşirken şamandıraya çarptı.

Su toplamış ellerimle halatı aldım ve geriye yaslanmadan önce ayaklarımı tırabzana dayadım, halatı kendime doğru büke büke asıldım.

“Güzel atış.” Willa, halatı arkamdan tutup çekerek sıırttı. “Sen o kadar uzağa atamazdın, Paj!” dedi alay ederek.

Paj dümenin üzerinden bana baktı ve dudaklarında bir gülümsemenin oynaştığını görünce o kadar şaşırdım ki ayaklarım neredeyse yağlı tahtada kayıyordu. Bir gemide mürettebat olmanın ritmi, hayatım boyunca bildiğim ve son dört yıldır sadece kendi kendime mırıldanabildiğim bir melodi gibiydi. Sadece birkaç gün içinde Ceros’taki limana varacaktık ve sonunda, annemin yaptığı gibi, Saint’in gemisinde yerimi alma şansım olacaktı. Bunun için doğmuştum.

West, Willa'nın arkasındaki halatları aldı ve iki adam rıhtımdan aşağı koşarken bizi rıhtıma çekmeye yardım etti. Adamlar ellerini uzatıp *Marigold*'un yaklaşmasını beklediler ve gemi kıyıya ulaştığında sürtmesini önlemek için ittiler.

Mürettebat başka bir çıpa daha attı ve ardından Hamish aşağıdaki liman işçileriyle konuşurken yükleme rampasını indirdi. Koya serseri bir rüzgâr esti ve yüzümü ondan yana dönüp nemli havayı ciğerlerimin derinliklerine çekmeye başladım.

Gökyüzünün dönüşümünü izlerken havadaki akım omurgamı ürpertti. Yavaşça. Dar Boğaz'da fırtınalar böyleydi, zekiydiler. Bu sularda yelken açmayı bu kadar tehlikeli kılan da buydu. Bu denizin dibinde yatan neredeyse her gemi oraya bir fırtına tarafından yollanmıştı.

Willa'yla Auster el çantaları ve paltolarıyla geçitten çıktılar ve Paj merdivenden inmek için tırabzanın üzerinden sıçramadan önce başının üzerine örgü bir şapka geçirdi. Takip etmek için kendimi yukarı kaldırdım ama bir el beni güverteye geri çekti.

West arkamda duruyordu, bir eli beni kemerimin arkasından yakalamıştı. "Sen gemiden ayrılmıyorsun."

"Ne?" İçgüdüsel olarak elinden uzaklaşmaya çalışarak ona baktım. Ama tutuşunu sadece sıkılaştırdı ve nefesimi tutmama neden oldu.

"Sabaha dönmüş oluruz, sonra Ceros'a yelken açacağız."

Omzunun üzerinden köye baktım. Daha fazla para için ticaret yapmanın bir yolunu bulacaksam, gemiden ayrılmam gerekiyordu. "Ben mahkûm değilim."

"Sen kargosun. Ve bu limanda gemiden inen tek kargo, burada kalacak kargodur. "Karşı çıkmam için meydan okuyarak bana baktı. Ama ikimiz de beni gemide tutamayacağını biliyorduk. Gövdedeki kirişlere bağlamadıkça tutamazdı. "Seyahat için başka bir tüccara ödeme yapacak kadar paran kaldığını sanmıyorum. Yani, yarın bu iskelede bırakılmak istemiyorsan, olduğun yerde kalacaksın."

Yanımdan geçerken kolunu tutup onu geri çektim. Sanki canı yanmış gibi irkildi ve koluna dolanmış elime baktı.

“Aşağıda ne var?” *Marigold*’un kendisini ne tür bir kargaşanın içine soktuğu umrumda değildi ama beni Ceros’a gitmekten alıko-yacaksa, bu benim de sorunumdu.

Çenesi, güneşte kararmış teninin altında kımıldandı. “Bu gemi-den inersen geri dönemezsin,” dedi tekrar.

Elimden kurtuldu, soğuk hava aramıza doldu ve sonunda nefes aldığımda, dilimde onun kokusunu duydum. Aşağı inmeden önce altın sarısı asi saçlarının üzerine bir şapka taktı ve iskeledeki iki adamın ellerine birkaç bozuk para tutuşturmasını izledim. Muhtemelen gemiye bekçilik etmek için tutulmuşlardı. Veya bana. Belki ikisi de. Mürettebat, *Marigold*’u gözetim altında bırakmadan terk etmezdi.

West, rıhtımdan köye giden yıpranmış ahşap kalasların üzerinde tek sıra hâlinde ilerleyen diğerlerini takip ederken arkasına bakmadı. Onları izledim, ellerim tırabzanı öyle bir sıktı ki kemiklerim çatlayacakmış gibi hissettim. Dern’den yola çıkmadan önce altı bakkırımı en az on ikiye çıkarmam gerekiyordu ve gemiden inmedikçe bunu yapmanın bir yolu yoktu.

Küfrettim, boğazıma takılmış kokusu hâlâ yoğundu.

Marigold’dan atılmak, almam gereken bir riskti.

ON BİR



KŞAMA KADAR HÂLÂ BİR İKİ SAATİM VARDI VE bu da epeyce bir zaman demekti.

West ya beni gemisinde yalnız bırakacak kadar aptaldı ya da başka seçeneği yoktu. Limana doğru sürüklenirken *Marigold*'un mürettebatını saran gerilime bakılırsa sanırım durum ikincisiydi. West, Dern'de her neyin peşindeyse, bunun için tüm ekibine ihtiyacı vardı ve Jevalli bir tarakçının buna tanık olmasını istemiyordu.

Ana direğe tırmandım ve beşinin aşağıdaki köyün dar sokaklarında tek sıra hâlinde yürüyüşünü izledim; Auster en öndeyken West en arkadan takip ediyordu. Üç eğimli bacanın yükseldiği, uzun, dikdörtgen bir bina olan ve aynı zamanda han olarak da hizmet veren meyhaneye gidiyorlardı.

Burası genellikle tüccarların limana yanaştıklarında uğradıkları ilk duraktı ve çocukken bile bu kapıların ardında neler döndüğünü bilirdim. Babamın mürettebatının para dolu keselerle meyhanelere girip gözden kaybolduğunu ve oradan boş keselerle ayrıldığını yeterince görmüştüm. Bir gemide kesinlikle yasak olan iki şey vardı çünkü bunlar ya sizi ya da gemideki arkadaşlarınızı öldürebilirdi: aşk ve sarhoşluk. Sadece ayağınız kuru toprağa bastığında, yatağınızı ısıtacak birini bulabilir veya karnınıza bir şişe çavdar viskisi boşaltabilirdiniz.

Kapı açılıp da mürettebat içeride gözden kaybolurken ateşin

parlak ışığı sokağa yayıldı. Saçlarımı yüzümden geriye atarken dudaklarımın arasından tıslayarak uzun bir nefes verdim, düşünüyordum. Muhtemelen sabaha, ticarethane açılınca kadar yeniden ortaya çıkmayacaklardı, bu da fark edilmeden Dern'e girip çıkmak için on saatim olduğu anlamına geliyordu.

Güverteden indim, soğuk basamakları çıplak ayaklarımla tek tek buldum. Gece olur olmaz köye sığıp ihtiyacım olanı alırdım. Ancak o zamana kadar, paradan daha güçlü bir şey elde edebilme umuduyla, boş zamanımı *Marigold*'un neyin peşinde olduğunu öğrenmek için kullanacaktım. Dar Boğaz'da bilgiden daha değerli bir para birimi yoktu.

Geçide doğru yürüdüm ve yük ambarına giden kapının önünde durdum, kazmalarımın en küçüğünü kemerimden çıkardım. Kilit kolayca açıldı ve kapıyı iterek araladım, fener önümde sallanırken kirişlerin altından eğilerek geçtim.

Hamish'in sözleri zihnimde yankılandı.

Bu gemide sana ait olmayan herhangi bir şeye elini sürersen habirim olur.

Şansımı denemek zorundaydım.

Yukarıdaki kış güverteden ambara batmakta olan güneşin za-yıf ışık huzmeleri süzülüyor, duvarları çevreleyen kasalara ve silindir tamburlara vuruyordu. Oda bunlarla doluydu, aşına olduğum farklı mühürlerle damgalanmışlardı; bunlar Dar Boğaz'ın körfezleri boyunca dağılmış limanları gösteriyorlardı. Envanterlerine bakılacak olursa *Marigold* iyi iş çıkarmıştı. Ve sadece beş keseden ibaret olduklarına göre, kârlarının çok iyi olduğu barizdi.

Yeni bir mürettebat, özellikle de genç bir mürettebat olarak bu kadar çok limanda nasıl ticari ilişki kurabildikleri ise o kadar bariz değildi. Gemideki kimse benden çok da büyük olamazdı ve gençlerin ticaret gemileri işlettğini görmek alışılmadık olmasa bile, aralarında tek bir tecrübeli denizci görmemek garipti.

Ağlar ve yeni yapılmış uzun halatlar, düzgünce katlanmış yelkenlerin ve yeşil domates sepetlerinin yanına yığılmıştı. Ama her

gemide bir para ustasının kimsenin görmesini istemediği mallar olurdu. Bunu çocukluğumda *Lark*'ın kargosunu karıştırırken öğrenmiştim.

Etrafımdaki yığınları dikkatle inceleyerek bir daire çizdim. Her geminin özel saklama yerleri olurdu ve bu da istisna değildi.

İstisna olması dışında.

Marigold ve ekibinde tuhaf bir şeyler vardı. Tarakçılarına ne olduğunu tahmin edebiliyordum ama on iki kişiye ihtiyaç duyan bir gemiyi neden sadece beş kişilik bir mürettebatla idare ediyorlardı? West mercan adalarında ne yapıyordu ve Dern'de onları ürküten şey neydi?

Feneri kancaya astım ve parmak uçlarıma kalkarak ellerimi tepedeki kirişlerin oluklarına yerleştirdim. Parmaklarım, tahta arasına sıkıştırılmış bir şişenin pürüzsüz, soğuk camına çarpana kadar yavaşça hareket ederek gövdenin uzunluğu boyunca her bir kirişi takip etti. Onu oynatarak olduğu yerden çıkardım ve ışığa tuttum, kehribar sıvı mavi camın rengiyle yeşil görünüyordu. Tıpasını çıkarıp kokladım.

Çavdar viskisi.

Başımı geriye atıp koca bir yudum almadan önce yüzümde sinsî bir gülümseme belirdi. Çavdar viskisi göğsümü öksürtecek kadar yaktı, yutarken gözlerimi yumdum. Çavdar viskisinin keskin, tatlı kokusu burnumda patlarken, mum ışığıyla aydınlatılmış yüzlerce anı hızla zihnimde parladı ve ânında şişenin tıpasını taktım, onunla beraber sanki görüntüler de yok olacaktı gibi saklandığı yere koydum.

Aşağı atladım ve bir sonraki duvardaki döşemeyi kontrol etmeye geçtim, bıçağı kemerimden alıp her bir kalasın ucuna içlerinden biri yerinden oynayana kadar vurdum. Kalas yukarı doğru sallandı ve içeri uzandım, elime keten bir kesecik geldi. Soluk sarı taşlar avucuma döküldü ve elimi puslu ışığa doğru eğdim. İlk bakışta sitrine benziyorlardı. Ama annem beni daha iyi eğitmişti.

Tepedeki yüzeylerinde toplanan sönük renk onları ele verdi — sarı feldispattı bunlar.

Güzel parçalardı, ışık yüzlerine eşit bir şekilde dağılıyordu. Sak-

ladıkları tek mücevher bu olamazdı ama bir tane bile alsam kolayca fark ederlerdi. Başka bir şeye ihtiyacım vardı. Daha az göze çarpan bir şeye.

Torbayı saklandığı yere geri koydum ve içlerinden birinde karanlıkta parlayan bir şey bulana kadar varil kapaklarını ardı ardına kaldırdım. Pirinç tokalar. Rahatlayarak iç çektim ve iki tanesini kemerimdeki çantaya atıp kapağı yerine koydum ve döndürerek kapattım. Son loş ışık huzmeleri tahtaların arasından kış güverteden süzüldü ve gözlerimi yukarı dikip karanlığın kırıldığı yeri inceledim. Sancak tarafında ışık yoktu.

Dümencinin odası.

Köşedeki lahana sandıklarına tırmandım ve bıçağımı suntalardan birinin ucuyla kirişin arasına yerleştirerek yukarı uzandım. Kulpu dikkatlice aşağı çektim, çivi çıkana kadar tüm ağırlığımla yukarı ittim. Her iki ucu da serbest kalınca kalası kaldırdım ve yanımdaki halat yığınının üzerine koydum. Yukarıda, West'in odasının pencerelerin kepenkleri kapalıydı.

Bıçağım diğer kalasların altına kolayca kaydı ve birkaç dakika sonra, içine sığabileceğim kadar büyük bir açıklığım vardı. Fener için geri döndükten sonar dar açıklığa girdim, ayaklarım onları içeri çekmeden önce açık ambarın üzerinde sallanıyordu.

Odanın ortasında dururken ayağımın yanında küçük bir gölge oynadı ve çatlaklardan sızan rüzgârla sallanan bir dizi yılantaşının asılı olduğu kepenkli pencereye doğru bir adım attım.

Pürüzsüz taşlardan birini parmaklarımın arasına almak için uzanırken kendi kendime gülümsedim. Merkezdeki mükemmel delik, onu bir göz gibi gösteriyordu. Efsaneye göre, yılantaşının iyi şans getirdiği söylenirdi. Kumsallardan toplanır ve dümenciyi deniz iblislerinin gözünden gizlemek için tılsım niyetine asılırlardı. Babam da onları kamarasının penceresine asmıştı ama bu, *Lark*'ın batmasını engellememişti.

Arkamda, West'in masası yere sabitlenmişti, üstü bir yığın açılmış harita ve çizelgeyle kaplıydı. Ellerimi yumuşak, yıpranmış parşöme-

ne dayayabilmek için yaklaştım. Kıvrımlı kenarları adaları, koyları ve Dar Boğaz'ın sualtı siperlerini haritalayan kusursuz, zarif mürekkeple çerçevelenmişti. Derinlik notasyonları, referans noktaları ve düz çizgilerden oluşan geometrik ağ kenar boşluklarını eğimli, beceriksiz bir el yazısıyla dolduruyordu, bunun West'in mi yoksa Paj'ın mı yazısı olduğunu merak ettim. Bir sonrakine geçip inceledim. Üst kenarda, Jeval hiçliğin ortasında bir şamandıra gibi duruyordu.

Ortada, daha önce gördüklerime benzemeyen parlak, pirinç bir pusula duruyordu. Elime alıp fener ışığında garip yüzeyini incelemem iğnenin dalgalı bir çizgide dans etmesine neden oldu.

Yanında avucum büyüklüğünde, beyaz, kaba bir taş vardı.

Ama göz ucumla dikkatimi çeken, yerde açtığım gölgede kalmış kapaktı. Açıklığa geri yürüdüm, kaldırdığım kalaslardan birinin bana dönük olduğu kargo ambarına baktım. Bir uçta, halının altında kalan lake zemine siyah boya sürülmüştü.

Ayaklarımın yanındaki yakut rengi yün halının püsküllü kenarını gözüme kestirerek döndüm ve çömelip halıyı köşesinden tuttuğum gibi kaldırdım. Lamba ışığı kara bir dalga sembolünün üzerinde titrerken kalbim mideme düştü. Halıyı iyice kaldırdım ve sembolün kalanı da ortaya çıktı. Zemine kabataslak bir arma boyanmıştı. Ama bu, *Marigold*'un değildi.

Saint'indi.

Zihnim hızla çalışıp olan biteni anlamaya çalıştı. Parçaları mantık oturtabileceğim bir sıraya koymaya çalışıyordum. Fakat bunun tek bir açıklaması vardı ki o da doğru olamazdı.

Bu gemi West'in değildi. Babamındı. Yani bir zamanlar öyleydi. Ama yelkenlerdeki ve pruvadaki arma onun değildi. Yani West ya bu geminin nereden geldiğini ya da gerçekte ne olduğunu saklıyordu.

Bir gölge gemi.

Onları daha önce de duymuştum – güçlü bir ticaret ekibi tarafından kontrol edilen ancak gerçek kimliklerini gizlemek için farklı bir arma altında çalışan gemiler. Ustalarının, kendileriyle ilişkilendirilmesini istemediği görevleri yerine getirir ya da daha da kötüsü, durumu

kendi lehlerine çevirmek için limanlarda ticareti manipüle ederlerdi. Bu, Ticaret Konseyi'ne karşı işlenen ağır bir suçtu ve bir geminin ruhsatının kalıcı olarak iptaline sebep olurdu. Saint'in bir gölge gemisi olması beni hiç şaşırtmadı. Belki daha fazlası da vardı. Ama neden böyle bir iş için bir grup Sukenarı serserisine güvensindi ki?

Ticaret Konseyi'nden lisansı böyle almışlardı – Saint sayesinde.

Bir çanın keskin cınlamasıyla sarsıldım ve ağır pusula soğuk parmaklarımdan kaydı. Öne doğru sıçradım, onu yere çarpmadan yakaladım, neredeyse feneri masadan düşürecektim. Masada den-gemi bularak keskin bir nefes aldım.

Son ışığın ufukta kaybolmasıyla tüm köy boyunca çalan, günbatımını haber veren çandı bu.

Pusulayı titreyen ellerle masanın tam ortasındaki yerine koydum ve döşeme tahtalarının arasından geçip onları tekrar yerine sabitledim. Çivileri yerine geri çakamazdım ama masaya çok yakın olduğu ve bir kısmı halının altında kaldığı için birinin farkına varmasının biraz zaman alacağını umuyordum.

Ana güverteye geri döndüm ve köye baktım. Eğer nerede olduğunu hatırlarsam, bu kumarı oynayıp bir saati biraz geçte geri dönebilirdim.

Aşağıda, West'in para ödediği iki adam iskelede bir iskambil oyununa gömülmüşlerdi. Kendimi *Marigold*'un kış tarafına çekip bacaklarımı bir balık tuzağının ipine sardım, böylece kendimi hiç ses çıkarmadan aşağı indirip limanın durgun suyuna bırakabildim. Ciğerlerimi havayla doldurdum ve yüzeyin altına battım, ellerimi önümdeki karanlığa doğru açarak kıyıya yöneldim.

Dar Boğaz'da hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını biliyordum. Bütün gerçekler çarpıtılmıştı. Her bir yalan özenle inşa edilmişti. *Marigold* konusundaki içgüdülerimde haklıydım. Bu bir ticaret gemisi değildi ya da en azından sadece bir ticaret gemisi değildi. Saint'in gölge gemisinin mürettebatının boyunlarını urganda bulması an meselesiydi. Ve o zaman Ceros'a varmak için tek şansım da yitmiş olacaktı.

ON İKİ

DERN'İN MERKEZİNDEKİ ÇAN KULESİNE DOĞRU KALABALIK caddeden geçtim. Jeval'de, denize dalmadan önce uçsuz bucaksız gökyüzünü çerçeveleyen çok az şey vardı. Gökyüzü burada, eğimli çatıların düzensiz desenleri tarafından çevrelenmişti ve bu bana ortadan kaybolabilirmişim gibi hissettiriyordu.

Jeval'de saklanacak hiçbir yer yoktu.

Etrafımı dikkatlice inceledim, yolumu kaybetmemek için her sekiz ila on adımda bir etrafı tarıyordum. Kasaba hakkında tahmin ettiğimden de fazlasını hatırladım çünkü sokaklarında en son yürüdüğümünden beri pek bir şey değişmemişti. Şekiller ve sesler başka bir anı dalgasıyla döndü bana. Dern'e son gelişimde, babamın sey-rüsefercisi Clove'un elini tutuyordum. Beni kalabalığın arasından kumarhaneye doğru çekerken seke seke hızlı adımlarla onu karanlıkta takip etmiştim. Ama bir zamanlar onun omuzlarına tünemiş hâlde bu caddelerden geçen tatlı, küçük kız değildim artık. Şimdi başka bir şeye yontulmuştum.

Bir piponun için için yanan ateşi karanlık sokağı aydınlattı ve bir kadın beyaz sığırkuyruğu otu dumanının içinden beni izledi. Zaten istediğimden daha fazla dikkat çekiyordum.

Nerede olduğumu beynime işaretlemek için kuzeydoğu köşesindeki kırmızı çatıyı aklıma yazarak keskin bir dönüş yaptım. Arkamdan, ıslak taş üzerinde tıkırdayan çizme sesleri geliyordu ve

elim ıslak örgüme sarılı hâlde, taş duvarı örten gölgeye sinip onlar gidene kadar bekledim. Çoğu kişi peşlerinde pazar arabalarıyla köyün kalabalık bölgesinden eve gidiyordu. Ama birkaçı tepeye, meyhaneye doğru yöneldi ve bu düşünce beni endişelendirdi. Handa oda yoksa mürettebat *Marigold*'a dönebilirdi.

Rehin dükkânı bir sonraki sokağın sonunda belirdi, sadece loş bir sokak lambası tarafından aydınlatılıyordu. Penceresiz bir binanın pürüzsüz duvarının yanında, tuğladan yapılmış bir sundurmadan başka bir şey değildi ama tam da hatırladığım gibiydi, çatlak camlı pencereye kadar. Beş dengersiz basamak, soluk mavi yontma bir tabelanın olduğu yeşil kapıya çıkıyordu.

KASABA REHİNCİSİ

Kaldırım taşlarını aydınlatan bir parça ay ışığına çamurlu ayağımı atmadan önce etrafı dinlemek için bir anlığına durdum. Kapı açıldı ve iki kadın ileri atıldı, merdivenlerden aşağı inerken gülüyorlardı. Her parçamı karanlığa sıdırmaya çalışarak geri çekildim. Kafalarını kaldırmadan yanımdan geçtiler ve ancak onlar köşeyi döndükten sonra bileklerinden birinin etrafında parıldayan bir şeyin ışıltısını gördüm. Pelerininin kolunun altında küçük bir alev gibi yanıp sönüyordu.

Bu köyde bir talih kuşu varsa onu bulmuştum.

Tam tersi yönde duvardan inmeye başladım, yollarını kesmek için hızımı artırdım ve bir sonraki sokağa geldiğimde nefesimi tutup yerde gölgelerini görmeyi bekledim. Basit bir kapkaç, tek ihtiyacım olan buydu ama bunu en son yapmamın üzerinden epey geçmişti, Clove'la gece geç derslerimse uzak bir anıydı.

Tereddüt etme, Fay. Bir an bile.

Onun kaba, gürleyen sesini duyar gibiydim. Clove'un bana yankesicilik öğrettiğini öğrendiğinde babamın kızacağını düşünmüştüm ama daha sonra bunu yapmasını isteyenin Saint olduğunu öğrenmiştim. Onaylamayan annemdi.

Sesleri duyar duymaz yola fırladım, gözlerim çatılara dikiliydi

ve geriye doğru sendeleyerek kadınlardan birine çarpıp onu kenara ittim.

“Ah!” Çamura düşmeden önce onu kollarından yakaladım ve o da bana kocaman açılmış gözlerle baktı. “Lütfen yardım etmeme izin verin.”

Ben bileziği ince bileğinden beceriksizce kaydırır ve dudağımı sertçe ısırırken sakince durdu. Bu, pratik gerektiren bir beceriydi ama Jeval’de asla yankesicilik yapacak cesaretim olmamıştı. Beni bir resife bağlayıp ölüme terk edeceklerini bilirken yapamazdım. Kadının bileziğin tokasında gezinen parmaklarımı fark ettiğinden emin bir şekilde yukarı baktım ama gözleri bana odaklanır odaklanmaz geri çekildi, ellerini göğsünde yumruk yaptı ve ağzı açık kaldı. “Dokunma bana!”

Anlamam biraz zaman aldı. Yüzünü inceledim ve çıplak ayaklarımla yırtık giysilerime baktım. Her ikisi de benim Jevalli bir tarakçı olduğumu ele veriyordu; doğuştan orali olmasam bile yarılmış dudağım, bana bakan herkese daha birkaç gün önce belaya bulaştığımı açık ediyordu.

Diğer kadın bir kolunu korumacı bir tavırla arkadaşına doladı, çatık kaşlarla onu uzaklaştırdı ve ben de özür dilercesine başımı eğdim.

Onlar görüş alanından çıkar çıkmaz düzensiz nabzımı yavaşlatmaya çalışarak nefes verdim. Altın bileklik ben onu ışıktan çevirirken parladı. Bu, bir Jevalli gibi görünmenin işime yaradığı belki de tek andı.

Rehin dükkânının penceresinin önünden başka bir gölge geçti ve kapı mandalının oturma sesi geldi, sokağın ortasında bir figür belirince hareketsiz kaldım. Dükkândan gelen ışık, bir başlığın altından dışarı fırlamış altın rengi bir saç tutamının üzerine düştü ve bir nefes daha aldım, parmaklarım bileziğin üzerine kapandı.

West. Sokağın ortasında duruyordu, gözleri rehincinin kapalı kapısında idi. Duvardan aşağı kayıp köşeye sindim, kalbim yine göğsümde küt küt atıyordu.

Arkamı dönüp koşmaya bile fırsat bulamadan rehincinin kapısı açıldı ve Willa onu görünce birden durarak merdivenlerden aşağı indi. West'in yüzü sadece yarı yarıya ışıktaydı ve kapı Willa'nın arkasından kapanırken ellerini ceplerine soktu.

"Ne kadar?" Derin, sabit sesi kemiği kesecek kadar keskindi.

Willa yüzündeki şaşkın ifadeyi düzeltti, merdivenlerden aşağı inerek onun yanından geçmeye çalıştı ama West önüne geçti.

"Ne kadar?" diye yineledi West.

Onları izleyerek daha da geriye çekildim.

Willa, onun yarısı kadar olmasına rağmen omuzlarını dikleştirerek onunla yüz yüze gelmek için döndü. Fener ışığı tenini koyu bir kereste rengine çevirerek bronz saçlarını neredeyse parlatıyordu. "Sen karışma, West."

West aralarındaki mesafeyi birkaç adımda kapadı ve bileğine uzandı, kızın kollarını çözüp onu çevirdi. West gömleğinin eteğini kaldırıp kemerini kontrol ederken kız ciyaklayınca adam hareket-sizleşti. Arkasında taşıdığı mücevher kabızalı hançer kayıptı.

West kendi kemerinden bıçağını çıkardı ve rehincinin basamaklarına doğru ilerledi ama kız öne doğru atılarak ellerini koluna geçirip onu geri çekti. "West, yapma," dedi öfkeli bir sesle, gözleri yalvarıyordu. "Lütfen yapma."

Bıçağı elinde titreyecek kadar sıkı tutuyordu ve her hareketle ışık üzerinden yansıyordu. "Hançer için sana ne kadar verdi?"

"Yirmi bakır." Willa'nın sesinde az evvel duyduğum öfke aniden yok olmuştu. Sesi bir çocuğunki gibi çıkıyordu.

West içini çekerek bir eliyle yüzünü ovuşturdu. "Bir şeye ihtiyacın olursa *benden iste*, Willa."

West'e bakarken kızın gözleri parlıyordu ve karanlıkta bile West'in çenesinin sınıksı kenetlendiğini görebiliyordum. Birdenbire, aralarında bir şeyler olduğunu idrak ettim. Gemide birlikte fazla zaman geçirmemişlerdi ama şimdi birbirlerine bakışlarında bunu görebiliyordum. Gemi arkadaşlarından fazlasıydılar ve bunun farkına varmak yanağımın içini ısırmama neden oldu. Nere-

deyse... kızgındım ama bu duygunun yerini hemen aşağılanma aldı. Öyle ya da böyle, bunu önemsemem hoşuma gitmedi.

“Sana yeterince borçlandım,” diye fısıldadı. Yanağı akan bir damla gözyaşıyla parladı ve derisini damgalayan yanığa değmemeye çalışarak onu silmek için uzandı.

“Sana bunu halledeceğimi söylemiştim.”

Kız gözlerini aralarında çamurlu zemine dikti, sanki gözyaşlarının arasından nefes almaya çalışıyormuş gibi çenesini eğmişti.

“Ne zaman bana güvenmeye başlayacaksın, Willa?”

Sonra gözleri hızla West’e çevrildi, içleri ateşle doluydu. “Bana eskiden doysun diye yemek çaldığın Sukenarı serserisi gibi davranmayı bıraktığında.”

Sanki mesafe kızın sözlerinin ağırlığını hafifletecekmiş gibi geri çekildi. Ama olmadı. Sözcükler, çürüyen bir cesedin kokusu gibi aralarında asılı kaldı. Bazı şeyler asla unutulmazdı.

Yani Willa Sukenarı serserileri olduklarını söylerken doğruyu söylüyordu. Ayrıca o ve West birbirlerini *Marigold*’dan çok önceden beridir tanıyordu.

“Üzgünüm.” Yumuşayarak içini çekti. Eli West’e uzandı ama West yana doğru bir adım attı ve bıçağını kemerine geri sokarken ona yol açtı.

Ara sokağa geri dönmeden önce kız uzun bir süre ona baktı. Ancak o gözden kaybolduktan sonra West arkasını döndü ve bakışları yukarı çevrildiğinde donup kaldım. Dosdoğru bana bakıyordu, sanki konsantre bir ışık huzmesiymiş gibi bakışları saklandığım yeri aydınlatıyordu.

Omzumun üzerinden baktım ama hiçbir şey yoktu. Karanlık tarafından tamamen yutulmuştum.

“Defol git buradan.” O kadar alçak sesle konuşuyordu ki üzerimizdeki usul gök gürültüsünden onu zar zor duyabiliyordum.

“Hemen.”

Gölgeden çıkıp kaldırım taşlı yola adım atmadan önce tereddüt

ettim. Gözleri yavaşça üzerimde gezinirken yanağıma soğuk bir yağmur damlası çarptı, gerginlik hâlâ omuzlarının etrafını sarıyordu.

“Ne halt ediyorsun orada?”

“Sana söylemiştim” —bakışlarını yakaladım— “hapishane hücresi için değil, seyahat için ödeme yaptım.”

Bakışları elimde durana kadar üzerimde gezindi. Altın bilezik parmaklarımın arasına dolanmış, lamba ışığında parılıyordu. “Bu köye getirdiğim bir yolcu hırsızlık yaparken yakalanırsa ne olur, biliyor musun?”

Biliyordum. Bunun için para cezasına çarptırılırdı. Dern’in ticarethanesinde ticaret yapma lisansı, sicilindeki siyah işaretlerin sayısına bağlı olarak kısıtlanabilirdi bile. Dümenci olarak, limana getirdiği her kişiden o sorumluydu.

Ona baktım ve bileziği cebime attım. “Sana bütün bakırımı verdim. Ceros’a eli boş gidemem.”

West omuz silkti. “O zaman önümüzdeki altı ayı burada, Dern’de geçirebilir, seni alması için başka bir tüccara ödemen gereken parayı toplayabilirsin.”

Gözlerim kocaman açıldı. Ciddiydi.

“*Marigold*’daki seyahat hakkını kaybettin,” dedi gözleri yere, kirli ayaklarına çevrilirken. “Tabii yeni bir anlaşma yapmak istemiyorsan.”

“Ne?” Kendi sesimi tanıyamadım, sessizliğin etkisiyle zayıf çıkmıştı.

“Ceros’a geçiş ve otuz bakır.”

“Otuz bakır mı?” Gözlerim şüpheyile kısıldı. “Ne için?”

Bir an için, gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir bakış parladı. Tüm o sert kenarlı hatların altında hafif bir kırılğanlığın ipucu vardı. Ancak su yüzüne çıktığı kadar hızla ortadan kayboldu.

“Bir iyiliğe ihtiyacım var.”

ON ÜÇ



OKAKTA BEKLERKEN YAĞMUR YAĞMAYA BAŞLADI. Dern'in üzerine düşen sis, uzun zaman önce ölmüş bir nehrin ruhu gibi sokakları doldurdu.

West caddede kaybolmadan önce beklememi söylemişti, sonunda geri döndüğündeyse kollarında karanlıkta çıkaramadığım bir yığın taşıyordu. Yanıma varınca yığını sertçe ellerime bıraktı ve ay ışığına doğru geri adım atarak ne olduğuna baktım. Bir çift çizme ve bir ceketti bunlar.

"Bu görünüşünle, bırak ticaret yapmayı, kimse seninle konuşmaz bile."

Yüzüme yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Çizmeler yeni değildi ama yeni gibiydiler. Derileri cilalanmıştı, kancaları parlıyordu. Onlara bakarken aniden utandım.

"Giy bunları."

West etrafımızdaki sokağı izlerken çizmeleri ayaklarıma geçirip bağcıklarını bağlayarak itaat ettim. Arka cebinden bir mendil çıkardı, tepemizdeki çatının köşesinden yağmur suyunun aktığı yere doğru uzanıp mendili ıslattı.

Bana uzattı ve kıpırdamayınca içini çekti. "Yüzün."

"Ah." Bezi alırken yanaklarımdaki yanma tekrar yükseldi, büyük hareketlerle alnımdan boynumun aşağısına kadar sildim.

"Auster'in şunu dikmesine izin vermeliydin," dedi çenesini du dağımdaki kesige doğru kaldırarak.

“Bir yaradan daha ne olur ki?” diye mırıldandım, sinirlenmiştim.

Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu, dudakları dişlerinin ucunu görmeme yetecek kadar ayrıldı. Ama tek bir söz söylemeden dudaklarını birbirine bastırdı ve ceketini giymem için tuttu. West tokaları teker teker bağlamadan önce kollarımı içine soktum.

“Doğrudan hançere doğru hamle yapma, önce biraz etrafına bakın. Birkaç soru sor.” Elleriyle ceketin omuzlarını silkeleyerek kapüşonu başımın üzerine çekti.

“Neyle değiş tokuş edeceğim?”

Yüzüğü parmağından çıkarıp avucuma bastırdı.

Yüzüğü altını parlasın diye havaya kaldırdım, bir dizi çentik kıvrıla kıvrıla tüm yüzeyi kaplıyordu. “Ya yetmezse?”

“Bir yolunu bulursun,” dedi huysuzca. “Benim adımları veya Willa’nınkini anma. Kim olduğunu sorarsa, gece için limana yanaşan küçük bir gemide tarakçı olduğunu söylersin.”

“Tamam.” Elimi ona uzattım.

Elime baktı. “Ne?”

“Otuz beş bakır.”

“Otuz demiştim.”

Omuz silktim. “Pazarlık yapıyoruz.”

Elini cebine atıp kesesini çıkarırken bana uzun, inanmaz bir bakış attı.

Bakırları elime sayarken onu inceledim, ağzımı iki yana çekiştiren gülümsemeye direndim.

Ama yüzüne baktığımda kaşları çatıktı, gözleri belki daha önce hiç görmediğim kadar yorgundu. Endişeliydi.

Hançer Willa’ya ait olabilirdi ama West için de bir anlamı olduğu açıktı.

Bakırı cebime attım ve topuklarımın üzerinde dönüp doğruca rehinciye gittim. Yağmur, kapüşonuma ağır damlalar hâlinde inerken basamakları tırmandım ve paslı yeşil kapıyı iki kez çaldım.

Kapı açılmadan önce ayak sesleri zeminde yankılandı; koyu renk

uzun sakallı kel bir adam kapıda duruyordu. İçeri doğru eğilirken bıçağımı kınından yavaşça çektim ve zil şingirdarken kapı arkamdan kapandı. Adam bana bakma zahmetine bile girmede, dükkânın köşesindeki bir fenerin ayaklı bir büyütecini aydınlattığı yerdeki taburesine geri döndü. Yanı başında bir pipo hâlâ tütüyor, küçük dükkânı tatlı, baharatlı sığırkuyruğu otu kokusuyla dolduruyordu.

Eski, kirli çavdar viskisi şişelerine yerleştirilmiş mumlar neredeyse her yüzeye koyulmuştu; ışıkları köşelere, raflara ve masalara tıka basa yerleştirilmiş tüm parlak nesnelerden yansıyor. Ham taşlar, cilalı mücevherler, altın kaplama haritacılık aletleri. Bir zamanlar, bir yerlerde birileri için bir şey ifade eden küçük şeyler. Ama benim gibi insanlar için çok az şey başının üzerinde bir çatı olmasından ya da midesine yemek girmesinden daha değerliydi. Her ikisi için de bana bir anlam ifade eden her şeyi vermiştim.

Fret'in Bariyer Adalar'da sattığına benzer, üzerinde bir dizi nadir deniz kabuğu bulunan bir tarak setini alıp inceledim. Yanında takımı olan bir el aynası duruyordu, yansımam bana baktı ve dudaklarımı görünce hareketsiz kaldım. West haklıydı, dikilmesi gerekiyordu. Şişmiş derinin kenarları kızarmış, morluk neredeyse çeneme kadar gelmişti.

Kendime bir an daha bakma izni vermeden bir sonraki masaya geçtim. O aynadan bana bakanın kim ya da ne olacağını ya da onun eskiden bu bedende yaşayan kişiden ne kadar farklı olduğunu görmek istemedim.

"Bu nedir?" Bir geminin yelkenine sarılmış çıplak bir kadının bronz bir heykelini aldım.

Rehinci, büyütecinden başını kaldırdı, piposunu dişlerinin arasına sıkıştırmıştı. Cevap vermeden önce heykele baktı ve sonra işine geri döndü. "Bir şey alacak mısın, almayacak mısın?"

Heykeli yerine bırakıp çalışma masasına yürüdüm. Gözlerim adamın arkasında kalan, bıçakların raflar boyunca ardı ardına dizili olduğu cam dolapları taradı. Ama hançeri göremedim.

Bir ışık dükkânın köşesini aydınlattı ve karanlık pencereden içe-

ri süzülen ay ışığı huzmesine doğru döndüm. Lekeli pirinç bir kilidi olan küçük tahta bir sandığın üzerine düşmüştü. Hançer orada, kaside kaplı dar kutuda bir yatıyordu.

Rehinci neye baktığımı görünce kaşları kalktı.

Parmaklarım kapağın kenarına gitti ve camı kaldırdım.

Onu duymadan önce arkamda hissettim ve elimi indirerek geri çekildim. Yüzü bir soruya dönüştü, kolu başımın üzerine uzanırken beni inceledi. Kutuyu aldı ve aramızdaki çalışma masasına bıraktı.

“Bunu bir tüccardan daha yeni aldım,” derken huysuz sesi ani bir sıcakkanlılıkla yükseldi.

“Bakabilir miyim?” Ama onun iznini beklemedim. Camı açtım ve pencereye yaslanarak hançeri aldım. Düşündüğümünden daha değerliydi. Mavi ve menekşe renkli taşlar kıvrılan desenlere yerleştirilmişti, öylesini ısıldıyorlardı ki ışık taşların yüzeyinde dalga dalga dalgalanıyordu. Eşsiz sesleri, bir şarkının notaları gibi parmaklarımın arasında dans ediyordu. Gözlerimi kapatırsam onları tek tek seçebilirdim.

“Ne kadar?”

Adam taburesine yaslandı, omuzlarını duvara vermişti, duman tekrar yükselene kadar piposunu içine çekti. “Bir teklif sun,” dedi.

Ona göz ucuyla baktım, hesap yapıyordum. Kâr etmek için, Willa’ya ödediğinden fazlasını isterdi. Yüzüğün değerinden tam emin değildim ama West’in bana verdiği parayı kullanmak ve yüzüğü Ceros’ta takas etmek için saklamak daha akıllıca olurdu. “Yirmi beş bakır.”

Gırtlığından yükselen titrek bir öksürük eşliğinde güldü. “Defol git.” Hançere uzandı ama gözlerindeki parıltıyı görünce onu göğsüme bastırdım. Bu benim ilk hatamdı.

“Otuz,” dedim yeniden deneyerek.

“Bastian yapımı bu.” Çenesini kaldırıp burnunun üzerinden bana baktı.

İsimsiz Deniz’deki büyük liman şehri değerli taş tasarımlarıyla bilinirdi. Dar Boğaz’da hançer kadar ince işçiliğe sahip bir şey

yapılmazdı çünkü taş konusunda gerçekten yetenekli olan herkes, Değerli Taşlar Loncası'nın güçlü olduğu ve iyi para kazandırdığı Bastian'a giderdi. Çıraklıktan yana sıkıntı yoktu ve bolca iş vardı.

Orası, aynı zamanda annemin değerli taşlar hakkında bildiği her şeyi öğrendiği yerdii. Bana öğrettiği her şeyi.

Hayatım bu takasa bağlıydı ve müzakerenin en önemli kuralını çoktan ihlal etmiştim. Bunun için gerekirse her şeyi ona vereceğimi görebiliyordu. Çünkü eğer hançeri alamazsam, West beni Dern'de bırakacaktı ve ben de birden Jeval'de olduğum noktaya geri dönecektim.

"Otuz bakır ve altın bir yüzük." West'in yüzüğünü cebimden çıkarıp tezgâhta önüne koyarken kendi dilimi koparıp atmak istedim.

Bu teklifim bir başkasından alamayacağı kadar fazlaydı ama ağzının seğirişinden henüz benimle işinin bitmediğini görebiliyordum.

Beklerken dudakları kötücül bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ve bunlar." Dişlerimi sıktım ve çaldığım altın bilezikle diğer cebimdeki iki pirinç tokayı çıkarıp masanın üzerine koydum. "Bir tarama tokmağı da verirsen." Benimki hâlâ resifin dibinde yatıyordu.

"Anlaştık." Arkasındaki alet tepsisinden bir tokmak çıkardı ve elime uzatmadan önce otuz bakır saymamı bekledi.

Ceros'ta takas edecek bileziğim olmasa da en azından tarakçılık yapabilirdim.

Karanlıkta West'in silüetini bulmaya çalışarak pencereden dışarı baktım. Onu göremedim ama izlediğini hissediyordum.

Benim yaptığım hatanın aynısını yapmış, hançeri önemseydiğini bana göstermişti. Ve onu sadece istemiyordu. Her nedense ona *ihtiyacı* vardı. Sebebinin ne olduğunu bilseydim, elimde ona karşı bir koz olabilirdi.

"Onu aldığın tüccar hakkında bir şey biliyor musun? Hançeri yani..."

Bakırları arkasındaki bir teneke kutuya attı ve pencerenin yanındaki el yazısı tabelayı gösterdi.

SORU SORMAK YOK.

Ona dik dik baktım. Kimse dükkânındaki şeylerin nereden geldiği hakkında konuşan bir rehinciyle ticaret yapmak istemezdi. Önüne gelen ilk sahtekâr müşteri ben değildim ve sonuncu da olmayacaktım.

Bana tokmağı verdi ve elini sallayarak beni kovdu.

West benim geldiğimi görünce bir at arabasının arkasından so-kağa çıktı, elleri ceplerinde beni bekliyordu. Hançeri ona uzattım, yüzünde açık bir rahatlama vardı.

Hançeri alıp başını salladı. “Teşekkür ederim.”

“Bu bir iyilik değildi,” diye hatırlattım ona. Hançeri geri almam için bana otuz beş bakır ve Ceros’a gidiş bileti sunmuştu, ben de yapmıştım. Bana sadece birkaç bakır kalmış olsa bile, bu, Dern’e varmadan önce elimde olandan daha fazlasıydı.

Onu kasaba sokaklarında meyhanenin üç eğik bacasına doğru takip ettim. İçeri girdiğimizde ateşin sıcaklığı kapıdan dışarı süzül-
dü ve gözlerimle mürettebatı aradım ama ellerinde çavdar viskisi bardaklarıyla masaların etrafında toplanmış tanımadığım yüzler vardı yalnızca. West aralarından dolanıp ateşin yanındaki tezgâha yaslandı, ta ki saçları başının üstünde kırmızı bir bezle sarılmış bir kadın önümüzde durana dek. “West.”

“Akşam yemeği. Ve bir oda.” Tezgâha üç bakır attı ve kadın onla-
rı önlüğünün içine sokarken bana bilmiş bilmiş gülümsedi.

Ne düşündüğünü anlayınca yanaklarım kızardı. “Hayır,” dedim bir elimi kaldırarak “Biz şey değiliz...”

Kadın bana göz kırptı ama West onu düzeltme zahmetine gir-
medi ve meyhaneye bir kız getirip merdivenlerde birlikte gözden kaybolduğu ilk sefer olmadığı için mi böyle davrandığını merak et-
tim. Sokakta West ve Willa’yı midemde bir çalkalanmayla izlerken hissettiğim tedirginliği bir kez daha duydum.

Elini tezgâhın üzerine koyup yaslandı ve parmağını çevreleyen soluk çizgiye baktım. “Yüzük. Senin için önemli miydi?”

Eli bir yumruğa dönüştü ve soruyu duymazdan gelerek merdi-
venlere doğru dönerken onu cebine geri soktu. “İyi geceler.”

Merdivenlerden çıkışını izledim ve o bir kapıyı açıp kapatırken bir ışık huzmesi koridora döküldü.

“Hadi öyleyse.” Tezgâhın arkasındaki kadın hayal kırıklığına uğramış görünüyordu, elinden sarkan halka bir anahtarlıkla yanımdan geçti. West’inkinin yanındaki odanın kilidini açtı, burada mum çoktan söndürülmüştü. “İşte geldik.”

Küçük odanın bir duvarında küçük bir yatak ve lavabo, diğerinde ise bir sandalye vardı. İçeri girdim.

“Yiyecek bir şeyler getirmeye gidiyorum.” Gülümseyerek odadan çıktı ve kapıyı usulca kapattı.

Pencereye gittim ve damların üzerinden, gemilerin karanlıkta zar zor görülebildiği limana baktım. Koridorda kadının ayak sesleri artık duyulmaz olunca omzumun üzerinden West’le odalarımızı ayıran ahşap duvara baktım. Çatlaklardan hiç ışık sızılmıyordu ve bir adım daha yaklaşarak kollarımı kavuşturup alnımı duvara bastırdım.

Bir gecede Dar Boğaz’a geçişimi neredeyse kaybetme riski atlatmış, Ceros’ta beni geçindirecek kadar para kazanıp kaybetmiş ve Jeval’dan ayrıldığımdan beri sahip olduğum en güçlü silahı, yani *Marigold*’un gerçek kimliğini ortaya çıkarmıştım.

West bir gölge gemisi işletiyorsa, gemi Dar Boğaz’da olabileceğim en tehlikeli yerdi. Koy peşime düştüğünde Bariyer Adalar’a kaçtığımda yanlış bir seçim yapmıştım. Hangi tüccara gitsem paramı alırdı ama ben *Marigold*’a koşmuştum.

ON DÖRT



ABAH, KAPININ SERTÇE ÇALINMASIYLA BAŞLADI VE ayaklarımı sürüye sürüye gidip tek gözüm açık bir hâlde kapıyı açtım.

Willa kıvrık bukleleri yüzünden geriye çekilmiş, dolgun dudaklarındaki eğlenir gibi bir sırıtışla orada durdu. “Peki bunu tam olarak nasıl başardın?” Odayı inceledi.

Avuç içlerimi sıcak tenime bastırarak lavaboda yüzüme su çarptım. Ateş baş göstermişti ve kendimi sersemlemiş hissediyordum.

Willa, çizmelerimi giyerken beni izledi. “Sanırım West fikrini değiştirdi.”

“Hı-hı.” Sandalyenin arkasına asılı cekete baktı.

Alt kata, Hamish dışında herkesin kahvaltısını bitirdiği meyhaneye kadar peşinden gittim. Masanın ortasında iki demlik çayın yanı sıra peynir parçaları ve taze, küçük ekmek somunlarıyla doldurulmuş çatlak kil tabaklar diziliydi. West bana bakmadı, gözleri Hamish’le aralarında açık olan defterlere dikiliydi.

West dün gece hakkında sessiz kalmamı söylememişti ama Wil-la’ya bundan bahsettiğini sanmıyordum. Ne yaptığımızı bilse ikimizi de hoş karşılamayacağını tahmin ettim ve onun düşmanım olmasına ihtiyacım yoktu.

Paj’ın yanındaki boş koltuğa oturdum ve göz ucuyla defterin sayfalarını incelerken boş bir çay fincanını doldurdum.

Ama Paj’ı kandıramamıştım. Kapağı kapattı ve bana sert sert ba-

karak masaya yaslandı. "Tarakcının gemide kalacağına karar verdik sanıyordum."

"Verdik," dedi West kupasını eline alarak. Yüzü gergin ve yorgundu, dalgali saçları kulaklarının arkasına sıkıştırılmıştı. Dirseklerini masaya koydu ve gözlerime bakarak kupasından yudumladı. "Ayrıca Dar Boğaz'ı tek parça hâlinde geçeceği konusunda da anlaşıştık."

Sıcak çayı yuttum ve boğazım yandı. Masaya sessizlik çöktü ve ekip bana dönmeden önce birbirlerine kaçamak bakışlar attı. West'in bakışlarının ağırlığı altında yanaklarım kızardı.

Yani o mercan adalarındayken ne olduğunu biliyordu. Ya da en azından bir önsezisi vardı. Ve bunu bilmelerini istiyordu.

Tüccarlar, dümencilerinin gözetimi olmadan yoldan sık sık çıkarlardı ama bu mürettebat farklıydı. Yerlerini biliyorlardı ve diğer gemilerde gördüğüm rekabet *Marigold*'da yokmuş gibi görünüyordu.

West, bir yudum daha alırken her birine tek tek baktı ve diğerleri bakışlarını öne eğdiğinde mesajın yerine ulaştığını fark ettim.

Paj duyamadığım bir şey mırıldandı ve Auster ağzından bir şey kaçırmadan önce onu susturmak için iki parmağını koluna koydu. Dudaklarım fincanımın kenarında kıpırdamadan dururken Auster'ın elini Paj'ın kucığına koymasını izledim. Bu, arkadaşına sözsüz bir mesaj vermek için yapılan, mesafeli bir dokunuş değildi. Ona... yumuşakça dokunmuştu.

Tabaktan kalın bir tabaka tereyağı alıp bir parça ekmeğin üzerine sürdüm ve bir ısırık alırken fark etmemişim gibi yaptım. Belki de *Marigold*'da gemi arkadaşlarından fazlası olan sadece West ve Willa değildi.

Rıhtımdaki sabah çanının uzaklardan gelen sesi ticarethanenin açıldığını haber verene kadar sessizce yemek yedik. Mürettebat ceketlerini ilikledi ve aynı anda kalkarlarken geri ittikleri sandalyeleri zeminde gıcırdadı, ben de onları ağır ahşap kapılara kadar takip etmeden önce çayımı bitirdim.

West, Dern'in sisli sokaklarında uzun adımlarla diğerlerinin önünden yürüdü. Sarı saçları sabah sisinde daha açık renk görünüyordu, başlığın altından dışarı fırlayan dalgalı teller gözlerinin üzerine düşüyordu.

Köyün doğu ucuna ilerleyen sadece biz değildik. İnsanlar her yönden, rıhtımın köşesinde duran ticarethaneye doğru ilerliyordu. Daha önce içine girmeme hiç izin verilmemiş olsa da, aynı onu son gördüğümdeki gibi görünüyordu. Babamın mürettebatı ticaret yaparken ben limanda beklerdim.

Alçak kapıdan deponun dumanlı ışığına doğru eğildik. İçerisi, hurda ahşap ve yırtık yelken bezinden yapılmış tezgâhlarını kurmuş işportacılar ve tüccarlarla doluydu. Keskin bir ısıklık duyuldu ve West'in başı sese doğru döndü, kalabalığın içinde Hamish'i aradı. Hamish bize el salladı ve biz de West'i takip ederek sıcak vücutların arasından geniş odanın diğer tarafına doğru ilerledik.

"Tuzkanlı piçler," diye mırıldandı Willa, önümüzden geçen kadife işlemeli paltolu bir tüccara gözünü dikerek.

İsimsiz Deniz'den gelen mürettebatlar tıpkı gemileri gibi kolayca seçilebiliyordu. Temiz, tıraşlı saçlar, güzelce ovalanmış cilt ve kaliteli giysiler. Geçinmek için çalmak, aldatmak veya yalan söylemek zorunda kalmamışlar gibi görünen bir rahatlık vardı tavırlarında. İnsanların, Tuzkanlıların Dar Boğaz'daki yaşam için çok yumuşak olduğunu düşünmelerinin nedeni buydu.

Mürettebatın *Marigold*'dan indirdiği malların hepsi dizilmişti ve Hamish'in ceketini, kemerinden keselerin sarktığı yerde kalçasından potluk yapıyordu. West ona hesap defterlerini verdi ve hep beraber ticarethanenin güneydoğu köşesine doğru yol almadan önce birkaç kelime konuştular.

Bir el ceketimin kolunu buldu, beni diğerlerinin yanından çekti ve West eğilerek kısık sesle konuştu. "Yanımdan ayrılma."

Tüccarlar elleri havada, birbirlerine bağıyordu ama West bizi bekliyormuş gibi görünen bir adama ulaşana kadar yanlarından geçip gitti.

“Bir gün geciktin,” diye homurdandı adam, gözleri Hamish’i bulana kadar üzerimizde dolaştı.

West, “Fırtına yüzünden son limanımıza geç vardık,” diye yanıtladı ve ben onu inceledim. Yalan söylerken ağzı seğirmemişti bile. Jeval’e geç kalmamışlardı. Asla geç kalmazlardı. Ama mercan adalarına giderek yolu uzatmıştık.

West bir elini önüne uzattı ve Hamish ceketinden küçük bir kese çıkarıp West’in avucuna yerleştirdi. “İki yüz altmış beş bakır.” West, keseyi adama uzattı.

Tüccarın yüzü taş kesti. “Bu kadar mı?”

West tartışmaya hazır bir şekilde masaya eğildi. “Elma şarabı diğer limanlarda burada olduğu kadar satmıyor. Bunu biliyorsun.”

“Ya da kârımı cebe indiriyorsun.” Adam, tüccar yüzüğünü masaya vurarak Hamish’e ters ters baktı. Üzerinde Çavdar Viskisi Loncası’nın kaplan gözü sembolü vardı.

West bakışlarını adama dikti ve oda daha gürültülü gelmeye başladı. “Senin için satış yapmamız konusunda bize güvenmiyorsan, başkasını işe al.” Çekip gitmek için arkasını döndü ve kalabalığı yararak ilerledi.

“Bekle.” Adam içini çekti. Arkasında duran başka bir adama, “*Marigold*’a iki sandık,” diye mırıldandı. “Ama Sowan’da yaptığı-
nın duyulmadığını sanma. Son üç gündür söylentiler aldı başını gidiyor.”

West durdu, yüzünün soğuk ifadesi bir anlığına dalgalandı. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

West’in arkasında duran Paj’la Willa birbirlerine baktılar ve Paj ona bir adım daha yaklaştı; eli kemerindeydi, bıçağının hemen yanında.

Adam sesini alçaltarak eğildi. “Burada, Dern’de birbirimize bağlıyızdır. Burada öyle bir numara çevirmeye kalkarsan, deniz iblislerinin sana musallat olmasını yeğleyecek hâle gelirsin.”

West gözlerini yavaşça kaldırdı. “Dediğim gibi, neden bahsettiğini bilmiyorum.”

Tüccar elma şarabı sandıklarını ortaya çıkarmak için bir parça çuval bezini çekerken gülümsedi ve West onaylar gibi başını salladı. Adamın dikkati Willa'ya kaydı ve yakasından çıkan yanığı görünce duraksadı. "Bir sorunla karşılaştığını duydum, Willa."

Kızın yüzü taş gibi sertti ama omuzları hafifçe irkildi.

"İki hafta." West elini uzattı ve konuyu açıkça değiştirdi.

"İki hafta." Adam, West'in elini sıktı ve başka bir söz söylemeden koridorda ilerlemeye başladık.

Omzumun üzerinden dönüp baktım, tüccar kısılmış gözleriyle hâlâ bizi izliyordu. Geminin kargo bölümünde Sowan ticarethanesinin mührüyle damgalanmış mallar vardı, bu yüzden *Marigold*'un orada bulunduğunu biliyordum. Ve yaptıkları şey her neyse, onları Dern'e kadar takip etmişti. Eğer gerçekten bir gölge gemiyse, ne yaptıklarını söylemek imkânsızdı.

Onlara yetişmeye çalıştım, biri bana çarptığında dengemi korudum ve West'le arayı pek açmadım. Dikkat etmezsem kalabalık beni diğer tarafa sürüklerdi. West başka bir tüccarla pazarlık ederken, ben tezgâhların üzerinden Auster'ın bir mücevher tüccarıyla takas yapışını izledim. Hamish'in verdiği kırmızı deri keselerden biri yumruğunun içindeydi.

Arkamda Willa, koridorun hemen aşağısında ufak tefek bir kadınla tartışıyordu, elinde ametist gibi görünen dört ışıltılı değerli taş vardı. Kırmızı deri keselerden bir diğeri önündeki masadaydı.

West, başımın üzerinden Auster'ın bakışlarını yakalayarak çenesiyle Willa'yı işaret etti. "Gözünü üstünden ayırmasan iyi olur."

Auster ona yaklaşarak başını sallarken etrafımıza baktım. Bu odada çokça para ve bir sürü beden vardı. Kalçanızdaki bir keseyi kaybetmek sadece bir saniye sürerdi. Aslına bakarsanız Dern'de, bu ticarethanede geçimini bu şekilde sağlayan insanlar vardı mutlaka.

Elim kemerime gitti, sahip olduğum birkaç bakırı kendi diktiğim küçük cebe koyduğum yere. Paj etrafımızı izliyordu, biz tezgâhtan tezgâha geçerken gözleri her yönü tarıyordu. Aniden önümde du-

runca West'e çarptım. Dikkati, arka duvardaki kirli bir pencerenin çerçevesine yaslanmış bir adamdaydı.

"Burada kal," diye mırıldandı West kalabalığın içinde kaybolmadan önce. Adama ulaştığında, fısır fısır konuşurlarken şapkasını çıkarıp bir elini saçlarının arasından geçirdi.

"Kim bu?" Odaya sırtlarını dönüşlerini izledim. Paj cevap vermedi ama benim kadar meraklı görünüyordu, gözleri West'e dikilmişti.

Willa sırtına astığı bir çuval balık kancasıyla yeniden yanımıza geldi, Auster da hemen peşindeydi. "O nerede?" dedi Willa. Etrafımıza bakındı.

"Fiyat?" Paj balık kancalarını işaret etti ve pencereyi görmesini engellemek için kızın önüne geçişini dikkatle izledim. Dikkatini dağıtıyordu. Nedenini bilmeseyse bile West'i koruyordu. Ve şimdi üzerine düşününce, hepsi bunu yapıyor gibi geldi.

Willa cebinden bir parça kâğıt çıkarıp uzattı ve boş kırmızı kesesini ceketinin içine soktu. İşte o zaman ne yaptıklarını anladım. O keselerdeki bakır değil mücevherdi. Her birine biraz. Her mürettebat üyesi payını alıyor ve küçük miktarları farklı tüccarlarla takas ediyordu.

Jeval'den birkaç parça pirit satın almak bir şeydi. Ama mücevher ticareti yapmak için Ticaret Konseyi'nden özel bir izne ihtiyacınız vardı ve onların izni olduğunu hiç sanmıyordum. Dar Boğaz'da izni olan pek yoktu çünkü ticareti Bastian'daki güçlü mücevher tüccarları kontrol ediyordu.

Bu, gayrimeşru bir operasyonun, mücevher *dışındaki* her şeyin büyük miktarlarda ticaretini yaptıkları kisvesi altında saklanması için mükemmel bir yoluydu. Çaktırmamak için biraz şurada, biraz burada. Birkaç değerli taş dikkat çekmezdi. Öncesinde pratiğini yapmış gibi görünüyorlardı. Planlıydı. Muhtemelen bunu her limanda yapıyorlardı ve muhtemelen gövdede benim bulduğumdan çok daha fazla kese saklıydı.

Eğer Saint'in gölge gemisiyseler mücevher takas etme iznine sa-

hip olurlardı çünkü Saint bunu onlara sağlardı. Ama izinleri yoktu ve bu tek bir anlama gelebilirdi – ek ticaret yapıyor ve bunu Saint’in muhasebe defterlerine işlemiyorlardı.

Dâhiyaneydi. Ve ayrıca son derece aptalcaydı.

West tek kelime etmeden kalabalığın arasından geri geldi ve bir sonraki tezgâha geçtik; burada yaşlı bir adam değerli taşlarla dolu bir tepsinin ve eritilmiş metallerin önünde oturuyordu. Tüccarın yüzüğündeki oniks, onun bir mücevher tüccarı olduğunu söylüyordu. Lonca, o yüzük için on yıllık çıraklık şartı koşuyordu ve o zaman bile garanti değildi. Loncalar, tüccarlar kadar acımasızdı. Bir yelken üreticisi veya gemi inşaatçısı veya mücevher satıcısı bu yüzüklerden biri olmadan iş yaparken yakalanırsa, bu suçun cezası ölümdü.

Adamın önünde duran bronz terazi, o üç ham zümrütü kefelere birine bırakırken pencereden gelen parlak ışığı yansıttı. “West.” West adamı başıyla selamladı. “Pirit?”

Demek piriti sattığı yer burasıydı. Ve yaptıkları şey konusunda haklıysam, muhtemelen parçaları bakır yerine birkaç mücevherle takas ediyordu. Defterlerde dikkat çekmeyecek kadarıyla. Muhtemelen bir mücevher tüccarıyla açık açık yaptığı tek ticaret buydu.

West ceketinden bir keseyi çıkarıp uzattı ve adam içindeki piriti masanın üzerindeki düzgünce katlanmış kumaşa boşalttı. “Bu taşları nereden alıyorsun? Geçtiğimiz birkaç ayda bana iki yıldır herhangi bir tüccarın gördüğünden daha iyi pirit sattınız.”

En büyüğünü alıp ışığa doğru tutmasını izlerken sııttım.

“Önümüzdeki ay daha fazlasını getirirseniz, daha iyi bir fiyat verebilirim. Burada onlarla yeni parçalar yapan bir kuyumcu var.”

“Bu sonuncusu. Artık Jeval’de durmayacağız,” diye yanıtladı Hamish.

Kafam karışmış bir hâlde ona baktım. West’e Bariyer Adalar’da en son satış yaptığımda, bunun Jeval’e son gelişi olduğuna dair hiçbir şey söylememişti. Hatta bir dahaki sefere geldiğinde ödemeyi teklif etmişti.

Yanımda duran Willa, Auster ve Paj da şaşırmış görünüyorlardı. Bu ekipte neler olup bittiğini tam olarak bilen tek kişi West'ti. Diğer herkes sadece yarım yamalak bilgi parçalarına sahip gibiydi.

Kasıtlı bir hareketti bu. İyi bir dümencinin yapacağı bir şeydi – Saint'in yapacağı bir şey. Mürettebatın West'in odasındaki halının altına boyanmış armayı bilip bilmediklerini veya bunun da bir sır olup olmadığını merak ettim.

"Ne yazık." Adam beyaz sakalını çekerek homurdandı. "Otuz iki bakır değerinde olduğunu söyleyebilirim."

"Ne?" diye fısıldadım. "Bana sadece on bakır verdin."

"Kâr için ticaret yaparız, Fable." Bunları söylerken, West'in sesinin tınısı biraz sinsi bir neşeyle değişti.

"Sowan'da kuvars nasıl gitti?" Tüccar koltuğuna yaslanarak ellerini yeleşine soktu.

"İyi gitti. Payımız yüz on iki bakır." Hamish ona başka bir kese verdi. "Pirite karşılık neyin var?"

"Burada satılması gereken zümrütlerim var. Sanırım Sowan'da da iyi iş görürler." Başıyla terazideki taşları işaret etti.

Öne doğru eğilip bronz kefedeki mücevherleri inceledim. Hiç düşünmeden hareket ederek bir tanesini alıp avucumda tuttum. Onlarda doğru gelmeyen bir şey vardı.

"Ne kadar?" West dikkatle taşlara baktı.

Taşı iki parmağımın arasında tutarak dudağımı ısırdım. Zümrütün titreşimi düşük ve yumuşak olurdu. Nazik bir akıntı gibi hareket ederdi. Ama bu farklıydı. Işığa doğru tuttum, gözlerim kısıldı ve adam kaşlarını çatarak beni inceledi.

Boğazımı temizledim ve West bana baktı.

"Ne var?" Tüccar sinirlenmişti, bana bakmak için masaya yaslandı.

"Bunlar..." Nasıl söyleyeceğimi bilemeyerek gözlerimi aralarındaki boşluğa diktim. "Bunlar..."

"Ne?" West sabırsızlanarak bana çıkıştı.

"Bunlar sahte," diye fısıldadım.

Adam masanın üzerindeki her şeyi zangırdatarak aniden ayağa kalktı. "Beni tam olarak neyle suçluyorsun, tarakçı?" Yüzü kızardı, gözleri parlıyordu.

"Hiçbir şeyle, ben..." West'e baktım. Ama o elimdeki zümrüte bakıyordu. "Seni hiçbir şeyle suçlamıyorum. Sadece..." Adam bana dik dik baktı. "Müsaadenizle..." Öne çıktım, kefeyi teraziden kaldırdım ve ışığa doğru tuttum. Taşlar yuvarlansın diye kefeyi eğdim. "İşte." Taşlardan birini işaret ettim. "Zümrüt değil."

Adam üzerime eğildi, yakut süslemeli monoklunun zincirini yeleğinden çekip gözüne dayadı. "Tabii ki öyle."

"Hayır, değil."

"West." Paj'ın alçak sesi arkamda gürledi.

Taşın ortasındaki kıl kadar ince çizgiyi gösterdim. "İçindeki damlacık ışığı yakalıyor. Zümrüt olsaydı, bunu yapmazdı. İçine bakınca arkasını görürdünüz. Tahminimce bu forsterit. Değerli değillerdir ancak yeterince yüksek bir sıcaklığa kadar ısıtıldıklarında zümrüte çok benzerler. Hatta aynı ana kayada bulunurlar." Beyaz kabuklu kenarları gösterdim.

Bu sadece ince bir farktı ancak bir keseye mal olacaktı. Onları her kim yapmışsa, işini iyi biliyordu.

Adamın ağzı açık kaldı ve bana bakarken monoklu gözünden düştü. Gözlük altın zincirinin ucunda, terazinin üzerinde sallandı. "Sanırım kız haklı." Adam kefeyi elimden alıp taşları masaya döktü.

"Hepsi kötü değil," dedim hızlı bir şekilde onları sıralayarak. Zümrütlerin arasından beş forsterit taşı seçtim ve onları diğerlerinden ayırarak bir yana ittim.

Willa'nın yüzü benimkinin yanında belirdi. "Vay be," diye fısıldadı.

"Şu Bastian piçleri!" diye homurdandı adam ve kemikli yumruğunu sertçe masanın üzerine indirdi.

Ben ürkünce West önüme geçti, sırtı yüzüme dayandı. "Onun yerine kehribar alacağız." Bir sonraki tepside duran taşları gösterdi. "Elinde ne varsa."

Tüccar paniklemişti, gözleri hâlâ bir zümrütlere bir bana dönüyordu. Ama West birden aceleci bir tavra büründü, taşları kontrol bile etmeden keseyi aldı ve bizi içeri girdiğimiz kapıya götürdü hızla. Güneş ışığı yüzüme çarpana kadar kalabalığın arasından geçtik. Deponun boğucu sıcağından kurtulduğum için mutluydum, serin, tuzlu havayı ciğerlerime çektim.

Ama kapıdan çıkar çıkmaz West bana döndü. "Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?"

Durdum, neredeyse ona çarpıyordum. "Ne?"

Dişleri sıkıldı, gözleri benimkilere kilitlendi. "Auster, her şeyin gemiye yüklendiğinden emin ol. Paj, akşam karanlığında demir almaya hazır ol."

"Sabaha kadar ayrılmayacaktık. Hâlâ almam gereken malzemeler var." Auster bir ona, bir bana baktı.

"O zaman acele etmeni öneririm," dedi West noktayı koyarcasına.

"Ne yaptım?" dedim aralarına bakarak. "Anlamıyorum."

West yüzüme baktı, gömleğinin açık yakasından boynunun kızarmaya başladığı görülüyordu. "Jeval'de kalmalıydın."

ON BEŞ



EST'TEN VE MÜRETTEBATINDAN NE LÜTUF KAZANDIYSAM uçup gitmişti.

Hep birlikte *Marigold*'un demir attığı rıhtıma doğru ilerlerken West ve Paj önümüzden yürüyorlardı. Arkamı dönüp ticarethaneye baktığımda Hamish bakışımı yakaladı.

"Dön önüne. Yeterince dikkat çektin zaten."

"Haklı," diye tersledi Willa, yanımda benim adımlarımla eş zamanlı yürürken. Önü açık ceketinin sırtı rüzgâr dolmasıyla şişti ve yakasını esintiye karşı kaldırdı. "Arkana bir kez daha dön de Cerro's'a varana kadar seni yük ambarına kilitleyeyim."

Ama bir sonraki rıhtıma demir atmış gemiye bakarken sendeledi. Siyah paltolu ve aralarına beyaz düşmüş koyu renk saçları uzun olan bir adam direğe yaslandığı yerden Willa'ya gülümsedi.

"West!" Adam elini havada sallayarak seslendi.

West aniden durdu, bütün sert hatları bir anda aynı açıyla döndü. Daha dik durdu ve Paj ona bir adım daha yaklaştı. "Zola."

Adamı aklımda bir yere koymaya çalışarak inceledim. Bu ismi hatırlıyordum.

"Jevalli bir tarakçıyı ne ara aldın?" Bana baktı, gülümsemesi daha da genişledi.

West ana rıhtımdan kaldırıma indi ve Paj da onu takip etti, parmakları kemerindeki bıçağın kabzasına gitmişti.

Zola yüzüne sardığı atkıyı çekti. Soluk teni kızarmış ve rüzgâr yemişti, gözleri fırtınalı bir griydi. Tepesinde, bir mürettebat büyük bir geminin tırabzanından aşağıyı izliyordu. Pruvanın üzerindeki ibik beyaza boyanmıştı – üç çavdar sapıyla çevrili bir hilal. Bu armayı tanıyordum.

Zola herhangi bir tüccar değildi. Babamla birlikte yelken açtığım zamanlarda, Dar Boğaz'daki en büyük operasyon onundu. Ancak o günlerde, İsimsiz Deniz'den gelen tüccarlara has özel kesim paltolar ve parlatılmış çizmeler giyerdi. Şu anki görüntüsüne bakılırsa, o zamandan beri işler onun için iyi gitmemişti.

West, ceketinin altından belli olan omuzlarındaki gerilime rağmen elini ona uzattı.

Zola elini tutmadan önce ona bir an baktı. “Benim levazımatçımı görmüş olabilir misin?”

West soru sorarcasına başını yana eğdi.

“Hadi ama, West.” Zola'nın gözleri Willa'ya ve iki yanında yumruk yaptığı ellerine geri döndü.

“Kendi mürettebatına göz kulak olamıyor musun?” dedi kız tükürür gibi.

Zola güldü. “Siz Sukenarı serserilerinin başınızı üstesinden gelebileceğinizden fazla belaya sokmanızı istemem.”

“Crane muhtemelen meyhanede birinin eteğinin altında sarhoş sarhoş sızmıştır.” West çenesiyle köye doğru işaret etti. “Ya da belki başı üstesinden gelebileceğinden fazla belaya girmiştir.”

Zola'nın kırmızı yüzündeki gülümseme soldu. Gözleri keskin bir bakışla bana dönmeden önce uzun bir süre West'e baktı. “İşinde iyi misin? Luna'ya bir tarakçı arıyoruz.”

West yana doğru bir adım atarak Zola'nın bana bakışını engelledi. “Bizim mürettebattan değil. O bir yolcu. O kadar.”

Zola bu cevaptan tatmin olmuşa benzemiyordu, bakışları şüpheliydi ama yine de konuyu değiştirdi. “İyi görünüyorsun, Willa.”

Tepemde birkaç kakhaha sesi duyuldu ve yanımda duran Willa'nın beti benzi attı.

“Crane’i görürsen bana haber ver. İyi bir levazımatçı bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyorsun.” Zola gülümsedi.

West tek kelime etmeden topuklarının üzerinde döndü ve Zola’nın gözleri bir Willa’ya, bir bana kaydı. Biz gemilerin arasından *Marigold*’a doğru ilerlerken bakışları sırtımı dağlıyordu. Halat merdiven gövdenin yan tarafına salındı ve önce West tırmandı, ardından da Paj. Onlar tırabzanın üzerinde kaybolunca Willa’ya döndüm.

“Yüzüne ne oldu?” diye sordum, gözlerinin içine bakarak.

“Koluna ne oldu?” diyerek karşı atağa geçti bana ters ters bakarak.

Elim koluma gitti ve gömleğimin manşetini aşağı çektim. Üstünü örtmeye dikkat etmiştim ama görmüş olmalıydı.

Merdiveni tutup ayaklarımı halatlara geçirene kadar bana baktı. Merdivenden tırmanırken rüzgâr kapüşonumu başımdan indirdi ve beni tırabzana savurdu, West zaten orada bekliyordu, gözleri güvertedeydi. Kemerli geçide döndü ve açıkça dümenci odasına kadar onu takip etmemi talep etti.

Ben tereddütle hareketsizleşmişken sesi kapının arkasından geldi. “Buraya gel!”

Kapıyı açıp içeri girmeden önce tereddüt ettim. Panjurlar açılmış, kabini ışıkla doldurmuştu ve West masanın kenarına, beyaz taşın yanına oturmuştu. “Kapıyı kapa.”

İtaat ettim ve mandal yerine oturana kadar kapıyı ittim.

“Neydi o?” Gözlerini bana doğru çevirdi.

“Ne?”

“Mücevherlerle olan.”

Omuz silktim. “Sana iyilik yapıyordum. Sahteydiler.”

“İyiliğe falan ihtiyacım yok benim.” Ayağa kalkıp bana doğru yürüdü. “Diğer tüccarların işlerine karışmayız, Fable. Asla. Şu anda o mücevher satıcısı ona o taşları satan kişiye gidiyor. Onlara, benim gemimde bulunan ve *kendisinin* bile fark edemediği sahte zümrütleri tespit eden Jevalli tarakçıdan bahsedecek.”

Yüzümdeki kan çekilirken dilim tutulmuş bir şekilde ona baktım. Çünkü haklıydı. Farkında bile olmadan kendimi savunmasız hâle getirmiştım.

“Bunu nasıl yaptın?” Bana baktı. “Onların zümrüt olmadığını nasıl bildin?”

Ona bu sorunun cevabını verirsem, kim olduğumu anlaması riskini almış olurdu. Annemin yapabildiğini yapabilen sadece bir avuç insan vardı. Mücevher bilgeliği sanatı, sadece çıraklık yaptığınız bir şey değil, içine doğduğunuz bir şeydi. Ömür boyu süren bir çalışmaydı, öğretilmeyen bir şeydi.

Saint’in annemi mürettebatına almasının nedeni buydu. Özel yetenek nesilden nesle geçirdi, mücevher ticareti alanı genişlediğinden ve söz konusu yeteneği kullanmak tehlikeli bir hâl aldığından beri bu yetenek çoğu bilge tarafından gizli tutulmuştu. *Lark*’ta boğulmadan önce, annem de babasından öğrendiklerini bana öğretiyordu.

Ama West’in bana bakışındaki bir şey, sorunun cevabını bildiğini anlamamı sağladı.

“Bu işlerin nasıl yürüdüğünü anlamıyorsun. Senden sorumlu olmak beni öldürecek,” diye mırıldandı West.

“Ne yapabildiğimi bilmiyor.”

“Önemli değil. Yapabilir misin diye merak ediyor. Bu yeterli.”

Utançla tüylerim diken diken oldu. “Düşünmeden hareket ettim,” diye itiraf ettim.

“Evet, düşünmedin. Tıpkı sana yapmamamı söyledikten sonra gemiden kaçarken düşünmediğin gibi.”

“Köye inmeseydim, o hançeri geri alamazdın.”

Ben bile bunu söylemenin aptalca bir şey olduğunu biliyordum. West’in rehinci dükkânında bana ihtiyacı olduğunu ima etmem onu kızdırmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

Kemerimden üç bakır çıkardım. “İşte.” Paraları yanındaki masanın üzerine bıraktım. “Ceket ve çizmeler için.”

Paralara baktı. “Ne?”

"Nasıl ki yolculuğun parasını ödediysen onların da parasını ödeyeceğim."

"Çizmeleri ve ceketini sen istemedin. O yüzden onlar için ödeme yapmanı istemeyeceğim."

"İyiliğe falan ihtiyacım yok benim," diye cevapladım onu, bizzat onun sözleriyle. "Ve sana hiçbir şey borçlanmayacağım."

"Fable..." İcini çekerek elleriyle yüzünü ovuşturdu ama her ne söyleyecekse fikrini değiştirdi.

Dışarıda, uzaklarda gök gürültüsü yankılandı. Açık pencereden kara bulutların mavi gökyüzünde iç içe geçtiğini görebiliyordum.

"Beklemeliyiz," dedim sesimi alçaltarak. "Bu fırtına çok fena olacak."

"Sayende başka bir seçeneğimiz yok. Söylentiler bu rıhtımlardan yayılıp da bize Ceros'ta yetişmeden önce seni gemimden indirmeliyim."

"Seni Sowan'dan buraya kadar takip eden söylentiler gibi mi? Kimsenin dikkat kesilmesini istemiyorsun, değil mi?" Başımı yana yatırdım. "Siz sadece küçük bir ticaret ekibisiniz."

Kafasını kaldırıp bana baktı, elleriyle masanın kenarını sıktı. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Belki bilmiyorum." Omuz silktim. "İnan bana, sen nasıl beni bu gemide istemiyorsan ben de bu gemide olmak istemiyorum."

Masadan kalkıp bana doğru bir adım attı. "Kimi aradığını biliyorum."

Ellerimi arkamda kavuşturdum, parmaklarım birbirine dolandı. "Yani?"

"Ceros'ta yeniden başlamak mı istiyorsun? Güzel. Ama Saint tehlikelidir." Sesi yumuşadı, yüzü aniden çok yorgun göründü. "Ondan istediğin her ne ise, alamayacaksın."

Sahip olduğum birkaç bilgiyi bir araya getirmeye çalışarak yüzüne baktım. West babam için bir gölge gemi işleten, Sukenarı ser-serisi bir dümenciydi. Ancak yan ticaret yapıyorsa sadakatle bağlı oldukları kendisi ve mürettebatı demekti. Aksi takdirde Saint'in

gazabını göze alamazdı. Benimle hiçbir ilgisi olmasa bile yine de merak ediyordum. Hâlâ bilmek istiyordum.

Ayakkabımın ucunu halının kenarına sürttüm ve Saint'in yerdeki armasını ortaya çıkarmak için halıyı geriye doğru yuvarladım. "Görünüşe göre *sen* ondan istediğini almışsın."

West armaya baktı, hiç şaşırmaşa benzemiyordu.

"Bunun gibi kaç gemi var?"

Gözlerini benimkinden ayırmadı ve aramızda rahatsız edici bir sessizlik uzadı. Oda bu sessizlikle birlikte küçüldü ve bir an için söylediğime pişman oldum. West'le düşman olmak istemiyordum. Konuşmak için ağzımı açtım ama arkamdan bir tıklatma sesi geldi ve kapı açıldı.

Hamish başını içeri soktu. "Auster döndü."

West onun peşinden gitmeden önce bana bakmadı. "Hazır ol!" diye seslendi kemerden.

Çizme sesleri güvertede yankılandı ve Auster tırabzanda belirdi. Paj tepemizdeki yelkenin dibinden aşağı sertçe atlayıp halatlara doğru gitti.

"Çıpayı yükseltin!" West'in sesi yeniden çınladı ve herkes ezberlenmiş bir koreografiyle birbirinin etrafında dolanarak birlikte hareket etti.

Willa ve Hamish sancak tarafındaki kolu çevirdi ve çıpa sudan dışarı çıkarken homurdandılar. Yükselirken kıvrımlarından yosun sarkıyor, sular damlıyordu ve Willa tırabzana tırmanıp çıpayı güverteye yönlendirdi. Onlar yerine indirirken kimse istemeden ucunu yakaladım ve mandalı tutturdum. West ceket ve çizmeler için ödeme yapmama izin vermeyecekse, Ceros'a varmadan karşılıklarını çalışarak vermem gerekiyordu.

"Avara!" West dümeni eline aldı ve gemi dönüp rıhtımdan uzaklaştı. "Ana yelkeni kaldır, Willa."

Ana direğe tırmandı, halatları çözmek için uzandı ve onlar açılırken aşağı kaydı. "Fırtına konusunda emin misin, West?" derken uzaktaki bulutların arkasında çakan şimşekleri izliyordu.

West düşünceli bir hâlde çizmelerine bakarken çenesini sıkı. Bir elini havaya kaldırıp rüzgârın parmaklarının arasından esmesine izin verirken esinti güneşte rengi açılmış saçlarını alnına itti. “Gerçekten beklemek istiyor musun?”

Limana baktı, bakışları Zola’nın gemisi *Luna*’daydı. “Hayır,” diye cevapladı.

“O hâlde hadi gidelim.”

Willa pruva direğine giderken yelkenlerde ona yardım etmek için ana direğe tırmandım ve Hamish aşağıdaki ikinci çıpayı bağlama işini bitirdi. Halatları çektim ve yelkenlerin gri gökyüzüne yayılmasını izledim. Yelkenler yerlerini alınca, diğerlerine yardım etmek için aşağı atladım.

West’in gözleri hâlâ ufuktaydı.

Bulutları su yüzeyine göre nasıl ölçeceğini ve rüzgârın çekişini nasıl hesaplayacağını biliyordu. Her iyi dümenci bunu bilirdi. Benim gördüğümü o da görebiliyordu – fırtına karanlıkta hızla patlayacak, suyu çalkalayacak ve gemiyi kıyıya olması gerekenden daha fazla yaklaştıracaktı. Gerçi uzun sürmeyecekti. Hem *Marigold* küçüktü. Yeterince derin bir suda olduğu sürece, güneybatı rüzgârları onu fazla ileri savurmazdı.

Ben bunu düşündüğüm anda, West dümeni eğip hafifçe ayarladı.

Auster güverteye indi, el incesi düğümü atılmış halatları serbest bıraktı ve o merdivene çıkar çıkmaz koya doğru sürüklendik. Rüzgâr yelkenleri şişirdi, bizi hızla itti ve Paj kendine West’in yanında bir yer buldu.

“Ne kadar?” diye sordum sahil şeridinin uzaklaşmasını seyredererek.

“İki gün,” diye yanıtladı Paj.

Kolumu güverteye cıvatalanmış çarmıkların etrafına dolayıp yaslandım, rüzgâr hızını artırırken gözlerimi kapadım. Birinin gözlerini tenimde hissedince, rıhtımın ucunda bir figürün durduğu köye baktım. Zola’nın siyah paltosu rüzgârda etrafında uçuştı, yelken açmamızı izlerken bakışları gergindi.

ON ALTI

DAHA DERİN SULARA DOĞRU AÇILIRKEN DENİZ TABANININ bizden uzaklaştığını hissedebiliyordum. *Marigold*'un üzerine bir sessizlik çökmüştü, herkes rüzgâr tüm gücüyle çarpmadan önce güverte altında, Dern'den alınan yeni envanteri güvenceye almakla meşguldü.

Auster'la Paj sandıkları ve varilleri ayırıp hangilerinin Ceros'ta gemiden indirileceğine, hangilerininse Sowan'a götürüleceğine karar verirken, Hamish'le West ise fener ışığı altında hesap defterleri üzerinde çalışıyordu.

Willa ana direğin tepesine tünemiş, askısında geri yaslanmış, bize doğru yaklaşan fırtınayı gözlüyordu. Kazıklara tırmanıp kendime yelken takımın orada onun yanında oturacak bir yer buldum. Çıplak ayaklarım havada sallanıyordu, uzaktan ağaç kökleri gibi birbirine dolaşan şimşegi izledim. O yükseklikte, bulutların arasından süzülüyormuşuz gibi görünüyordu, kalın sis geminin etrafına sarılarak suyu gizliyordu.

"Kötü olacağı benziyor," dedi Willa yumuşak bir ses tonuyla.

Ama gökyüzüne baktığımızda ikimiz de neyin yaklaşmakta olduğunu biliyorduk. Şiddetli ama çabuk olacaktı. "Sanırım."

Willa uzun bir müddet sessiz kaldıktan sonra yeniden konuştu. "O yaptığın şeyi nerede öğrendin? Şu mücevherlerle yaptığını diyorum."

Onu okumaya çalışarak direğe yaslandım. Gerçekten meraklı görünüyordu. "Ben bir tarakçıyım."

"Sahte bir mücevheri senin gibi yakalayan bir tarakçı görmedim hiç."

"Mücevherlerle aram iyidir," dedim omuz silkerek.

Pes ederek güldü. "Senin yerinde olsam ben de bunu kendime saklardım."

Gülümsedim. "West de öyle dedi."

"Ee, haklı." Parmağının ucuyla altındaki halatı dürttü. "Seni oraya hangi rüzgâr attı? Jeval'e yani?"

Göğsümün ortasında bir ağrı hissettim. "Ne demek istiyorsun?" Kaşını kaldırdı.

"Bilmiyorum. Herhangi biri, bulunduğu yere nasıl ulaşır ki?"

Bir başka şimşek çakarak karanlık gökyüzünü aydınlattı, bu sefer daha yakındı. "Hayatta kalmak için orada ne yapman gerektiyse," dedi sessizce, "Dar Boğaz'da daha kötü olacak. Daha zor."

"Bunu biliyorum."

"Bildiğini sanmıyorum." İç çekti.

"Jeval'de kalmış olmam gerektiğini düşünüyorsun."

"Bilmiyorum. Ama yakında kendin öğreneceksin."

Aşağıdan yüksek bir vuruş sesi geldi ve Willa öne doğru eğilebilmek için bir kolunu halatlara geçirerek doğruldu. West ana direğin dibinde durmuş, ona bakıyordu. Elinde uzun bir keski vardı ve arkasında Paj'la Auster kış güverteden aşağıya büyük bir sandık taşıyorlardı.

Willa onun yüzünü görür görmez bumbanın üzerinde ayağa kalktı. "Sorun ne?" bağırdı.

Ama West cevap vermedi. Çocuklar sandığı arkasına koyarlar-ken, Willa'ya uzun bir süre daha baktı sadece.

"O ne yapıyor?" Görmeye çalışarak öne eğildim.

İkimiz de keskinin ucunu kapağın kenarının altına sokup yukarı doğru zorlamasını izledik. Tahta fırladı ve Willa gözlerini kısarak

yüzündeki saç geri çekti. West diğer ucu da açtı ve kapağı kendine doğru çekerken keski gürültüyle güverteye çarptı.

Willa nefesini tuttu, titreyen elini açık ağzına doğru bastırırken neredeyse iplerdeki dengesini kaybediyordu.

Aşağıda, berrak, beyaz ay ışığı açık sandığın üzerine düştü, orada büyük gözlü bir adam çamurlu saman yatağından bize bakıyordu.

“Ne o...” Nefes aldım.

Ama Willa çoktan direktten aşağı kaymış, karanlıkta kazıkları bulmaya çalışıyordu. Güvertede yanına indim. Donmuştu, her kası gerilmişti, gözlerinde yaşların parlak parıltısı vardı.

Adam önümüzdeki sandıkta kıvranarak ve bilekleriyle ayak bileklerine sıkıca sarılmış telleri çekiştirerek homurdandı. Ağzına katranlı bez tıkiştırılmıştı, boğazına hapsolan sesleri boğuyordu; tam orada Zola’nın armasının dövmesini taşıyordu – çavdar saplarıyla çerçevelenmiş bir hilal.

Bu, Zola’nın aradığı adam olmalıydı. Crane. Öyle olmak zorundaydı.

Willa nihayet West’e bakmadan önce yüzünü kapatan yumruklarının arasında ağladı, yanakları ıslaktı. Diğerleri sanki bir şey söylemesini bekliyormuş gibi sessizce durdular. Adam yalvaran gözlerle Willa’ya bakarken deniz etrafımızda sakinleşti; bir fırtınadan hemen önce çöken, ürkütücü bir sessizlikti bu.

Hızlıca başını sallamadan önce yumruklarını açarak derin bir nefes aldı ve kemerinden keseri çekti. Auster ve Paj kapağı tutup yeniden yerine sabitlediler ve Willa kemerindeki bir keseden çivi çıkarırken adamın sessiz çığılıkları duyulmaz oldu.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadım.

Ama zaten ne yaptığını biliyordum.

Çivi köşeye koydu ve tek vuruşla ahşabın içine gömmek için keseri sertçe indirdi, ardından başka bir çivi çıkardı. Aynı şeyi her köşede yaptı ve işini bitirdiğinde West, Hamish, Paj ve Auster sandığın bir tarafını tutup tabut taşıır gibi güverteden kaldırdılar.

“Hayır.” Dudaklarım hareket etti ama hiç ses çıkmadı. “West, bunu yapamazs—”

Ama dinlemiyordu. Hiçbiri dinlemiyordu.

Adam geminin yanına doğru kaldırılırken bir kez daha çığlık attı. Aynı anda hepsinin parmakları sandıktan ayrıldı ve ellerini çektiler. Sandık uçtu, aşağıdaki karanlık suya çarptı ve o karanlığa gömülürken tırabzana doğru koşup ardından baktım.

Ellerimdeki titreme kollarıma yayılırken kollarımı kendime doladım, gömleğimin kumaşını yumruklarımın arasında sıktım. Diğerlerine döndüğümde, Willa’nın parmakları yanağındaki yanığın üzerinde geziniyordu, bakışları boştu.

Zola’nın, yüzündeki yanıkla bir ilgisi olduğunu tahmin etmiştim. Ve Dar Boğaz’da her eylemin bir karşılığı olacağını biliyordum. Birkaç kez, babamın gemisinde bunun gibi kararların alındığını görmüştüm. Bir keresinde gecenin köründe gizlice güverteye çıkmış ve babamın akşam yemeğinde etini keserken kullandığı bıçakla bir hırsızın elini kestiğini görmüştüm. Ama nasıl hissettirdiğini unutmuştum. Yetişkin bir adamın çığlığının sesinin neye benzediğini unutmuştum.

West’in ticarethanede yaptığı buydu. Konuştuğu kişiye, Willa’ya zarar veren adamı bulma emrini veriyordu muhtemelen. Rehincide ona bu konuyla ilgileneceğini söylediğinde kastettiği buydu.

Kız, West’in önünde durana dek güverteyi aştı ve yüzünden daha fazla gözyaşı akarken onu yanağından öpmek için parmaklarının ucuna yükseldi. Aşıkların paylaştığı türden bir öpücük değildi bu ama birbirlerine bakışlarında yüz sır vardı. Yüz hikâye.

West’in eli gömleğinin arkasına gitti ve Willa’nın hançerini çıkarıp aralarında tuttu. Kız hançeri almadan önce yüzünü kolunun arkasıyla sildi ve silahını ay ışığında evirip çevirince mücevherler parladı.

“Teşekkürler,” dedi.

Rüzgâr yeniden yükselirken sessizce durdular ve West, kızın hançeri kendi kemerine sokuşunu izledi. Tırabzanda durdum, sı-

caklığın her bir parçası bedenimi terk ediyordu. Altımızda bir adam derinlere batıyordu. Ama Willa sanki daha demin cinayet işlememişler gibi uzun, bronz saçlarını deri bir iple topladı. Sanki ölümün fısıltısı hâlâ gemide asılı değilmiş gibi.

Dar Boğaz'da hayat böyleydi. Ve ilk kez belki de Saint'in haklı olabileceğini düşündüm.

Sen bu dünya için yaratılmamışsın, Fable.

Sancak tarafına kükreyen bir rüzgâr vurdu ve beni titretti. Yukarı baktığımda şimşeklerin hemen üzerimizde olduğunu gördüm.

"Güverteyi emniyete alın!" diye bağırdı West merdivenleri tırmanırken.

Ve herkes işe geri döndü. Willa ana direğe tırmandı, Paj'la Auster kargoyu bağlama işini bitirmeye uğraştılar. Yapacak bir şey aradım. Batan sandığın görüntüsünü zihnimin ön saflarından uzaklaştıracak bir görev. Geçitteki basamaklardan aşağı uçtum, kabindeki sandıkları kapattım ve kapıları kontrol ettim.

Basamaklardan yukarı çıktığımda West titreşen ışıktaki durup bana bakmadı. Ama beni hissedebiliyordu. Bunu hafifçe arkasını dönüşünden, gözlerini ayaklarımın durduğu güverteye çevirişinden anlamıştım. Belki yaptıklarından utanıyordu. Ya da utanmamaktan utanıyordu. Belki de onun bir canavar olduğunu düşündüğümü hayal ediyordu. Eğer öyle sanıyorsa, haklıydı.

Başımı kaldırıp tepemizde kör edercesine çakan şimşeğe baktım.

O bir canavardı. Hepimiz öyleydik. Ve şimdi bu fırtına bize bunun bedelini ödecekti.

ON YEDİ



ZLEMEMEYİ DENEDİM.

Rüzgârın uğultusunu ve dalgaların yükselişini görmezden gelerek bakışlarımı halatlara diktim. Ama hava serinlerken kalbim hızla atmaya başladı. Gökten güverteyi suyla dolduran, soğuk bir yağmur boşandı. Bir sel gibi merdivenlerden geçide aktı.

Gözlerim sertçe çırpınan yelkenlere kaydı ve sertçe yutkundum, başımı aşağıda tuttum.

“West!” Paj ana direkteydi, bir kolu halatlara bağlıydı ve arkamıza bakmak için eğilmişti.

Bulutları izliyordu. Yükselen bir siyah duman bulutuna benziyorlardı, kenarları aşağı doğru kıvrılıyordu. Bir santim bile hareket etmeden önce West’in emri vermesini bekleyerek derin bir nefes aldım. Bu fırtınanın ne olduğunu anlaması an meselesiydi.

“Flok yelkenlerini toplayın!” West’in sesi gök gürültüsünde boğuldu.

Auster’ın kış güvertenin merdivenlerinden inmesini beklemedim. İlk bora gemiye çarparken ana direğe tırmanıp halatlara uzandım. *Marigold* şahlandı ve çizmem kazıktan kayarak beni güvertenin dokuz metre yukarısında sallandırdı.

Uzakta, West dümende duruyor ve serpintiye göğüs geriyordu.

Nefesimi tuttum, gemi daha da yana yatıp da denizin laciverti altıma dolarken havayı tekmeleyerek nefesimi tuttum. West beni

görünce gözleri fal taşı gibi açıldı, ağzı duyamadığım sözcüklerle kımıldandı. Rüzgârın uğultusunda kayboldular.

Kendimi yukarı çektim, tam kolumu halatlara doladığım anda gemi düzeldi ve beni direğe yapıştırdı. Çizmelerim kazıkları bulur bulmaz, halatlara uzanıp onları kamaların etrafına sıkıca doladım. Parmaklarım eklemlerimdeki deri soyulana kadar ıslak düğümleri çekti ama çok sıkılardı.

Bir sonraki bora, bize doğru eserken suyun yüzeyini sarstı ve ben de küfrederek halatı çekiştirdim. Bir daha deneyince düğüm sonunda çözüldü ve gevşeyen ip öne doğru fırlayarak beni direktten uzaklaştırdı. Havaya fırladım ve ben düşerken yelkenin yukarı çekildiğini hissettim, tam güverteye sertçe indiğim sırada yavaşladı. Halat avuç içlerimi yakarak parmaklarımın arasından kaydı ve yelken açıldı.

“Paj!” Bir sonraki bora bize çarptığında West suyun sesi üzerinden bağırdı ve *Marigold* tekrar şahlanarak Auster’ı güvertenin diğer ucuna savurdu.

“Bende!” Paj dümendeki yerini aldı ve bizi kıyıdan uzağa, kuzeye çevirdi. Zaten sığlara doğru itiliyorduk.

West ana direğe koştu. “Fırtına yelkenlerini hemen yukarı kaldırın!”

Yukarı baktım. Fırtına yelkenlerinin yanlış karar olabileceğini biliyordu. Birkaç dakika içinde yelkenleri tamamen indirmemiz ve dalgalarda şansımızı denememiz gerekebilirdi. Ama o zamana kadar, kapatılamayacak kadar şişmiş olacaktı.

Willa ve Auster direklere uygun adım tırmandılar ve bir sonraki rüzgârda fırtına yelkenleri açılarak gemiyi ileri doğru fırlattı. Ayağımın altındaki su beni iskele tarafındaki tırabzana sürükledi ve West, ben yanından geçerken beni yakaladı, elleri bileklerimi tuttu ve dengemi bulmamı sağladı.

“Güvertenin altına in!” diye bağırdı, beni açık kemerli geçide doğru iterek.

Kıç tarafta bulutların denizin üzerinden bize doğru geldiğini görebiliyordum. Açıldı.

Gözlerimi kapadım ve nemli havayı göğsüme çektim. Çocukluğumu tıpkı bunun gibi fırtınalarla yüzleşerek geçirmiştım, çoğu bundan daha öfkeliydi. Sadece en cüretkâr tüccarların Dar Boğaz'a yelken açmasının nedeni buydu. Ve gücünü her bir kemiğimde, her bir kasımda hissedebilsem de, bunu hissetmemle içimin derinliklerinde bir şey gözlerini uykudan yeni açmış gibi oldu. Korkunç ama tanıdıktı. Ölümcül olduğu kadar güzeldi.

Diğerleri onu görünce gemiye bir nefes alımlık bir sessizlik çöktü. Rüzgârın sessiz gürültüsü bize doğru koşarken, tüm kafalar pruva da duran West'e döndü.

"Sıkı tutunun!" diye seslendi West ve herkes tutunmak için en yakındaki sabitlenmiş şeye koştu.

Kendimi en yakın demir takoza attım, gemi yana yatmadan önce kollarımı tırazana sardım. Örtülü geçitteki kasalar serbest kaldı ve suya kayıp dalgalara çarparak parçalara ayrıldı. Batıda, kıyı şeridinin belli belirsiz silüeti görülüyordu. Çok yakındık. Çok yakın.

Auster pruva direğine tutunduğu yerden, tepemizde bağırdı. Gemi aniden sağa doğru yattığında Auster denize doğru fırladı, kolları ve bacakları havada çırpınıyordu.

"Hayır!" Paj'ın sert cıglığı şiddetli rüzgârı delip geçti ve hepimiz Auster'in suya çarpıp ortadan kayboluşunu izledik.

Paj tereddüt etmedi. Bir an bile. Güvertede duran halatın ucunu aldı.

"Yapma!" diye bağırdı West ona doğru koşarak.

Ama çok geçti. Paj kendini tırazana doğru attı ve sıçradı. West güvertedeki suyun içinden kayarak koşturup halat kenardan fırlamadan önce ucunu yakaladı ve ben de onun arkasında dizlerimin üzerine çöktüm, Paj'ın ağırlığını çekiyordum. West'in gözleri tırazanın üzerinden suyu tarıyordu.

Geminin üzerine hasta, mide bulandırıcı bir sessizlik çöktü, rüzgâr bir anlığına durdu ve West bağırana kadar gözlerimi kıstım. "Orada! Çek!"

Göremiyordum ama sonuna kadar asıldım ve arkasında durdu-

ğum yerden halatı çektim, onları içeri çekerken avuç içlerim halatın lifleri tarafından parçalandı. Ve aniden tırabzanda bir el belirdi. Elimden geldiğince sert çekerek bir çığlık attım ve ağzı kocaman açılmış, nefeslenen Paj'ın kafası göründü. Willa'yla Hamish onu çektiler ve güverteye çarptığında Auster kollarındaydı, deniz suyunu kusuyordu.

Paj'ın yüzü darmadağındı, Auster'in ıslak saçlarına doğru ağılıyor ve onu öyle sıkı tutuyordu ki parmakları Auster'in gömleğinin dikişlerini yırtmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Seni aptal piç!" Auster tıkanı.

An, gemide yankılanan keskin, metalik bir çınlamayla bölündü.

"Pruva çıpası!" Hamish sancak tarafından eğilerek aşağı baktı.

Çıpa, gövdeye bağlı olduğu yerden kurtulmuş, suya düşmüş, halat gerilmişti. West dümene gidip bizi rüzgâra doğru yönlendirirken küfürler savurdu. Fırtına şimdi neredeyse tepemizdeydi. Bize çarpmasına izin vermekten ve karaya oturmamamızı ummaktan başka yapacak bir şey yoktu.

West elini bana doğru uzattı. "Güvertenin altına in. Hemen!"

Dalgalar iyice yükseldi, yağmur daha sert düşmeye başladı ve gemiyi doldurdu. Yana doğru su fışkırttı, tenime inen damlalar cam parçaları gibiydi. Güvertede Willa'yı ararken başımı iki yana salladım.

"Aşağı in yoksa seni bir sonraki adada bırakırım ve oradan Ceros'a yüzerek gidersin!" West elleriyle yüzümü tuttu, gözlerimiz buluştu.

Yüzünde, çakan şimşekten sonraki gök gürültüsü gibi bir ifade belirdi. Korku vücudunun her santimine yayılıyor ve onu sıkıştırıyordu; ellerinin üzerimdeki hissi omurgamdan yukarı bir ürperti gönderdi. Bana bir şeyler bilir gibi bakıyordu. İkimizin de söylediği yalanlardan oluşan ağın düğümlerini çekiştiren bir şey.

Arkamızda, fırtınanın en kötüsünün gemiyi vurmasına saniyeler vardı. Fırtına güçlüydü ama *Marigold* resife çarpmadığı sürece bunu atlatabilirdi. Çarpmadığı sürece...

“Fable!” diye bağırdı West yeniden.

Gemi yana yattı ve beni güverte boyunca kaydırarak kemerli geçide savurdu. Direği tutup şiddetli bir su püskürmesiyle kendimi merdivenlerden aşağıya doğru salladım ve sırtüstü yere düştüm. Willa, kapağı hızla kapatıp beni karanlıkta bırakmadan önce üstümdeki açıklıkta göründü.

Derinleşen suda debelenerek ayağa kalkmaya uğraştım. Ben karanın köşesine sokulmuş, kollarımı dizlerime dolayıp göğsüme doğru çekerken gemi etrafımda inledi. Mürettebatın bağırıışlarının boğuk sesi ve güverteye inen çizmelerin yankısı, gemiye çarpan fırtınanın uğultusu tarafından silindi ve çatlakların arasından süzülen son ışık huzmesi titreşerek söndü.

Bana bir şey diyor.

Annemin sözleri orada, o karanlığın içinde buldu beni.

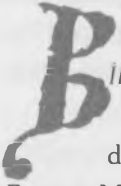
Gözlerimi kapadım, yüzü capcanlı gözlerimin önüne geldi. Omzunun üzerine atılmış uzun, koyu kıvı bir örgü. Sabah sisi renginde, soluk gri gözler ve üstümüzdeki bulutlara doğru başını kaldırıırken boynunda gözler önüne serilen deniz ejderhası kolyesi. Isolde fırtınaları severdi.

O gece zil çalmış ve babam benim için gelmişti, beni hamağımdan alırken gözleri kanlı ve şaşkıvı. Ve beni kayığa bindirdiğinde, boğazım yırtılana kadar annem için çığlık atmıştım. Lark çoktan yarı yarıya batmıştı, arkamızdaki suda kayboluyordu.

Annem buna fırtınanın ruhuna dokunmak derdi. Böyle geldiğinde, bizi kalbinin içine alıyor ve onu görmemize izin veriyordu. Bir şey söylüyordu. Ve ancak o zaman onun içinde ne olduğunu anlıyorduk.

Ancak o zaman onun kim olduğunu anlıyorduk.

ON SEKİZ



İR ŞEY DİYOR.

İlk güneş ışığı demeti karanlığın içinden geçip kamara-
da hapsolmuş yeşil suya düşene kadar gözlerimi açmadım.
Fırtına, *Marigold*'un üzerinden hızla geçmişti ancak rüzgârların ge-
miyi savurmayı bırakması saatler almıştı. Alabora olmamış ya da
karaya oturmamıştık ve herhangi bir mürettebatın dileyebileceği
tek şey de buydu.

Dışarıdan boğuk sesler geliyordu ama birkaç dakika daha ka-
ranlıkta kıvrılmış hâlde kaldım. Su, devrilmiş sandıkların içindeki-
leri kamaranın içinde küçük tekneler gibi taşırken etrafıma sıcıyordu.
Küçük bir sığırkuyruğu otu kutusu, bir makara, tıpası takılı boş
bir çavdar viskisi şişesi. Bütün bu suyu gövdeden boşaltmak günler
alacak ve ekşi koku daha da kötüleşecekti.

Dar Boğaz'a yelken açmak, fırtınalara göğüs germek anlamına
gelirdi. Bir keresinde Saint'e kara bulutlar *Lark*'a yaklaşırken hiç
korkup korkmadığını sormuştum. Dümende durduğu yerden te-
pemde yükselen iri bir adamdı. Bana bakarken yüzü, piposundan
çıkan beyaz dumanla örtülmüştü.

*Bir fırtınadan daha kötü şeyler de gördüm, Fay, diye cevapla-
mıştı.*

Lark, Jeval'den önce yuva bildiğim tek yerdı ama ben doğma-
dan önceki yıllarda Saint, dört gemisini daha deniz iblislerinin ga-
zabına kurban vermişti. Çocukken, soğuk derinliklerde hapsolmuş

o güzel, büyük gemileri hayal ederdim, bu düşünce gözlerimi yastırdı. Annemle birlikte Fırtına Kapanı'na daldığımda ilk kez bir tanesini kendi gözlerimle görmüştüm, şimdi *Lark* da orada uyuyordu.

Yavaşça ayağa kalktım, halatlara asılmaktan tüm kaslarım ve kemiklerim ağrıyordu. Kurumuş kan ellerimde kabuk kabuk olmuştu ve avuç içlerim derinin halatlara sürttüğü yerde batıyordu, yumruğumu kapağa indirdim. Işık üstümde belirirken yüzüme dokundu. Hamish üst basamağa çömelirken gözlerim yavaşça parlaklığa alıştı. Genellikle geriye taradığı kum rengi saçları alnına yapışmıştı, gözlüğü buğuluydu. Arkasında, sabahın ilerleyen saatlerinin sıcaklığı güvertedeki nemi bir kap su gibi buharlaştırıyordu.

Paj sırtarak çenesini bana doğru kaldırdı. "Görünüşe göre uğursuzluk tılsımımız sağ kurtulmuş."

Basamaklardan çıktım, çizmelerim suyla doluydu. Çevremizde deniz durgundu, berrak, koyu bir maviye bürünmüştü.

West, sırtına gerdiği bir halatla iskele tarafında duruyordu. Kaslı ön koluna derin bir yara açılmıştı ve şakağında bir sıyrık vardı. Kan, yüzünün yan tarafında çizgi çizgi kurumuştu.

Geminin yan tarafına baktım ve Willa'nın salıncağında oturduğunu, bir bıçağı dişlerinin arasında tuttuğunu gördüm. Ayaklarını gövdeye dayamış, bir zamanlar baş demiri tutan demir halkalardaki kırık üzerinde çalışıyordu. Halkalar, dalgaların gücüyle tahtayı parçalamıştı.

Kemerinden keseri çıkardı ve her deliğe ham odun çaktı. Bu, biz Ceros'a varana kadar suyun gövdeyi doldurmasını engelleyecekti ancak limana demirlediklerinde yapılacak çok iş olacaktı.

Auster onun yanında dikilmiş, serbest kalmış çıpayı yerinde tutan halatı asılarak çekiyordu ama çıpa gelmiyordu. Paj, çenesini sıkarak tırabzanın üzerinden onu izledi ve onun karanlık suya nasıl atladığını hatırladım. Auster'ı kollarında tutuşunu, saçlarına doğru ağlarken yüzünün aldığı hâli... İkisi konusunda haklıydım. Güverteye indikleri anda bu, cam kadar berraktı.

Paj, Auster'ı seviyordu ve ona bakarken yüzünün aldığı ifadeye bakılırsa Auster da Paj'ı seviyordu.

Asla, hiçbir koşulda, senin için kimin veya neyin önemli olduğunu açık etme.

Saint'in bana onun kızı olduğumu asla kimseye söylememem için söz verdirmesinin nedeni buydu.

Rüzgârın içinden geçerek yırttığı, pruva direğinden sarkan üst yelken kanadına başımı kaldırıp baktım. Örtülü geçitte, malzeme-leri yerinde tutan donanımlar da kırılmıştı. Marigold bu onarımlar için en az bir hafta demirleyecekti.

Auster halat merdivene tırmandı ve deniz suyu damlatarak gü-verteye geri atladı. "Bir resif olmalı. O kadar uzağı göremiyorum."

West aşağıdaki yüzeyi inceliyordu. "Ne kadar derin?"

"Belki altmış metre? Emin değilim."

Halatı tutup çekiştirdim. "Ben alabilirim"

Ama West bana dönmedi. "Hayır."

"Neden olmasın? Sadece altmış metre."

"Hiç değilse bunu yapsın." Auster bana dik dik baktı ama keskin gözleri mizahla aydınlanmıştı. "Uğursuzluk falan."

"Neden bahsediyorsun?"

"Bu sabah oylama yaptık." Willa güneş ışığına karşı gözlerini kıstı. Yanağının sarımsı kahverengi derisinin altına bir parça kırmızı- zılık yayılmıştı, orasını tırabzana veya başıboş bir kargoya çarpmış olabilirdi. "Oybirliği var. Uğursuzsun tarakçı."

Halatı bırakarak güldüm. "Çıpayı kurtarırsam yeni bir oylama yapabilir miyiz?"

West'in gözleri kanlı ellerime kaydı. "Dalgaların durulmasını bekleyeceğiz. Gemi alçaldığında çıpa kendi kendini kurtaracak."

Willa, gözleri bana dönmeden önce ona baktı. "Zaten progra- mın gerisindeyiz."

West onun çalışmasını inceleyerek eğildi. "Ne kadar?"

"Fazla değil."

"Ya yelken?"

“Ben hallederim.” Paj ileri atılarak güvertenin altına yöneldi.

Onu takip ettim, kemerli geçitten bir fener kaptım ve merdivenlerden aşağı inerken yaktım. Kamarada dizlerimin üzerine çöktüm ve kemerimi suyun içinde bulana dek ellerimle aradım. Dalmama izin vermemesi için hiçbir neden yoktu, tıpkı beni Dern’de gemide kalmaya veya fırtınada güvertenin altına inmeye zorlaması için hiçbir neden olmadığı gibi. Ama çıpayı kurtarırsam, West’le benim için yaptıkları konusunda ödeşmiş olacaktık. Hiç borç kalmayacaktı ve mürettebat da buna şahit olacaktı.

Aletlerimden sadece üçünü bulabildim ama çıpayı sabit tutan her neyse bunların yeterli olacağını tahmin ettim. Kemerini kalçalarımın etrafına bağladım ve tokayı sıkarak merdivenlerden yukarı çıktım. West kış güvertede, Hamish’in son sandıkları sağlama almasına yardım ediyordu.

Çizmelerimi fırlatarak çıkardım ve halatın gövdenin yanında kaybolduğu yere baktım.

“Ne yapıyorsun?” Auster yanımda tırabzana yaslandı.

“Çıpa serbest kalınca halatı çekerim,” dedim alçak bir sesle, bir adım atarak. “O zaman sen de geri çekersin.”

Auster gizlice başını sallamadan önce bana göz ucuyla baktı. Teknenin dışına tırmandım ve tırabzan üzerinde dengede durdum.

“Fable,” Hamish kış güverteden uyardı.

Will’a’nın dudaklarında bir sırıtış kıpırdandı.

West omzunun üzerinden bakarak döndü ve ben atlarken gözlerimiz buluştu. Suyu gömüldüğüm sırada onun görüntüsü de kayboldu. Vücudum battı ve soğğun etrafımı sarmasına, tuzun gözlerimi yakmasına izin verdim.

Yüzeye çıktığımda West’in sert sesini duydum. “Fable!”

Onu duymazdan geldim, gemiden uzaklaştım ve beni boğazıma kadar doldurana dek havayı karnımın derinliklerine çektim. West tekrar bağırırken bu havayı uzun, ölçülü bir nefesle verdim. “Fable!”

İki nefes sonra daldım. Bulanık mavi her yönde uzanıyordu,

tortu fırtanın yarattığı çalkantının ardından henüz hâlâ yerine çökmemişti. Onu boşluğa doğru takip etmek için bir parmağımı halatın üzerinde tutum ve ben aşağı inerken akıntı saçlarımı geriye attı. Etrafımdaki engin boşluğa bakarken gülümsedim. Çocukluğumdan beri neredeyse her gün daldardım. Sular, Jeval'in olduğundan daha çok yuva olmuştu bana.

Gerçek şu ki, tarakçı olmayı seviyordum. Hatta buna bayılıyordum.

Bir grup papağan balığını takip ettim, onlar kıvrılıp dönerken menekşe rengi hatları dalgalanıyordu. Basınç etrafımı sardı ve sıklık aşağıda görüldüğünde bir parça nefes bıraktım. Siyah kaya, beyaz kumlu deniz tabanındaki başıboş bir yarığa oturmuştu. Ayaklarım, çıpanın kaya tabakasının altına sıkıştığı sırtın üzerine hafifçe indi. *Marigold* benden çok yukarıda, yüzeydeki karanlık bir noktadan başka bir şey değildi.

Kendimi kayaya dayandım, avuç içlerim acıdı ve topuğumla çıpaya tekme attım. Kurtulmayınca kemerimden keski ve çekici çıkardım ve her vuruşta kayayı ufalayarak kenarda çalışmaya başladım. Küçük siyah parçalar deniz tabanına battı, etrafımda bir toz bulutu yükseldi ve yeterince büyük bir çatlağım olunca, ayaklarımı sırtın üzerine koyup halatı elimden geldiğince sert çektim. Oksijensizliğin yarattığı yanma göğsümde yumuşak bir şekilde, parmaklarımı karıncalandırarak uyandı.

Kaya yerinden oynamadan önce inledi ve çıpa fırlayarak halatın gerginliğini gevşetti. Halat hareket etmeye başlayana kadar sertçe çektim, ayaklarımı çıpanın kollarına oturttum ve yavaşça yüzeye yaklaşırken yukarıdaki parıldayan ışığın büyümesini izledim. Balıklar *Marigold*'un altında toplanmış, gövdeyi kaplayan midye ve kaya midyelerinden fırlamış deniz yosunu kurdeleleri arasında kıvrılıyorlardı. Yüzeye ulaşmadan hemen önce son nefesimi verdim ve çıkar çıkmaz ciğerlerimi tekrar nefesle doldurdum. West hâlâ yandan eğiliyordu, birbirine bastırdığı dudakları sert bir çizgi hâlini almıştı. Beni görür görmez ortadan kayboldu.

Auster ve Paj kolu çevirdiler, çıpayı sudan çıkardılar ve onlar çıpayı güverteye alırken ben de halat merdivene uzandım. Willa, gövdedeki tıpayı bir katran tabakasıyla tamamlıyordu ve başını iki yana sallayarak kendi kendine gülümsedi.

“Ne?” Yanında merdivende durup nefeslendim.

“Senden hoşlanıyor muyum yoksa aptal olduğumu mu düşünüyorum, karar veremiyorum,” dedi gülerek.

Gülümsedim, tırabzanın üzerinden geçene kadar tırmandım ve ayaklarım sıcak güverteye değdi.

West çoktan ana direğe tırmanmaya başlamıştı, ne zaman sinirlense ortaya çıkan o gerginlik omurgasında yükseliyordu. İtaatsizliğe alışık değildi ama ben de bana ne yapacağımın söylenmesine alışkın değildim.

Yelkenin dibinde denge sağlayana kadar ellerini ve ayaklarını demir basamaklara oturttu. Elleri halatlarda çalıştı, bıçağı dişlerinin arasındaydı ve saçları yüzüne savruluyordu.

O haklıydı – bu gemiden ne kadar erken ayrılırsam o kadar iyiydi. Ama *Marigold*’dan çekip giderken kimseye bir şey borçlu olmayacaktım.

ON DOKUZ

HAVA KARARDIKTAN SONRA KAMARAYA GİRDİ-
ğimde içeride sadece hamağındaki Willa vardı. Sandı-
ğım hâlâ sular altındaydı ama yine de kapağı açtım ve
kemerimi içine bıraktım. Yukarıda, West'in odasında ayak sesleri
gıcırıyor ve mum ışığı çatlaklardan sızıyordu. Çıpa için daldığım-
dan beri bana bakmamıştı ve belki de ben gemiden inene kadar da
bakmayacaktı. Belki de en iyisi buydu.

Hamağıma tırmandım, kabini dolduran yeşil suyun üzerinde
sallanırken kucağıma bir yelken çektim. Yırtık, kanvas boyunca
çapraz olarak uzanıyordu ve ne kadar ipe ihtiyacım olacağını he-
saplayarak onu inceledim.

"Beş yaşımdan beri bende," dedi Willa ve başımı kaldırdığımda
elinde tuttuğu hançeri gördüm. Katran lekeli elleriyle hançeri dön-
dü. "Sukenarı'nda, sokağın ortasında kendinden geçmiş sarhoş
bir adamdan aldım. Öylece kemerinden çıkardım."

Söylemesini beklediğim şey bu değildi.

"Öyle çok özel bir şey değil. Sahip olduğum tek değerli şey bu.
Bunu Dern'deki rehinciye satmaya çalıştım ama West bir şekilde
benim için geri aldı."

Gözlerimi yelkenden ayırmadım. "Niye?"

"Çünkü diğer insanları kendi sorunu hâline getirmek gibi kötü
bir huyu vardır."

İğneyi kendime doğru çektim, ipliği kumaşın içinden geçirdim ve yukarı baktığımda ne demek istediğini anladım. Sadece hançerden bahsetmiyordu. Benden de bahsediyordu. “Bu yüzden mi onun gemisine mürettebatlık yapıyorsun?”

Yarı gülerek, “Evet,” dedi.

“Ama Paj başından beri ekipte olduğunu söyledi.”

“Beraber büyürken aynı mürettebattaydık.” Gözleri eski günlerin anısıyla parıldarken yukarı baktı. “West *Marigold*’u aldığı anda, yanında güvenebileceği insanlar istedi.”

İpliği bağladım ve dikişin düzgün olduğundan emin olmak için yelkeni önüme kaldırdım. “Peki bir Sukenarı serserisi nasıl böyle bir geminin dümencisi oldu?”

Omuz silkti. “O West. İstedğini nasıl elde edeceğini bilir.”

“İstediğin bu mu? Dar Boğaz’da tüccar olmak?”

“Tek istediğim tek başıma ölmek,” dedi, sesi aniden alçalarak.

“Bu hayatı gerçekten ben seçmedim. Sadece elimdeki tek şey bu.”

Elim yelken bezinin üzerinde öylece durdu.

“Bu mürettebatta olduğum sürece yalnız kalmayacağım. Bence burası ölüm kapıyı çaldığında bulunmak için oldukça iyi bir yer.”

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Üzücü ve tanıdıktı. Fazla tanıdık geliyordu hatta. Asla dile getirmeden dilemeye cüret ettiğim yeğâne dileği yüksek sesle söylemişti. Ve bu da o dileği ete kemiğe büründürmüştü. Hassas, kırılgan bir şeye dönüştürmüştü. Bu tür bir hayatta öldürmesi çok kolay bir şeye. “*Marigold*’un tarakçısına ne oldu?”

“Ne?”

“Bu mürettebattaki tarakçı. Ona ne oldu?”

Gözleri, ben gemiye geldiğimde boş olan bölmeye dayalı sandığa kaydı. “Bizden çaldı,” dedi basitçe.

“Ama ona ne oldu?”

“Crane gibi değildi, demek istediğin buysa. Onu atmadan önce boğazını kestik.” Sesinin sakinliği sinir bozucuydu.

“Ya yanık?”

“Evet, o Crane’di. Aslında Zola’ydı.” Çenesindeki yumuşak, pembe deriye dokunmak için uzandı. “Birkaç hafta evvel Ceros’ta oldu.”

Ona olanlar için üzgün olduğumu söylemek istedim. Ama biri bana bunu söylese nasıl hissedeceğimi biliyordum. Acınmak, incinmekten pek çok yönden daha kötüydü. “Bunu neden yaptı?”

“Çok fazla para kazanıyorduk. Bizi birkaç kez uyardı ama dinlemedik. Bu yüzden bir hamle yapmaya karar verdi.”

Tüccarların çalışma şekli buydu. Uyarıların ardından gelen büyük, halka açık cezalar. Altakileri kontrol altında tutmak için ne gerekirse.

“Ceros’ta ne yapacaksın?”

Elimdeki yelkeni düzgünce dikdörtgen şeklinde katlayarak ona baktım. “Sana söylemiştim. Saint’i bulup gemilerinden birinin mürettebatına katılmayı isteyeceğim.”

“Anlamadın, hayır dediğinde ne yapacaksın demek istiyorum?”

Bakışlarım hızla yukarı fırladı, dişlerim kenetlendi.

“Yemek hazır.” Auster, ben Willa’ya cevap veremeden kamaraya girdi, ceketini çıkardı ve kancaya astı. “Fazla değil ama yenilebilir.”

Willa hamaktan atladı ve geçide doğru eğildi, ben de arkasından basamakları tırmanarak onu takip ettim. Ana ve pruva direğindeki yelkenler rüzgârla eğiliyor, karanlık sular *Marigold*’un altından akıyordu. Vakti iyi değerlendiriyorduk ama programa geri dönmelerinin bir yolu yoktu. Fırtınada envanterlerini kaybetmişlerdi ve şimdi ticarete daha da fazla kayıp yaşayacaklardı.

Pruva direğine tırmandım ve onardığım yelkeni direğe sabitleyerek kurmaya başladım. Ben halatları çözüp çekince yelken tepemde rüzgârı yakaladı. Gece gökyüzü siyah ve bomboştı, yıldızlar sıçrayan sarmallar hâlinde dağılmıştı. Ayın yokluğu aşağıdaki güverteyi karanlıkta bırakıyordu. Direğe yaslandım, ağırlığımı halatlara verdim ve rüzgârın etrafımdan geçişini hissederek başımı geriye eğdim.

Aşağıda, mürettebat yulaf lapası kâselerinin üzerine eğilmiş, kış güvertede yemek yiyordu. West hariç herkes oradaydı. O, karanlıkta neredeyse görünmez bir şekilde dümende duruyordu. Elleri dümenin kollarını kavradı, ileriye bakarken yüzünün gölgesi keskindi.

Onu küçük bir çocuk, bir Sukenarı serserisi olarak hayal etmeye çalıştım. Pek çok tüccar bu şekilde başlardı, kirli sokaklardan bir mürettebata alınır ve canı çıkana kadar çalıştırılırdı. Birçoğu kendini denizen dibinde bulurdu; sadece birkaçı önemli gemilerde değerli mevkiler alacak rütbelere yükselir, Dar Boğaz boyunca ve hatta bazıları da İsimsiz Deniz'e yelken açarlardı.

Ceros'ta, Saint'in ticaret rotalarında durduğumuzda, onlar gibi oyun arkadaşlarım olmasını dileyerek Sukenarı'ndaki çocukları izlerdim. Açlıktan öldüklerini veya çoğunun ailesinin olmadığını bilmiyordum.

Onardığım yelken diğerlerinin yanında gerilince direktten indim. Ona doğru yürürken West beni izledi, sadece hâlâ kızgın olduğunu zar zor görmeme yetecek kadar kımıldandı.

"Boş boş durmaktan hoşlanmam," dedim önüne doğru bir adım atarak, böylece bana bakmak zorunda kalacaktı.

"Sen mürettebatın bir parçası değilsin." Kelimeler canımı yakmıştı ama nedeninden emin değildim. "Sen bir yolcusun."

"Sana zaten ödeme yaptım. Ceros'a varmadan kendimi öldürürsem, param yine de sende kalır."

Sonra gözlerindeki bakış değişti ve üzerimde dolaştı. Söylediklerinin ardında daha fazlası yatıyordu ama yüzündeki ifadeden bana başka bir şey vermeyeceğini anladım. Bu gemide bir sürü iblis vardı ve çoğu West'inmiş gibi görünüyordu.

"Saint'in karakolu hâlâ Vurgun'da mı?" Onun yanına, direğe yaslandım.

"Evet."

"Willa beni kabul etmeyeceğini düşünüyor."

"Haklı."

Dümenin fren düzeneğini yakalamak için elini koldan aşağı kaydırışını izledim. “*Seni aldı ama.*”

“Ve bunun benim için bir bedeli oldu.”

“Ne demek istiyorsun?”

Dile getirmeden önce kelimeleri aklında toparladı. “Hiçbir şey bedava değildir, Fable. İkimiz de hayatta kalmanın, bazen bize musallat olan şeyler yapmak anlamına geldiğini biliyoruz.”

Kelimeler bana kendimi daha da çalkantılı hissettirdi. Çünkü kasadaki adamdan bahsediyordu. Ama söylenecek ne vardı? Adam ölmüştü. Olan olmuştu. Ne kadar dehşete düşsem de anlıyordum. Ve bu gerçek beni sahiden korkuttu.

“Sana musallat olan başka ne yaptın?” Cevap vermeyeceğini bile bile sormuştum.

Bu geminin arkasında akan bir yalan okyanusu vardı. Kendi tarakçılarını ve başka bir dümencinin levazımatçısını öldürmüşlerdi. Sowan’da yaptıkları her neyse, Dar Boğaz’da söylentilerin yayılmasına sebep olmuştu. Ve bu da yetmezmiş gibi, kendi işverenlerinin –yani Saint’in– burnunun dibinde yan ticaret yapıyorlardı.

Onu son gördüğümünden beri ne kadar değişmiş olursa olsun, babam hâlâ benim babamdı. *Marigold* mürettebatının Crane’e yaptığından daha kötüsünü West’e yapmaktan çekinmeyecekti. Buna şahit olmak istemiyordum.

West için korkuyordum.

Jeval’e geldiğinde onunla Bariyer Adalar’da takas yapardım sadece ama karnımı doyuran onun parasıydı ve onunla tanıştığım-dan bu yana geçen iki yıl içinde gelmediği hiç olmamıştı. Bile isteye olmasa da birçok kez hayatımı kurtarmıştı.

Ceros’ta *Marigold*’dan indikten sonra muhtemelen onu bir daha asla göremeyecektim. Ve ona ne olduğu konusunda endişelenmek istemiyordum.

“Ne yaptığın umurumda değil. Bariyer Adalar’da o gece rıhtıma geldiğimde bana yardım etmek zorunda değildin.”

“Evet, zorundaydım,” dedi, yüzü ser verip sır vermiyordu.

Kelimeleri tenimi daşladı. Göğsümdeki havayı yuttular. Ve tam nedenini sormak üzereyken, gözleri uzaktaki bir şeye odaklandı. Onun bakışlarını ufuk boyunca takip ettim ve yumuşak turuncu ışık parıltısının yeni yeni görüş açımıza girdiğı yere döndüm.

Ceros.

Ve orada, parıldayan fener ışığında, beni bekleyen yegâne gelecek vardı.

YİRMİ

BİZ LİMANA GİRERKEN ŞAFAK SÖKTÜ. AUSTER SON halatı çözerken pruvada durup şehrin iyice yaklaşmasını izledim. Dört yıl boyunca, Ceros'a ulaşacağım ânı hayal etmiştim ve şimdi buradayken tek düşünebildiğim, babamın yüzünü görebileceğim andı. Ne diyeceğini merak ediyordum. Ne yapacağını.

Birbirine geçmiş taş binalar tepeden aşağıya, suya doğru uzanıyordu. Güneş arkamda yükselirken, günün ilk ışıkları kare pencereden yansıyor ve şehri elmaslarla süslenmiş gibi gösteriyordu. Ve her şeyin önünde karmaşık düğümlerden oluşan bir halat köprü asılıydı, halihazırda şehir boyunca ilerleyen insanlarla doluydu.

“Onları temiz tut.” Auster, ayaklarının dibindeki kovayı alıp direğe tırmanmadan önce benim başımla onaylamamı bekledi.

Şimdi beyaz keten şeritlere sarılmış olan soyulmuş ellerime baktım. Omuzlarımdaki kesiklerdeki ateş ve şişlik inmeye, dudığım iyileşmeye başlamıştı. Nihayetinde bana Dar Boğaz boyunca yaptığım bu yolculuğu hatırlatacak birden fazla yara izim olacaktı.

Auster, tepesinde rüzgâra karşı kanatlarını açmış deniz kuşlarıyla halatlar üzerinde denge kurarken gölgesi güvertede dans ediyordu. Havaya bir levrek fırlattı ve biri omzuna inerken, diğeri balığı ağıyla yakaladı. Babamın kuşlar hakkında söylediklerinin doğru olup olmadığını merak etmeden duramadım. Öyleyse, belki onlardan biri Crane'di.

Mürettebat *Marigold*'u yanaşmaya hazırladı ve limandaki diğer gemilere bakılırsa, fırtınanın içinden geçen sadece biz değildik. Hattın aşağısındaki birçok geminin direkleri ikiye bölünmüş, yelkenleri yırtılmış, gövdeleri çatlamıştı. Liman ekipleri gelecek hafta için iyi para kazanacaklardı, geçim kaynakları genellikle Dar Boğaz'a musallat olan sadık fırtınalara bağlıydı.

Limandaki gemilerin yarısından fazlası Saint'in armasını taşıyordu ve buna hiç şaşımamıştım. *Lark*'ı kaybettikten sonra bile, onu son gördüğümünden beri ticareti büyümüştü. Annem her zaman onun yenilmeyi reddetmesine ve daha fazlasına olan açlığına hayran olmuştu. Şimdi emrinde kaç gemi olduğunu bilmiyordum.

Willa ana çıpanın yanına çömeldi ve o düğümü çözerken ben de halatı tutup kaldırdım. "Ya Zola, Crane'e ne olduğunu öğrenir-se?"

"Biliyor."

Elim halatı sıktı. Endişelendiğim tek kişi West değildi. "Ne yapacak?"

Omuz silkti. "Zola'nın daha büyük sorunları var."

"Mürettebatından birinin öldürülmesinden daha mı büyük?"

"Yıllar önce operasyonunu felç eden Bastianlı büyük bir mücevher tüccarıyla başı derde girdi. İsimsiz Deniz'in sularında boğazı kesilmeden yüzemez bile ve Saint, Dar Boğaz'daki ticaretin kontrolünü ele geçirdiği için şu an çok çaresiz. Bu yüzden gözü bizim üzerimizdeydi. Ticaret yolunu genişletemiyor, bu yüzden zirvede kalması gerekiyor. Saint'e dokunamayacağını biliyor ama daha küçük ekiplerin gelmesini engelleyebilir."

İsimsiz Deniz ve Dar Boğaz arasındaki ticaret savaşı babamdan daha eskiydi. Dar Boğaz, çavdar viskisi üretimini ve ticaretini her zaman kontrol etmişti ancak mücevherleri Bastian kontrol ediyordu. Her ikisinin de, lonca ustalarının ceplerine para koymaları gerekiyordu.

Bu, bıçak sırtında duran bir dünyaydı.

"Hangi mücevher tüccarı?" diye sordum.

“Önemli olan tek kişi. Ticaret Konseyi, Holland’a Dar Boğaz’da ticaret izni verilmesine ayak diriyordu ama bunun olması an meselesi. O zaman Zola’nın saklanabileceği hiçbir yer kalmayacak.”

Holland ben doğmadan çok önce bir efsaneydi. O kadın, mücevher ticaretini yöneten bir Bastian imparatorluğunun başıydı ve Saint’in operasyonu, onun loncalar üzerinde sahip olduğu güce kıyasla deryada bir damlaydı. Ticaret Konseyi ona limanlarımızda ticaret yapması için izin verirse, babamınki de dahil olmak üzere Dar Boğaz merkezli tüm operasyonları ortadan kaldırırdı.

Aşağıda, balıkçılar ilk avlarını getiriyorlardı bile ve havada yoğun bir deniz yosunu kokusu vardı. Auster’la Willa rıhtımdaki adamlara el incesi düğümlü halatları fırlattılar ve liman amiri kolunun altında bir parşömen yığınıyla bize doğru yürürken bizi yavaşça içeri çektiler.

“*Marigold!*” diye bağırdı amir, platformun sonunda durduğunda.

“West’i getirir misin?” dedi Willa, çıpanın kolunu çevirerek.

Omzunun üzerinden dümenci odasının kapalı kapısına baktım. West’le Hamish şafaktan önce gözden kaybolmuştu ve Saint için hesap defterlerini düzenlemekle uğraşıp uğraşmadıklarını merak ettim. Fırtınanın defterleri vurmasının sonuçları olacaktı ve babam anlayışlı bir adam değildi.

Kapıyı çaldım ve bir tür vedalaşma için derin bir nefes alarak geri adım attım. Jeval’in kayalıklarında, ufuktaki *Marigold*’un yelkenlerini izlediğim sabahlar olmayacaktı artık. Kemerimdeki piritlerin ağırlığıyla Speck’in teknesinde denizi aşmayacaktım ve West’in rıhtımın sonunda beni beklediğini bir daha asla göremeyecektim. Midem bir tuhaf oldu, bulanıyordu. Onu bir daha asla görmeyecek olma fikri hoşuma gitmiyordu. Ve böyle hissetmek de hoşuma gitmiyordu.

Kapı gıcırdamadan önce ayak sesleri duyuldu ama kapı açıldığında beliren Hamish’ti. Arkasında, masanın üzerine bakır yığınları serilmişti, haritalar sıkıca sarılmıştı.

“Ne vardı?” Arkamdan West’in sesi geldi ve döndüğümde kemerin altında onunla karşılaştım.

“Ah, sandım ki...” Arkasından güvertenin altına giden karanlık geçide baktım. “Liman amiri seni istiyor.”

Son basamağı çıkararak başını salladı ve elinde kemerimle ceketimi tuttuğunu fark ettim. Yanımdan geçerken onları kollarıma sertçe bıraktı.

Derinin omuz kısmında yamanmış dikiş yerine baktım ve altıdağımı ısırdım. Limana girer girmez gemiden ayrılmamı istediğini söylediğinde şaka yapmıyordu. Bu, canımı yakmasın isterdim ama yakıyordu. Geçitte durmuş, veda etmenin bir yolunu bulmaya çalışırken kalbim boğazımda atıyordu ve West benden kurtulmak için sabırsızlanıyordu.

Kemerini belime taktım, tenim biraz kızardı. Elim kemerli geçidin direğini buldu ve parmaklarımı bir kez daha yağlı odun üzerinde gezdirerek gemiye baktım. Fırtınadan hasar görmüş olsa bile *Mari-gold* hâlâ güzeldi. Ve bir bakıma onu özleyecektim.

Hamish merdiveni salarken adamlar aşağıdan seslendi. Ceketinin içine uzanıp bana katlanmış bir parşömen uzattı. “Harita. Burası büyük bir şehir.”

“Teşekkür ederim.” Haritayı, nadir gösterdiği nezaketi karşısında gülümseyerek aldım.

“Orada dikkatli ol.” Willa ellerini kalçalarına koydu. Güneş yüzündeki yanığa vurup kan kırmızısı görünmesine neden oldu ama derisi iyileşiyordu. Ve şimdi Crane denizin dibindeyken, gözle görünmeyen kısmın da iyileşmeye başlayıp başlamayacağını merak ettim.

“Olurum.”

Ağzı yukarı doğru kıvrıldı. “Nedense sana inanmıyorum.”

Paj bana elini uzattı ve ben de elini tuttum. Bir kez sıktı. “İyi şanslar, tarakçı.”

“Teşekkürler.”

Arkasında, Auster bana o uysal gülümsemelerinden biriyle baktı. "Fable." West güverteyi aştı, önümde durduğunda rüzgâr vücut hatlarını ortaya çıkararak gömleğini çekiştiriyordu.

Elimi uzatarak, "Teşekkür ederim," dedim. Sebepleri ne olursa olsun, *Marigold*'a binmeme izin vermekle bir risk almıştı. Onu bir daha asla görmeyeceksem, bu kadarını anladığımı bilmesini istiyordum.

Elimi sıkmadı. Ağırlığını bir bacağından diğerine verdi, bakışları yüzüm dışında her yere kaydı. "Ceketinin düğmelerini ilikle ve bıçağını ulaşabileceğin bir yerde tut. Aletlerini yemek için bile takas etme. Ve sokakta uyuma." Ben ceketini kapatıp düğmeleri boynuma kadar iliklerken o da başlığımı başıma örttü. "Dikkatleri üzerine çekme. Bu şehirde hiç kimse olmak, bilinen biri olmaktan daha iyidir."

Ağzını kapatıp sertçe yutkunarak söyleyeceği daha ne varsa söylememeyi akıl etti. Elim tekrar kaldırdım, sıkmasını bekledim ve bu sefer sıktı. Yüzüne bakarken parmakları bileğime ve benimkiler de onunkine dolandı. "Teşekkür ederim, West." Sesim kısıktı.

Hareket etmedi. Sanki nefes almıyor gibiydi. Elini bırakmaya çalıştım ama tutuşu sıkılaşıp beni yerimde tuttu. Bileğimdeki nabız elimi kendisine doğru çekerken hızlandı, ön koluma oyulmuş yara izi gömleğimin kolundan açığa çıktı.

"Ciddiyim, Fable," diyerek nefes aldı. "Dikkatli ol."

Kolumdaki parmakları çözöldü ve aramıza mesafe koymak için geri adım attım, kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Gözlerimi güverteye indirdim ve kendimi tırabzanın üzerinden kaldırıp basamaklara çıktım. West, merdiven sallanırken aşağı inişimi izledi ve çizmelerim kalabalık rıhtıma değer değmez bir şey yan tarafımdan bana çarptı. Öne fırladım ve suya düşmemek için ellerimle geminin gövdesine tutundum.

"Dikkat et!" Geniş omuzlu bir adam omzunda bir sandık balıkla yanımdan geçti, arkasına bile bakmadı.

Kolumun örtülü olduğundan emin olmak için ceketimin yenini

aşığı çekerek kalabalığın arasına girdim. Dern'in limanının en az altı katı büyüklüğündeki rıhtımlar ticaretle canlıydı. İnsanların arasına girip çıktım ve şehre giden anayola vardığımda arkamı dönüp son bir kez *Marigold*'a baktım. Son koylardan birine oturmuştu, sıcak altın rengi ahşabı bal rengindeydi. West kış güvertede kollarını kavuşturmuş, bana bakıyordu.

Gözlerine son bir kez, söylememiş olsam bile bileceğini umarak baktım.

Ona borçluydum. Her şeyi ona borçluydum.

Sonunda arkasını dönüp geminin güvertesinde kaybolmadan önce bir an daha beni izledi ve ben de gözlerimdeki batma hissini geçirmek için derin bir nefes aldım.

İşportacılardan oluşan bir nehrin içine yürüdüm, Ceros'un Sukenarı bölgesine çıkan rampada döne döne ilerledim. Yeni yaşanmış mürettebatlar tepeye, geçici yoldaşların ve çavdar viskisi şişelerinin onları şehrin tavernalarında beklediği yere doğru yola koyulmuşlardı.

Saint'in karakolu, hiçbir saygın kişinin yaşamadığı ya da iş yapmadığı acınacak bir çukur olan Vurgun'da konumlanmıştı. Orayı evi bilen çoğu kişi onun himayesinde hayatta kalmıştı, bu da pek çok kişinin Saint'e iyilik borçlu olduğu anlamına geliyordu. Sahip olduğu her şeyi inşa edebilmesinin nedenlerinden biri buydu. İnsanları ona nasıl bağımlı kılacağını biliyordu.

Biri bana omuz attı ve geriye doğru tökezleyerek bir direğe çarptım. Ama düşünce zihnimin gerilerinde hafif bir fısıltı gibi tısladı, gözlerim cilalı çizmelerden yukarı çıkarak safir mavisi bir paltoyu buldu.

Yukarı baktım ve rıhtımın kaosu duraksadı, her şey kalbimin durgun atışıyla yavaşladı. Nefesim göğsümde yanıyor, zihnim beni boğan bir anı selinin içinde hızla koşuyordu.

Adam yanımdan geçerken omzunun üzerinden baktı, köşeli çenesi gergindi.

Oydu. Saint'ti.

Bir imparatorluk inşa eden tarakçı. Beni ardında bırakan baba.
Bin acımasız fırtınanın hiddetiyle annemi seven adam.

Gözlerini kırıştırdı, bakışları rıhtıma geri dönmeden önce göz-
leri şapkasının altında bir anlığına parladı.

Ve sanki tüm bunları ben hayal etmişim gibi yürümeye devam
etti.

YİRMİ BİR



ENİ GÖRMÜŞTÜ.

Beni görmüştü ve kim olduğumu tam olarak biliyordu. Omzunun üzerinden geriye baktığında yumruğunu sıkışından anlamıştım bunu. Gözleri benimkilerle buluştuğunda çenesinin seğirmesinden. Beni tanımişti.

Saint, Ceros'a sağ salım vardığını biliyordu, nedenini de öyle. Tıpkı onun neden yürümeye devam ettiğini bildiğim gibi. Ona verdiğim sözü sonuna kadar tutmuştum. Dar Boğaz'da Clove dışında tek bir kişi bile onun kızı olduğumu bilmiyor ve Saint de beni açıkça kabul etmiyordu. Birilerinin kim olduğumu merak etmesi riskini göze alamazdı.

Körfeze yanaşan büyük gemiye doğru ilerlerken liman işçilerinden oluşan kalabalığın arasında istikrarlı adımlarla gözden kayboldu. Arması, pruvasındaki yelkenin üzerine boyanmıştı.

Başlığımı daha aşağı çektim, nefesim göğsümde takıldı. Boğazım yandı, yaşlar gözlerime battı. Çünkü aynı görünüyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Hâlâ en son gördüğüm o yakışıklı ve sağlam adamdı.

Zil çalarak ticarethanenin açılışını haber verdi ve bir elimle direğe tutunarak dengemi sağlarken etrafımda döndüm. Saint, Vurgun'daki karakoluna geri dönmeden önce, gelen gemilerinin dümencileriyle buluşacaktı. Oraya vardığında, onu bekliyor olacaktım.

Limandan yükselen merdivenleri tırmandım ve Sukenarı'nın ferforje sürgülü kapısında durdum. Burası Ceros'un kenar mahallelerinin en kötüsüydü, kıyı boyunca limanın yanından geçen pis bir inler topluluğuydu. Bunun ötesinde, şehir bir labirentti. Sokaklar ve geçitler dar düğümler gibi kıvrılıyor, her pencereden ve kapıdan insanlar dökülüyordu. Dar Boğaz'daki en büyük liman kenti, hareketli bir ticaret ve girişim merkeziydi ancak İsimsiz Deniz'de kıyısı olan şehirlerin zenginliğiyle karşılaştırıldığında bu hiçbir şeydi.

Hamish'in bana verdiği haritayı çantamdan çıkardım ve ara sokaktaki kerpiç duvarın üzerinde açtım. Liman arkamdaysa, Vurgun kuzeydoğuda demekti. Ulaşması hiç kolay değildi, belki de babamın orayı karakol olarak seçmesinin sebeplerinden biri buydu. Kimse zengin bir tüccarın şehrin en pis köşesinde saklanmasını beklemezdi.

Köprülere en yakın merdiveni görmeye çalışarak parmak uçlarımda yükseldim. Bir sonraki pazarın ötesinde, yüksek çatılara tırmanan gölgeleri görebiliyordum. Haritayı katladım ve ceketime sokup anacaddeye saptım. İnsanlar binaların arasına doluşmuştu, patates sepetleri ve çuvalarla tahılla pazara girip çıkıyorlardı.

Cadde, parlak renkli kanopi ve tentelerin pazarın üzerine pembe bir gölge düşürdüğü meydana açıldı. Tozlu hava, kızartılan etlerin kokusuyla doluydu ve satıcı tezgâhları düzensiz bir şekilde yılan gibi kıvrılıyordu; masaları ve arabaları meyvelerle, balıklarla ve rengârenk kumaş toplarıyla doluydu.

Geçtiğim yolu aklımda tutmak için köprüleri izleyerek ilerledim. Kemerim ve para kesem gömleğimin içine sımsıkı sarılıydı ve hiç kimse ceketimi kesmeden onlara ulaşamazdı. Ama elim, bıçağımın kabzasını bulmak için içgüdüsel olarak düğmelerin arasına uzandı.

Omuzlarına kocaman gümüş bir balık atmış kısa boylu bir kadın pazara dalıp kendine yol açarak ilerledi ve ben de diğer tarafa varana kadar onu takip ettim. Merdiven önündeki sırayı buldum ve sıram geldiğinde halatlara tırmandım. Ben yükseldikçe şehrin üzerinde esen serin rüzgâr üzerime vurdu, sokakların ağır kokusu

temizlendi. İnsanlar geçip giderken köprünün ağ duvarına yaslanarak temiz havayı ciğerlerime çektim. Tahta döşemeler ayaklarımın altında zıpladı, hafifçe sallandı ve parmaklarımı halatlara dolayarak Ceros'a baktım. Tuğla duvarlar ve yıkık dökük çatılar şehrin her köşesinden yükseliyor, köprü sistemi onlar arasında salınıyordu.

Doğuda Vurgun'u görebiliyordum. İnişli çıkışlı arazinin en alçak kısmıydı ve en yoğun nüfuslu yerdı. Ufalanan yapılar, sallanan bloklar gibi üst üste yığılmıştı.

"Hanımefendi?" Küçük bir kız durmuş, ceketimin eteğini çektiyordu. Üzerine mavi iplikle bir gemi işlenmiş küçük bir kare şeklindeki ipek parçasını kaldırdı. "Para?" Soluk mavi gözleri parlak güneş ışığında neredeyse beyaz görünüyordu.

Aşağıya baktım, buruşuk kumaş kirli ellerinde duruyordu. Gemi, dört direği ve bir düzineden fazla yelkeni olan büyük bir ticaret gemisiydi.

"Üzgünüm." Onun yanından geçerken başımı iki yana salladım.

Etrafı dikkatlice izleyerek, bulunduğum taraftan ayrılmadan köprünün karşısına geçtim. Bir zamanlar Vurgun'a giden rotayı ezbere bilirdim ama köprüler kafa karıştırıcıydı ve dikkatli olmazsan ters yöne sapmak işten bile değildi. Kuzeye giden bir tane bulana kadar doğuya doğru bir dönüş yaptım. Sabahın geç güneşi kırılıyor, limanın suyun üzerinde süzüldüğü yere yansiyordu. Buradan hangi geminin *Marigold* olduğunu anlayamıyordum.

Uzakta, kuledeki çanlar çınlayarak pazarın kapandığını haber verdi ve bir dakika sonra bir insan seli akın akın merdivenlere tırmanmaya başladı. Tekrar aşağı indirilmeden önce, yukarı doğru çekilmiş bir köprüye adımımı attım ve şimdiden kokusunu alabiliyordum. Vurgun'un pis kokusu, burun deliklerinizde yanan ve günlerce oradan ayrılmayan bir şeydi. Ve orada yaşayanlar için ise onların bir parçası hâline gelen bir şeydi.

Köprü, yolun sonuna kadar inip çıkmaza girdiğinde aşağıdaki sokaklar çamurlu ve karanlık bir hâl aldı. Yere düşen merdiven aynı çamurla kaplıydı. Burnumu kapatmak için gömleğimin yaka-

sını ceketimden çıkardım ve aşağı inerken nefesimi tuttum. Günün bu saatinde bile, binaların gölgeleri Vurgun'un çoğunu örtüyordu. Havlayan vahşi köpeklerin ve ağlayan bebeklerin sesi dar sokakta yankılanırken haritamı tekrar çıkarıp yönümü bulmaya çalıştım.

Dört yıl önce olduğu gibi görünüyordu ancak her şey daha fazlaydı – çamur, insanlar, çöp. Ve çevrenizde yükselen binaların duvarları arasından gökyüzünü neredeyse göremiyordunuz.

Anayoldan ayrılan sokağı takip ettim. Binaların arasındaki yol o kadar dardı ki geçmek için kimi yerlerde yan dönmem gerekti. Islak giysilerin iplerin ucunda dalgalandığı yukarıdaki pencerelerden bana bakan gözler vardı. Tanıdık kırık kemerli geçit uzaktaki çatılara uzanıyordu. Paslanmış demir, Saint'in armasını süsleyen aynı üçgen yelkenlerin derlemesiydi. Güneş batıp sıcaklık da onunla birlikte azalırken ona doğru yol aldım.

Sokak tekrar genişleyerek, ahşap kapılardan oluşan bir daireye açıldı. Biri hariç tümü yeşildi; farklı olan ise, bronz tokmağı bir deniz iblisinin yüzünü tasvir eden parlak bir maviydi. Büyük gözleri bana bakıyordu, dili dışarıdaydı.

Saint'in karakolu.

Yukarıda daha fazla göz belirdi, muhtemelen babamın gözcülük etmeleri için para ödediği insanlardı. Ama içeri nasıl gireceğimi biliyordum. Yüz kere yapmıştım bunu. Parmaklarımı pürüzsüz beyaz kil duvarın çatlaklarına yerleştirmeden önce ceketimi çıkardım ve kemerime astım. Ellerim son tırmandığım zamandan daha büyüktü ama çatlaklar ve tutacaklar aynıydı. Kapı tokmağını dayanak noktası olarak kullanarak kendimi yukarı çektim ve küçük pencere ulaşılabilir hâle gelince sıçrayıp parmak uçlarımla kenarını yakaladım ve boşlukta sallandım.

Dirseğim tahta kenarı yakaladı ve keskiyi kemerimden çıkardım. Kenar kolayca içeri girdi ve mandalı kaldırmak için sağa sola çektim. Küçük bir pencereydi ve kendimi sıkıştırmak zorunda kaldım, önce kemerimi içeri atıp bedenim de girene kadar kalçamı kaydırdım. Kaburgalarımda patlayan keskin acı karşısında inleyerek

karoların üzerine sert bir şekilde indim ve kendimi tekrar ayağa kalkmaya zorladım.

Oda karanlıktı, sadece küçük açık pencereden gelen ışık huzmesi vardı. Bir fener aradım, çizmemin ucu bir masanın ayağına çarpana ve parmaklarım bir mum bulana kadar ellerimi raflarda gezdirdim. Bir kibrit çaktım ve feneri önümde tuttum, yumru boğazıma geri geldi.

Haritalar. Grafikler. Listeler. Diyagramlar.

Yanına isminin işlendiği bronz bir dürbün.

Saint.

Hepsi aynıydı. Aynı onun gibi. Sanki son dört yıl hiç yaşamamış ve zaman hiç geçmemiş gibi. Hâlâ buradaydı, hâlâ yelken açıyordu, hâlâ ticaret ve takas yapıyor, gemi inşa ediyordu.

Sanki ben hiç var olmamışım gibi.

YİRMİ İKİ

Dört yıl önce.



GECE ZİLİN KESKİN SESİ DUYULDU VE BABAM YANIMA gelip beni hamağımdan kaldırdı, gözleri kan çanağına dönmüş ve şaşkıındı.

Ambar kapağı önümüzde aniden açılncaya kadar ne olduğunu anlamadım ve yıldırım geminin o kadar yakınına düştü ki beni kör etti, ses kulaklarımda acı verici bir şekilde patladı. Siyah noktalar görüşümdeki tüm ışığı söndürdü ve görüşümü netleştirmeye çalışarak gözlerimi öfkeyle kırıştırdım.

Saint sığabildiğim kadarıyla beni ceketinin içine soktu ve sonra kükreyen rüzgârın içine fırladı, yağmur hiçbir yöne düşmeden havada dönüyordu.

Daha önce hiç böyle bir yağmur görmemiştim.

“Anne!” diye bağırdım, babamın omzunun üzerinden ona baktım ama güvertede neredeyse kimse yoktu. Ve üstümüzde arapsaçına dönmüş bulutlara baktığımdaysa çığlık attım. *Lark*’ın ana direği ikiye ayrılmıştı.

Bunun ne demek olduğunu biliyordum. Kırık bir direktan geri dönüş yoktu.

Gemiye terk ediyorduk.

Saint’in ceketinden sıyrıldım, elinden fırlayıp güverteye öyle sert düştüm ki nefesim kesildi.

“Fable!” Sancak tarafına bir dalga çarptı, Saint’in ayaklarını yerden kesti ve ben ambar kapağına koştum.

“Anne!” Çığlık attım ama kendi sesimi bile duyamıyordum. Sadece rüzgârın uğultusu vardı. Geminin homurtusu.

Birisi kollarını bedenime doladı, ağırlığımı arkaya sürükledi ve karşımda başka bir yüz belirdi. Clove. Saint beni ona doğru itti ve ben ona çarpana kadar sular altında kalmış güvertenin üzerinde kaydım.

Beklemedi. Clove kollarında benimle tırabzana tırmandı ve rüzgârın içine atladı. Karanlığa düştük, bir fırtına sesiyle suya çarptık ve aniden her şey sessizleşti. Şiddetli fırtınanın yerini denizin derin uğultusu aldı. Yüzeyin altında, karanlık suda hareketsiz cisimler girdap şeklinde dönüyordu; şimşek tekrar tekrar çakarken, uzun zaman önce ölüp gitmiş gemilerin direkleri ve pruvaları altımızda aydınlandı.

Yeniden yüzeye çıktığımızda titreyen ellerle Clove’a yapıştım, boğuluyordum.

Saint birden yanımızda belirdi. “Yüz!” diye bağırdı.

Top atışı gibi kulağı yaran başka bir çatlama sesi geldi ve ben tekrar kendimi suya bıraktım. *Lark*’ın gövdesi ikiye bölünüyordu. Tam ortadan.

“Yüz, Fable!” Babamın sesini hiç böyle duymamıştım. Yüzünün korkudan paramparça olduğunu hiç görmemiştim.

Suyu yardım, batan geminin beni kendisiyle birlikte aşağıya çekmemesi için elimden geldiğince hızlı yüzdüm. Saint gelen her dalgayı benim için göğüsleyerek yanımda kaldı. Kollarımla bacaklarımı hissetmeyene ve midem yarı yarıya deniz suyuyla dolana kadar yüzdük. Bir fenerin turuncu ışığı önümde titrediğinde batmaya başladım. Clove’un eli gömleğimi tuttu ve onun ardında suyun üzerinde sürüklenene kadar beni çekti. Gözlerimi tekrar açtığımda babamın güvertecilerinden biri beni küçük bir kayığa kaldırıyordu.

“Anne...” *Lark*’ın pruvasının batışını uzaktan izlerken ağladım. “Anne, anne, anne...”

Saint benden sonra kayığa atladığında tek kelime etmedi. Arkasına bakmadı. Bir kere bile.

Küçük yelkeni ertesi sabaha, fırtınalar susup deniz uykuya dalana kadar açmadık. Kışta oturdum, sandalın gövdesindeki suyu kova kova boşalttım. Saint'in gözleri ufukta takılı kalmıştı. Ancak o zaman beni sudan çeken adamın yaralandığını, solgun yüzünün kaderini ele verdiğini fark ettim. Ölmesi saatler aldı ve son nefesini verdikten hemen sonra Saint onu kayığın kenarından attı.

Ertesi sabah Jeval'in pürüzsüz sahiline çıktık. Pirit zengini adaya hiç gitmemiştim ama annem resiflerini taramıştı. Kumların üzerine uzandım, dalgalar çıplak ayaklarıma dokunmak için sürünerek yükseldi ve Clove yiyecek ve su bulmaya giderken babam bıçağını kemerinden çıkardı.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu, beni korkutan bir sakinlikle gözlerimin içine bakarak.

Başımı salladığımda sert parmaklarıyla elimi tuttu ve ön kolumun yumuşak derisi aramızda kalana kadar kolumu çevirdi. Bıçağın ucu derimi delip kan çıkarana kadar ne yapacağını bilmiyordum.

Geri çekilmeye çalıştım ama sert bir bakışı onun dokunuşu altında hareketsizleşmeme neden oldu. Yüzümü dizlerimin arasına gömdüm ve Saint dirseğimden bileğime uzanan pürüzsüz, kıvrımlı çizgiler hâlinde beni keserken çığlık atmamaya çalıştım. İşi bittiğinde beni suya taşıdı ve temizledi, yarayı gömleğinden yırttığı bir parçayla özenle sardı.

Clove takas yaptığı sahilden bir kova kabuklu deniz ürünüyle geri döndü ve ateş yaktık, yetersiz akşam yemeğini sessizce yedik. Midem kolumda zonklayan ağrıyla bulaniyor, kalbim annemin kaybıyla ağrıyordu. Ama ondan bahsetmedik. Hatta Jeval'deki o yıllarda ondan bir daha asla bahsetmeyecektim.

Ne olduğunu sormadım. Hayatta olsaydı, Saint onu asla arkada bırakmazdı.

Orada, kumsalda uyuduk ve güneş doğduğunda Clove kayığı

hazırladı. Ama arkasından suya daldığımda, babam ağır elini omzuma koydu ve onlarla gelmeyeceğimi söyledi. Yüzüme bakarken bir şeyler geveledi, ifadesi her zamanki gibi ser veriyor sır vermiyordu. Ama onu anlayamadım. Aklımda parçalar bir araya gelmeden ve ellerim yanlarımda titremeye başlamadan önce bunu üç kez söyledi.

“Neden?” dedim boğuk bir sesle, zavallı gibi görünmemeye çalışarak. Babam insanların zavallılığından nefret ederdi.

“Çünkü sen bu dünya için yaratılmamışsın, Fable.” Bir an, gözlerinde yaşların parıltısını gördüğümü sandım. Sesi duygulu gibiydi. Ama gözümü kırptığımda, tanıdığım baba maskesi geri döndü.

“Saint...” Yalvarmak istemedim. “Beni burada bırakma.” Clove’un beklediği kayığa baktım. Ama o bana bakmadı, omuzları sanki taş kesilmiş gibiydi.

“Bana bir söz ver, ben de sana bir söz vereceğim.”

Fikrini değiştirdiğini düşünerek hevesle başımı salladım.

“Hayatta kal. Bu adadan kurtul. İşte o zaman, seni bir dahaki görüşümde, sana ait olanı vereceğim.”

Yüzüne baktım. “Ya seni bir daha hiç görmezsem?”

Ama o sadece arkasını döndü, uzaklaşırken eli parmaklarımdan arasından kaydı.

O, kayığa geri dönerken ağlamaya cesaret edemedim. Tek bir ses çıkarmadım. Gözyaşları sıcak dereler hâlinde yüzümden aşağı aktı, gömleğimde kayboldu. Kalbim buruldu ve duracak gibi oldu, her parçam içten içe çılgılık attı.

Ve küçük üçgen yelken ufukta kaybolduğunda, yalnızdım.

YİRMİ ÜÇ

BABAMIN MASASININ ARKASINDAKİ PÜSKÜLLÜ DERİ sandalyeye gömüldüm, pipo dumanının sıcak kokusunu içime çektim. Odanın her köşesine sinmişti, tatlı ve baharatlıydı ve o kadar tanıdık geliyordu ki göğsüm sıkışmıştı.

Annemin izleri her yerdeydi.

Pencere kenarında ona ait bir pusula. Yerdeki küçük bir sandıktan saçılan tarak araçları. Kapının yanındaki paslı bir çivide yıpranmış, turkuvaz bir ipek fular asılıydı. Gözlerimi kapasam, onu omuzlarına dolandığını, yürürken sırtında sallanan uzun örgüsünü görebilirdim.

Bu yüzden gözlerimi kapatmadım.

Güneş batarken mumları yaktım ve pencereye gidip Vurgun'a baktım. Karanlık pencerelerin ardındaki gözler hâlâ izliyordu ve bu yüzlerden herhangi birinin tanıdığım birine ait olup olmadığını merak ettim. İçlerinden biri bu sokaklarda Saint'in peşi sıra yürüyen küçük kızın bu hâlini tanır mıydı?

Omzumun üzerinden duvardaki yaldızlı aynaya baktım. Sır, camın arkasında kararmaya başlamıştı, böylece yansımasındaki her şeyi su altındaymış gibi gösteriyordu.

Merkezinde ben vardım.

Durdum. Çünkü yansımadaki kızı tanıımıyordum. Aynı zamanda tanıyordum da.

Onun gibi görünüyordum. Tıpkı onun gibiydim; onun hatları, rengi ve çene çizgisi.

Yıllar beni değiştirmişti. Elbette daha uzundum ama kalçalarım da orada olduğunu fark etmediğim bir kıvrım vardı. Bir zamanlar burnuma serpili çiller artık sayılamayacak kadar çoktu, çoğu iç içe geçmişti. Kestane saçlarım daha koyuydu, renkler ışığın yer değiştirmesiyle birlikte değişiyordu. Kendimi böyle görmenin hoşuma gitmeyen bir yanı vardı. Sinir bozucuydu.

Uzanıp yüzüme dokundum ve parmak uçlarımda kemiklerimin şeklini izlemesine izin verdim. Onu hissettiğimde elim donakaldı, içimde akan derin bir akıntı gibiydi.

Isolde.

Onu, sanki odada yanımda duruyormuş gibi hissedebiliyordum. Sıcaklığı tenimin üzerinde dans ediyormuş gibi. Duvardaki rafta bir şey ışıldadı ve gözlerim kısıp soluk yeşil parıltıya odaklandı.

Açık ahşap bir kutunun içinde tanıdığım bir şey vardı. Bir daha göreceğimi hiç düşünmediğim bir şey.

Kaburgalarımın arasına keskin bir acı saplandı, gözlerime sıcak yaşlar doldu. O olamazdı.

Sade kolye kutunun içinde duruyor, gümüş zincir yandan taşıyordu. Yeşil, abalon bir deniz ejderhası. Gerçekte hiçbir kıymeti yoktu. *Ona* ait olması dışında.

Annemin kolyesi her gece beni öperken üzerimde sallanırdı. Resiflere daldığımızda boğazının etrafında süzülürdü. Öldüğü gece de onu takıyordu.

Peki nasıl burada olabilirdi?

Onu, sanki dumana dönüşüp kaybolacakmış gibi dikkatlice aldım.

Sesler cam pencerelerden içeri girdi ve dışarı bakarken parmaklarım kolyenin üzerine kapandı.

Saint'in mavi paltosu loş ışıkta parlıyordu, bu kasvetli sokaktaki tek parlak şeydi. O yürürken insanlar yolundan çekildi, sessiz varlığı neredeyse arkasında bir iz bırakıyor gibiydi. O hep böyleydi.

Kemiklerimdeki titreme geri geldi ve elimi ceketimin cebine soktum. Sandalyeye geri otururken kolye kaygan parmaklarım arasında dolaştı. Oturduğum yerde dikleşti omuzlarımı kapıya doğru döndürdüm.

Çizmeleri dışarıda durdu ve anahtarını kilide yerleştirmeden önce kısa bir süre bekledi. Hızlanan kalbimi yavaşlatmaya çalıştım ama alnımda çoktan boncuk boncuk ter birikmeye başlamıştı. Titremesini önlemek için altdudağımı ısırdım.

Kapı açılınca soğuk hava içeri doldu ve babam dememe asla izin verilmeyen adam önümde durdu, buz mavisi gözleri mum ışığında keskinleşti.

Hâlâ nefes alamayarak durdum. "Ben..."

"Fable." Derinden gelen sesinin boğukluğu sessiz odayı doldurdu.

Beni tanıdı. Tanıdığını biliyordum.

Saint kapıyı arkasından kapattı ve bana doğru yürüdü, iki elini masaya yaslayarak yüzüme baktı. Gözlerime dolmakla tehdit eden gözyaşlarını gözlerimi kırıştıtarak geri püskürtmeye çalıştım ama faydası olmadı. Onun konuşmasını bekledim, söyleyebileceği şeylerin ihtimali zihnimde bir yarış hâlindeydi. Yapabileceği şeylerin ihtimali. Ama o sadece bana baktı.

"Gemilerinden biriyle seyahat karşılığı takas yaptım," derken sesim bir yabancıya ait gibiydi.

"Marigold."

Başımı salladım. "Evet."

Tahta zemin ayaklarının altında gıcırdadı ve rafa gidip piposunu alarak sığırkuyruğu yapraklarıyla doldurdu.

"Clove nerede?" Babamın seyrüsefercisi Saint'den asla fazla uzaklaşmazdı ve beni görünce ne diyeceğini merak ediyordum.

"Gitti."

"Gitti mi?"

Alevin üzerine eğildi ve yapraklar alevlenene kadar piposuna üflledi.

Ancak bu doğru olamazdı. Clove ve Saint, ben doğmadan önce bile beraber yelken açardı. Babamın gemisinden ayrılmasına imkân yoktu. Şayet...

Ne demek istediğini anladığımda gözümün kenarındaki başıboş bir gözyaşını sildim. Clove ölmüştü. Ve eğer Clove öldüyse, Saint yalnızdı. Bu düşünce bana, yine tepemde sessiz şimşeklerle o karanlık suyun altındaymışım gibi hissettirdi.

"Gemilerini Dern'de ve limanda gördüm," dedim burnumu çekip konuyu değiştirerek. "Şimdi kaç tane oldu?"

Önümdeki sandalyeye oturdu. "Yirmi sekiz."

Gözlerim kocaman açıldı. Belki yirmi diye düşünmüştüm. Ama emriniz altında yelken açan neredeyse otuz gemi olması, bir ticari birlikten daha fazlasıydı. Eğer bu kadar çok gemisi varsa, o zaman dört yıl önceki yeni yeni yükselen tüccar değildi. Artık merdivenin en tepesindeydi.

"Başardın," diye fısıldadım dudaklarıma yayılan bir gülümsemeyle.

"Neyi başardım?"

"İsimsiz Deniz'e kendi rotanı açtın."

Bir ağız dolusu duman çekti ve dudaklarından yavaşça bıraktı.

"Tıpkı Isolde..."

"Onun adını anma." Kaskatı kesildi, gözleri kısıldı.

Onu çözmeye çalışarak başımı eğdim. Ama Saint bir kaleydi. Sonu olmayan bir boşluk. Çok az şey onun sinirine dokunurdu ve annemin adının onlardan biri olmasını hiç beklemezdim.

Beklediğim karşılama bu değildi. O sıcak bir adam değildi ve benim de sarılmaya ya da duygu gösterisine ihtiyacım yoktu ama beni Jeval'de bıraktıktan sonra ne olduğunu sormamıştı bile. Nasıl hayatta kaldığımı. Ceros'a nasıl ulaştığımı.

"Bana söz verdiğin şey için geldim," derken kelimelerimden öfke sızıyordu.

Uzun bir süre beni incelerken gözlerinin etrafındaki çizgiler daha da derinleşti. Ağızlığı ısırды ve sandalyeyi geri iterek tekrar

ayağa kalkıp rafa döndü. Kucak dolusu tozlu kitap yığınının alıp masanın üstüne koydu. "Mirasın," dedi.

"Öne eğildim. "Neyim?"

Rafın arkasından kalın bir parşömen çıkardı ve masanın üzerinde önüme bıraktı. Ruloyu yavaşça elime aldım, tüylerim diken diken olmuştu. Açarken beni izledi ve mum ışığı solmuş bir haritayı aydınlattı. Fırtına Kapanı'ydı.

"Anlamıyorum."

Saint ceketinin cebinden tek bir bakır çıkarıp haritanın sağ üst kısmındaki bir noktaya yerleştirdi. "*Lark*."

Cildimdeki batma hissi arttı, tüm bedenim bir fırtınanın sıcaklığıyla uğuldayıncaya kadar her yerimde dolaştı. "Ne?"

Parmağının ucunu paranın üzerine koydu. "O orada. Ve senin." Ona kirpiklerimin arasından baktım.

"Onu senin için kurtardım."

"Hiç geri dönmedin mi?"

"Sadece bir kez." Boğazını temizledi ve parmaklarım cebimdeki kolyeyi sıktı. İşte bu yüzden kolye buradaydı. Geri dönmüştü. Isolde için. "Ama yükü orada bıraktım."

"O geminin gövdesinde bir servet vardı..." Sesim kısıldı.

"O gece sadece üç kişi hayatta kaldı." Bir anlığına, sanki gözlerinin önünde beliren bir anı ona acı veriyormuş gibi göründü. "*Lark*'ın nereye gömüldüğünü sadece üç kişi biliyor."

Ben, Saint ve Clove.

"O sana ait," dedi.

Ayağa kalktım, masanın köşesinden dolaştım ve kollarımı ona doladım. Ben yüzümü omzuna bastırırken dik duruşunu bozmadı ve bütün vücuduna bir gerginlik yayıldı. Ama umursamadım. Son dört yılın her gününü ona geri dönmeye çalışarak ve bana verdiği sözü tutup tutmayacağını merak ederek geçirmiştım.

Sözünü tutmuştu.

Lark, Fırtına Kapanı'nda annemle beraber yatıyor ve beni bekliyordu. *Bizi*.

Orada istediğim her şeyi yapacak kadar para ve mücevher vardı. Dört yıl boyunca her gün en azı için mücadele ettikten sonra, hiçbir şeyin yokluğunu çekmeyecektim.

Gözlerimi silerek onu bıraktım. "Ne zaman gidiyoruz?"

Ama sonra yüzü değişti, gözlerindeki o bakış yok oldu. "Gitmiyoruz."

Ona baktım.

"O gemiyi senin için denizin dibinde bıraktım. Eğer istiyorsan git al."

"Ama ben düşündüm ki..." Cümlem yarım kaldı. "Bana benim olanı vereceğini söyledin."

"Verdim de."

"Burada bir yer kastettiğini sanıyordum." Sesim gerildi. "Seninle birlikte olmak için geri geldim. Senin mürettebatında olmak için."

"Benim mürettebatımda olmak mı?"

"Ben iyi bir tarakçıyım ve daha da iyi bir mücevher bilgisiyim. Isolde kadar iyi değilim ama..."

"Onun... adını... anma..." derken sesi sertti.

"Anlamıyorum," dedim bir nefeste.

"Annenin gemime adım atmasına asla izin vermemeliydim. Aynı hatayı iki kez yapmayacağım." Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü. Çenesi sıkılırken boynundaki kasların gerilişini izledim.

"Beni geri mi çeviriyorsun? Öylece?"

"Sana az evvel geleceğini verdim!" Elini haritaya doğru savurdu.

Onu alıp masanın üzerinden fırlattım. Harita ona çarptı ve yere düştü. "Lark'ı istemiyorum. Senin armanın yönetimindeki mürettebata katılmak istiyorum."

"Hayır."

Yüzümden sıcak gözyaşları döküldü, panik içinde hızlı hızlı soluyordum. "Buraya gelmek için neler yapmam gerektiğine dair hiçbir fikrin yok."

"Ve artık bu dünyada nasıl hayatta kalacağını biliyorsun." Çenesini kaldırdı.

“Bu da ne demek?”

“Senin için yapabileceğim en iyi şey, seni Jeval’de bırakmaktı.”

“*Kendin* için yapabileceğin en iyi şey demek istiyorsun. Açlıktan ölüyordum. Çok korkmuştum!” Ona dik dik baktım, dişlerim gıcırdadı. Bana yaşattığı cehennem için minnettar olmamı bekliyordu, böylece dönüştüğüm kişiden kendine pay çıkarabilecekti. “Annemi ve evimi kaybettim. Ve sonra sen de kendi başımın çaresine bakmam için beni en yakın kayalığa attın.”

“Kendi başının çaresine bakmak mı?” Alçak, yakıcı ve keskin bir sesle konuştu. “Karnını kim doyurdu sanıyorsun? Seyahat için kullandığın parayı cebine kim koydu sanıyorsun?” Sesi yükseldi.

Kafam karışmış hâlde ona baktım.

“*Marigold*’un ne olduğunu sanıyorsun, Fable?”

“Gölge gemi ne demek biliyorum. Ticareti manipüle etmek ve bilgi toplamak için kullandığın bir paravan. Aptal değilim. West muhtemelen sana asla ödeyemeyeceği bir borç altına girmiştir.”

“Çok zekice.” Memnun olmuşa benziyordu.

“Bunun benimle ne alakası var?”

“Onu oraya göndermeseydim West, Jeval’e gelir miydi sanıyorsun? Sence ona emretmeseydim sana pirit için para öder miydi?”

Gözlerim büyüdü, ağzım açık kaldı. Titreyen elimle masaya yaklaştım ve bu sözler karşısında güç almak için oraya tutundum. “Sen ne diyorsun?”

“Sana göz kulak olan bendim.”

Acı bir kakhahaya dönüşmeden önce göğsümden bir hıçkırık koptu. Elbette. West kim olduğumu biliyordu. Bunca zamandır. Ve iki yıl önce pirit satın almak için Bariyer Adalar’a yelken açtığı anda, aslında sadece beni arıyordu. Bu yüzden gemisinde beni istemişti. Bu yüzden bana bir şey olmasına izin verememişti.

Dar Boğaz’da taşıdıkları arasında şimdiye kadarki en pahalı kargo bendim.

Odanın dönmesini engellemeye çalışarak yere baktım. Her şey çarpıktı. Her şey yanlıştı.

“Henüz anlamıyorsun. Belki asla anlamayacaksın. Ama ikimiz için de en iyi olanı yaptım. Sen sözünü tuttun, ben de benimkini tuttum.” Haritayı alıp tekrar sıkıca sardı. “Şimdi kendi yoluna gitme zamanı, Fable.”

Dudaklarımdan bir çığlık daha koptu ve utanç içinde yüzümü ellerimle örttüm. Dar Boğaz’ı beni muhtemelen hiç sevmemiş bir adam için geçmiştım. Asla gerçekleşmeyecek bir rüya için. Ve o anda, neden gerçekleşebileceğine inandığıma dair hiçbir fikrim yoktu.

“Güçlü ve zekisin. Bir yolunu bulursun.”

“Benimle gelmiyorsan bu harita işe yaramaz.” Ona baktım, vücudum aniden ağırlaşmıştı sanki. “Oraya gitmenin bir yolunu bulsam bile, sen olmadan Fırtına Kapanı’na giden yolu asla bulamam. O resiflerden geçen yolu bilen tek kişi sensin.”

Eli bana uzandı ama ben irkilerek geri çekildim. Peşimden geldi, kolumu kapıldığı gibi gömleğimin yenini dirseğimden yukarı çekti. Titreyen ışıkta yaramın kabarık, inci gibi beyaz derisi aramızda parıldadı.

“İşte.” Yaranın en uzun çizgisinin ucunda, sağ üst köşeyi işaret etti.

Parçaları bir araya getirirken kusacakmışım gibi hissettim. Dessen, sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi gözlerimin önünde şekillenerek canlandı.

Bu bir haritaydı.

O gururlu, inatçı piç derime *Lark’a* giden haritayı kazımişti. Bu, iki yüzyıllık batık gemilerin dinlenmeye bırakıldığı mezarlıktan geçen karmaşık yoldu.

Kolumu çektim, yüzüm yanıyordu.

“Kendi hayatını inşa etmek için ihtiyacın olan her şey elinin altında.”

Kastettiğı, ondan uzakta bir hayattı. Bu bir miras değildi. Hediyeye bile değildi. Uzak durmam için bir rüşvetti. “İyi,” dedim boğulurcasına. “Kendi yoluma gideceğim. Ve eğer sana bir şey borçlu olduğumu düşünüyorsan...”

“Sen benim kızımsın, Fable.”

Gözlerinin içine baktım, sesim içimde kaynayan nefretin her damlasını püskürtüyordu. “Ben *Isolde*’nin kızıyım.”

Ağzının sert kıvrımı belli belirsiz titredi, sözlerimin incittiğini işte böyle anladım. Ama her kelimesini kastetmiştim. Dar Boğaz’a döndüğümde Saint’in bana kucak açacağını düşünmekle aptallık etmiştim. Beni gördüğüne sevineceğini düşünmekle.

O her zaman olduğu adamdı; zalim, soğuk bir diktatördü.

Ve ondan hayatımda hiçbir şeyden nefret etmediğim kadar nefret ediyordum.

Yanından geçerken haritayı aldım. Sırlı aynadaki yansımam bir hayalet gibi parladı ve kapıyı açınca Vurgun’un kötü kokusu içeri doldu. Haritayı ceketime sokarak çamura adım attım.

Ve bu sefer, ben Saint’i arkamda bıraktım.

YİRMİ DÖRT



ARANLIKTA KÖPRÜLERİ GEÇTİM.

Denizden tuzlu rüzgâr esti, bir elimi düğümlü halat duvarlar boyunca sürüdüm ve beni hangi yöne götürdüklerine aldırmadan onları takip ettim. Nereye gittiğim umurumda değil. Zaten gidecek yerim de yoktu.

Etekleri ve çizmeleri çamura boyanmış insanlar yanımdan geçti ve karanlık, Ceros'un çatılarını birer birer yutarken aşağıdaki fenerler titreşerek hayat buldu.

Köprü nihayet çıkmaza girdiğinde kendimi şehrin Sukenarı bölgesinin arka köşesinde yalnız buldum. Merdivenden aşağı indim ve son turuncu ışık eğri büğrü sokaklarda yolunu bulurken çizmelerim çamur sıçrattı.

"İçeri girmelisin, kızım." Başını koyu kırmızı bir şalla örtmüş bir kadın çatlak bir pencereden başını uzatıp bana seslendi.

Ceketimin kapüşonunu çektim ve yürümeye devam ettim.

Şehir, her karışını kaplayan binalar ve dar patikalardan oluşan bir karmaşaydı. Annem gürültüsü dışında Ceros'un, resiflerdeki mercanlara benzediğini söylerdi. Canlı şeyler, bulabildikleri her çatlağa yapışmıştı ama su altında sadece kemiklerinizde uğuldayan derin bir sessizlik vardı. Annem bu şehri asla Saint'in sevdiği gibi sevmemişti. Onun ait olduğu yer denizdi.

Kolyeyi cebimden çıkardım ve kaldırıp ay ışığında sallandırıdım.

Onu almak istememiştim. Gerçekten. Ama Saint'in dudakla-

rından çıkan her zehirli kelimeyle, parmaklarım kolyenin zincirine daha sıkı sarılmıştı. Artık Saint'e ait değilmiş gibi hissedene kadar.

Kolyeyi boynuma taktım ve cildime batana kadar zinciri parmaklarımla çektim. Isolde, *Lark* ile boğulmasaydı belki şimdi bu sokaklarda birlikte yürüyor olurduk. Babam görev yerinde defterleri inceler ve limanda tüccarlarla buluşurken biz de köprülerde dolaşırdık. Pazardan kavrulmuş erik alırdık ve elimizde sıcak meyvenin yapışık suyu, güneşin batışını izleyebileceğimiz yüksek bir yer bulurduk.

Görüntü, devam ettiremeyeceğim kadar acı vericiydi, kafatasımı dolduran kaynar su gibiydi.

“Merhaba.” Adamın biri sokağa adım atarak yolumu kesti. Gözleri fener ışığında parladı, dudakları eksik dişlerin üzerinde bir gülümsemeyle yayıldı.

Tek bir söz söylemeden kemerimdeki bıçağa uzanıp ona baktım.

“Nereye gidiyorsun?” Bana doğru bir adım attı ve bıçağımı çektim.

“Bırak geçeyim.”

Bana doğru eğildi, kemerime beceriksizce uzanırken öne doğru sendeledi. O kendini doğrultmadan, tek bir hamlede kulağının kenarını bıçakla kestim.

Kendini geriye attı, gözlerindeki sarhoşluk birden silindi ve sırtı duvara yaslanana kadar üç hızlı adımla onu takip ettim. Bıçağı kaldırdım, boğazının oyuğuna koydum ve tek bir damla kan akacak kadar bastırdım.

Dondu kaldı, doğruldu ve gözlerinin içine bakarak bir hamle yapması için ona meydan okudum. Onu incitmek için bir sebep istedim. Çeliğin ağzı derisinin içinden geçene kadar öne eğilmek için bir bahane aradım. İçimdeki keskin acıyı dindirebilecek gibi görünen tek şey buydu. Yüzümü hâlâ alevlendiren şiddetli sıcaklığı yatıştıracaktı.

Yavaşça yana doğru bir adım attı, etrafımdan dolaştı ve ortadan kaybolurken bir dizi küfür karanlığın içine sürüklendi. Cam kırılma

sesi arkama dönmeme sebep olana kadar tuğla duvara baktım. So-
kağın sonunda, kepengi bir tarafından sarkan pencere aydınlandı.
Rüzgâr, dökülmüş çavdar viskisinin tanıdık ekşi kokusunu taşıyınca
nefes verdim ve doğruca kapıya yöneldim.

Derilerinde ve kıyafetlerinde Ceros'un kirini taşıyan insanlarla
tıka basa dolu loş bir meyhaneye girdim. Tüccarlar. Liman işçileri.
Gemi onarım ekipleri. Her köşeye doluşmuşlardı, ellerinde küçük
yeşil bardaklar vardı ve yıkanmamış bedenlerin acı kokusu küçük
odayı dolduruyordu.

Tezgâhtaki tek boş yer dikilen iki adamın arasındaydı ve parmak
ucuma kalkıp oraya yerleştim. Meyhaneci çenesini bana doğru kal-
dırdı ve ben de bir bakır çıkarmak için kemerime uzandım.

Kesenin elimdeki ağırlığı karşısında durdum. Daha ağırdı. Daha
doluydu.

İpleri çekip açtım ve içine baktım. İçinde, daha dün orada bu-
lunmayan yirminin üzerinde bakır vardı. Üzerime bir ağırlık çöktü,
farkındalık bir alev gibi beni yakana kadar ne olduğunu çözmeye
çalıştım.

West.

O sabah geçitte dururkenki hâli yeniden zihnimde su yüzüne
çıktı. Keseyi o doldurmuştu. Bu yüzden kamaradan çıktığında ke-
merim ondaydı.

"Ee?" Meyhaneci homurdanarak elini bana uzattı. Avucuna bir
bakır bıraktım, kimse bakamadan da keseyi kapattım.

Kollarımı tezgâhın üzerinde kavuşturdum ve başımı eğip çizme-
lerime baktım.

West kim olduğumu başından beri biliyordu. Ve Saint'e gitti-
ğimde ne olacağını da tam olarak biliyordu. Son iki yıldır Bariyer
Adalar'da piritimi alarak yaptığı gibi, burada da bana göz kulak
olmuştu. Bunu Saint'in emriyle yapmış olsa da sonuçta yapmıştı
işte. Ama çantamdaki fazladan bakır beni rahatlatmadı. Bakırların
hiçbirinin benim olmadığını hatırlatmaktan başka bir işe yaramadı.

Meyhanecinin önüne çarparak bıraktığı bardaklar çalkalandı ve bir sonraki müşteriye geçti. İlkini elime alırken zümrüt yeşili bardaklar mücevher gibi parıltı verdi, küçük bir yudum almadan önce çavdar viskisinin turbalı kokusunu içime çektim.

Koku bana Saint'i hatırlattı. Gemide çavdar viskisi bulunmaması gerektiği hâlde *Lark*'taki dümenci odasının puslu dumanında, her gece masasının üzerinde küçük, yeşil bir bardak dururdu.

Ondan nefret etmek istedim. Onu lanetlemek istedim.

Ama kapısından çıktığımdan bu yana geçen dakikalarda, ondan tamamen nefret etmediğim gerçeğiyle boğuşuyordum. Saint'in nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu konuda konuşmaktan hoşlanmadığını biliyordum. Ticaretteki yerini adım adım yoktan inşa etmişti ve beni terk etmiş, bana ihanet etmiş olsa bile bir yanımda onu hâlâ seviyordu. Ve nedenini biliyordum. Isolde'ydi.

Annem Saint'i denizi ateşe verebilecek bir aşkla sevmiştir.

Bu, ölmesini dilemeyi zorlaştıran bir gerçektir. Ama üç bardak çavdar viskisinden sonra, her şeyin mümkün olduğunu düşündüm.

Başımı arkaya doğru eğdim, bardaktakini fondip yaptım ve içki boğazımı yakarken gözlerimi kapadım. Mideme iner inmez beni ânında daha hafifletti. Sıcaklığı, ağırlaşan bacaklarıma yayıldı ve tezgâha yaslandım.

Dar Boğaz'da başım sıkışınca koşabileceğim tek kişi Clove'du ama annem gibi o da gitmişti. Düşünce yüreğimi ağırlaştırdı, gözlerim daha fazla yaşla doldu. Jeval'de bulunduğum tüm o süre boyunca, şimdiki kadar yalnız hissetmemiştim.

"Tarakçı," diye seslendi arkamdan derin bir ses ve ikinci bardağı alıp taburede döndüm.

Zola ayağa kalktı, yüzünde bir gülümsemeyle barın yanındaki tahta kirişe yaslandı. Şapkası çıkmış; uzun, kırçıl saçlı bir başı ortaya çıkarmıştı.

"Sen olduğunu anlamıştım."

Kafamı geriye atıp bardağı bitirmeden önce bir şey demeden ona baktım.

Keskin gözlerini yanımdaki adama dikti, adam hemen ayağa kalktı ve taburesini boşalttı. Zola oturup bara bir bakır koydu.

"Dar Boğaz'ın en tehlikeli şehrinde geceleri tek başına bir meyhanede ne yapıyorsun?" Bu fikir onu eğlendirmiş gibi görünüyordu.

Meyhaneci dökülmemesi için fazladan özen göstererek yavaşça önüne üç çavdar viskisi bardağı koydu ve ona dik dik baktım.

"Seni ilgilendirmez."

"Mürettebatın nerede?" Yakınıma yaklaştı.

"Onlar benim mürettebatım değil."

Yarı güldü. "Muhtemelen en hayırlısı. *Marigold*'un uzun süre ayakta kalacağını düşünme. Dümencisinin de öyle."

Son çavdar viskisi bardağını barın üstünde bir daire şeklinde çevirdim. "Bu da ne demek oluyor?"

Zola bardağına bakarak omuz silkti. "Demek istediğim, West başını nasıl belaya sokacağını biliyor. Ve sonunda, belasını bulacak." Bir bardak alıp kafasına dikti. "Daha önce Dern'de kimsenin görmediği bir tarakçıyla ilgili bir şeyler duydum, sahte mücevherleri fark etmiş. O sen misin?"

"Hayır."

Dirseklerini bara koydu, parmaklarını birbirine kenetledi. "İyi bir yalancısın. Bunu sana daha önce söyleyen oldu mu?"

Gözlerimi çevirip onunkilere baktım. Koy, beni öldürmeye çalışmadan hemen önce aynı şeyi söylemişti.

"Dar Boğaz'da kötü bir özellik değil. Tarama yapabilirsin, değerli taşlar konusunda iyisin ve nasıl yalan söyleneceğini biliyorsun. Bir mürettebatta yer arıyorsun musun, aramıyor musun?"

"Senin mürettebatında aramıyorum." Onunla yüz yüze gelmek için döndüm.

"Neden olmasın?"

"Willa'ya ne yaptığını biliyorum."

Gözleri parladı, yüzündeki gülümseme daha da genişledi. "Dar Boğaz'da hayatta kalmak için neler yapman gerektiğini söylememe gerek yok herhalde."

“Sebeplerin umurumda bile değil. İlgilenmiyorum.”

Ben son çavdar viskisini de kafama dikip yutarken beni inceledi ve tekrar yukarı baktığımda yüzündeki ifade değişmişti. Gözleri düşünceyle kısılmış, başı yana doğru eğilmişti.

“Ne?”

Sanki bir an için nerede olduğunu unutmuş gibi gözlerini kırıştırdı. “Bana birini hatırlatıyorsun.” Kelimeler neredeyse duyulmayacak kadar alçaktı. Arka arkaya iki bardağı daha kafaya dikti ve bir bakır daha bırakarak meyhaneciye işaret etti.

Kalbim, damarlarımda akan çavdar viskisinin etkisiyle yavaşlarken ortamın sesi azaldı. Her şey gözlerimin önünde gerildi. Işık daha yumuşaktı.

Zola ayağa kalkarken sesi derinleşti. “Orada dikkatli ol, tarakçı.”

Tezgâha üç çavdar viskisi bardağı daha kondu ve omzumun üzerinden baktım. Zola gitmişti, yanımdaki taburesi boştu. Onunla Dern’de ilk karşılaştığım gün, Crane’in onun levazımatçısı olduğunu söylemişti ama Zola’nın gemisi *Luna, Marigold*’dan çok daha büyüktü. Çok daha büyük bir mürettebat yönetiyordu. West ve diğerleri tarafından öldürülüşünü izlediğim adamı tanıyor muydu yoksa sadece tanımadığı, kirli bir işe gönderilmiş bir yüzden mi ibaretti? Peki o adam Zola’nın emriyle başka neler yapmıştı?

Bir sonraki bardağı bitirdim ve avuçlarımdan alt kısmıyla yüzümü ovuşturdum. *Lark*’taki o gece, *Jeval*’de geçen yıllar, *Marigold*’daki günler. Meyhanenin mumla aydınlanan loşluğunda hepsi çılgılık atan kalabalık gibi üzerime üzerime geldiler. Dar Boğaz’a kış gelene kadar gözlerimi kapamak ve bir daha açmamak istedim.

İkinci bardağı da mideye indirdim ve ceketimin kolunu yukarı sıyrarak kolumu tezgâhta önüme koydum. Saint’in koluma oyduğu yara izi, nehir körfezlerinin oluşturduğu kızgın bir ağa benziyordu. Düzgün, kabarık yollar bileğime kadar kıvrılıyordu, onları parmağım ile takip ettim ve bileğimin yakınlarındaki en uzak uçta durdum.

Lark’ın derinlerde yattığı yer.

“Fable?”

Kol yenimi indirdim ve kolumu kendime doğru çekip de yukarı baktığımda Willa'yı gördüm. Görüntüsü sağa sola yatıyor ve sallanıyordu; aniden tabureden düşüyormuşum gibi hissettim. Kendimi olduğum yerde tutmak için ellerimi tezgâhın kenarına kenetledim.

"Burada ne yapıyorsun?" Yanıma oturdu, yüzüme bakmak için öne doğru eğildi.

Son bardağı da aldım ve kafama diktim.

"Bunlardan kaç tane içtin?"

Gözlerimi kapattım, boğazıma yükselen mide bulantısının arasından nefes aldım. "Neden umursuyorsun ki?"

"Tamam," dedi ayağa kalkarak. "Hadi."

Elimi tuttu ama ben ondan kurtuldum, neredeyse yere düşüyordum. Kollarıyla beni yakaladı, geri oturttu ve sonra ayaktaydım. Hareket ediyordum. Meyhane etrafımızda dönerken kalabalığın içinden geçtik. Tökezleyip duvara çarptığımda Willa eğildi ve beni omzuna attı.

"Dur!" diye geveledim, kollarım sallanıyordu. Ama dinlemedi. Karanlık merdivenlerden çıktık ve anahtarların şingirtisiyle gözlerim açıldı. Bir sonraki an, bir yatakta uzanıyordum.

"Aptal," diye mırıldandı Willa.

"Ne?" diye homurdandım.

"Senden hoşlanıyor muyum yoksa aptal olduğumu mu düşünüyorum, bunu çözmeye çalıştığımı söylemiştim."

Sözcükler birbirine girip kafamda tek bir yüksek sese dönüştü. Yatağın yanına metal bir kova kondu ve Willa beni yan çevirerek ağzımı açtı.

"Sen ne..."

Parmağı boğazıma indi ve kurtulmaya çalışarak tekmeler savurdum. Ama çoktan kusuyordum. Willa kovayı yüzüme kaldırdı ve avucunun içiyle sırtıma vurdu.

"Ne yapıyorsun?" Onu iterek öksürdüm.

"Yarın o zehrin sadece yarısı damarlarında kaldığında bana teşekkür edeceksin." Durduğu yerde güldü.

“Beni nasıl buldun?”

“Seni saatlerdir takip ediyorum. Sen tezgâhta bayılmadan önce geceyi sonlandırmam gerektiğini düşündüm.”

“Beni *takip* mi ediyordun?” Onu tekrar ittim.

“İnan bana, ben de gecemi bu şekilde geçirmek istemezdim.”
Bana ters ters baktı.

“O zaman neden buradasın?”

“Emirler.” Bana baktı, kelimeleri anlamlandırmamı bekledi. Sonunda yapabildiğimde, West hakkında konuştuğunu fark ettim. Hâlâ işini yapıyordu – beni hayatta tutuyordu. “Saint’le ne oldu?”

Sırtüstü döndüm ve başımın dönmesini durdurmaya çalışarak gözlerimi kırıslara diktim. “Ne olacağını söylediyse tam olarak o oldu,” diye mırıldandım.

“Ah, anlıyorum.” Kollarını kavuşturarak duvara yaslandı. “Dar Boğaz’da hayalleri gerçekleşmeyen tek kızın sen olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Git başımdan,” diye inledim.

“Bu hayatta bir şey mi istiyorsun?” Tepeme dikildi. “Gidip alırsın, Fable.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Bir ticaret gemisinde mürettebatın bir parçası olmak istiyorsun.”

Sadece mürettebatta olmak istememiştim. Babamın mürettebatında olmak istemiştim. Ama Saint’e verdiğim sözü bozmadan bunu ona söyleyemezdim.

“*Marigold*’un tarakçısı olmadığını biliyorsun,” dedi ifadesiz bir sesle.

“Yani?”

İç çekti. “Yani?”

Düşünerek gözlerimi kırıştırdım. Ama her şey çok bulanıktı. Çok dumanlı.

“Bu hayatta bir şey istiyorsan gidip alırsın,” dedi tekrar yüksek sesle. “Jeval’de yaşamış bir kıza bunu neden söylemem gerektiğini anlamasam da...”

“West beni asla kabul etmez.”

“Sana söyledim. Başkalarını kendi sorunu hâline getirmek gibi bir huyu var.”

Haklıydı. Rıhtımda tek bir dümenciyle bile şansımın yaver gitmesinin imkânı yoktu. Ben mücevherlerle ne yapabildiğimi onlara göstermedikçe, kimse tanımadığı Jevalli bir tarakçıyı gemisine almazdı. Bu da alamayacağım bir riskti. Mücevher bilgeleri, kendilerini o kadar çok kez rakip tüccarların ve mücevher loncalarının tetikçilerinin avı olarak bulmuşlardı ki, bu beceriyi açık etmek sizi canınızdan edebilirdi.

Ama *Lark*’a gideceksem bir gemiye ihtiyacım vardı. “Sana beni takip etmeni mi söyledi?”

Willa yatağa, yanıma otururken yüzünde o her zamanki sertlik yoktu ve onun da birkaç bardak çavdar viskisi içip içmediğini merak ettim. “Seni almasını sağla.”

Hâlâ *Marigold*’un tam olarak neyin peşinde olduğundan emin değildim ama bu, Saint’in yaptığı çarpık işten daha kötü olamazdı. Ya da belki öyleydi. Sadece birkaç günde, West’in mürettebatının birden fazla düşmandan kaçmaya çalıştığını fark etmiştim. Bu işe gireceksem neyle karşı karşıya olduğumu tam olarak bilmem gerekiyordu.

“Sowan’daki tüccara ne oldu?” diye sordum şansımı deneyerek.

Willa pencereden dışarı baktı, cevap verirken sesi boştu. “West, iyi bir adama kötü bir şey yaptı çünkü yapmak zorundaydı. Ve şimdi bununla yaşamak zorunda.”

YİRMİ BEŞ



ER YANIM AĞRIYORDU.

Odaya giren ışık kafatasımı bıçak gibi deldi. Tekrar kusma dürtüsünü bastırarak bir gözümü açtım. Yatağın yanında duran ve gece boyunca midemi boşalttığım kova gitmişti. Pencere, deniz havasının içeri girmesi için açılmıştı. Yavaşça oturdum, oda artık dönmüyordu.

Köşede bir tas su duruyordu; saçımı yeniden örmeden önce yüzümü yıkadım ve elimden geldiğince ağzımı çalkaladım. Sabah ışığı vurduğu için saçımın kırmızı tonu neredeyse mora çalıyordu. Kemerim yatağın yanında, yerde duruyordu ve keseyi elime aldım, havaya atıp tuttum. Willa doğruyu söylüyorsa ve West ona beni takip etmesini emretmişse, beni mürettebata alması için bir şansım olabilirdi.

Aşağıda meyhane çoktan uyanmıştı. Çay fincanlarının şingirtisi ve konuşma seslerinin titreşimi merdivenlerden yukarı tırmanıyor, kapının altından sızıyordu; her adımımı dikkatlice attım, başım çatlıyordu. Dışarı çıkar çıkmaz Willa köşedeki bir banktan elini kaldırdı ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Gülmemek için dudağını ısırıldı.

Paj, Auster ve Hamish ekmek ve tereyağı tabaklarının üzerine eğilmişlerdi, beni selamlarken ağızları doluydu.

“Çavdar viskisine iyi gelir.” Auster somundan bir parça koparıp bana uzattı. Paj’ın yanında oturacak bir yer bularak başımı sall-

dım. Ama Auster ekmeği ısrarla bana doğru itti. "İnan bana, mide-
ne bir şey girmeli."

Willa önüme bir çay fincanı koydu ve dumanı tüten siyah çay-
la doldurdu. Arkamızdaki masada bir tabak tıngırdayınca irkildim,
başımın ağrısı dayanılmaz bir hâl aldı. Yüzümü ellerimin arasına
aldım ve parmaklarımın arasından nefes almaya çalıştım.

Auster fincana iki parça şeker attı. Saçları omuz hizasında top-
lanmış, yüzü yıkanmıştı. "Ee, Saint'in mürettebatıyla ilgili planına
ne oldu?"

"Şey... İşe yaramadı," diye mırıldandım.

Güldü. "Sana o işin olmayacağını ben de söyleyebilirdim."

"Ben olmayacağını söylemiştim," diye tekrar etti Willa.

Ve haklıydı da. Onun kızı olmama rağmen, Saint yine de Sa-
int'ti.

"Ne yapacaksın?" Paj fincanının tepesinden bana baktı.

Elime sarılı bandajın kenarını gergin bir şekilde çekiştirdim.
Küçük ve belaya batmış olsa bile pek çoğundan daha iyi bir mü-
rettebattı karşımdaki. Merdivenden gemilerine çıktığım o ilk gece
dışında, içlerinden kimse bir kere bile bıçağını boğazıma dayama-
mıştı. Birbirlerini kolluyorlardı ve riskli olsa bile akıllıca ticaret ya-
pıyorlardı. *Marigold*'da boş bir hamak vardı ve gerçekten gidecek
başka yerim yoktu.

Derin bir nefes alarak bakışlarımı Willa'ya çevirdim. "West ne-
rede?"

"Henüz aşağı inmedi." Willa'nın gözleri merdivenlere kaydı.

Çayımdan ihtiyatlı bir yudum aldım. West şimdi burada de-
ğilken onlardan beni mürettebata almalarını istersem, belki oyları
toplama ihtimalim daha yüksek olurdu. Ama West bunu öğrendi-
ğinde bana düşman kesilirdi. Beklemek daha iyiydi.

"Muhtemelen erken çıkmıştır." Hamish deri ciltli defterini ceke-
tinden çıkarıp masanın üstüne koydu. "Pekâlâ Willa, sen ve Auster
gıda malzemelerini hallededeceksiniz. Sadece yulaf varilini doldurun
ki doyurucu bir şeylerle idare edelim."

“Ne?” Auster gücenmiş görünüyordu.

Hamish iç geçirdi. “Kayıpları ve onarımları ödeyeceksek, Sowan’a kadar elimizden geldiğince çok yerden tasarruf etmemiz gerekiyor.”

Auster başını iki yana salladı. “Yulaf lapasından nefret ediyorum.”

“Eh, bir daha Ceros’a gelene kadar yiyeceğin tek şey bu. Belki daha uzun bir süre.” Hamish ona baktı. “Paj, o hasarlı donanımları değiştirmemiz gerekiyor ama Sukenarı’ndaki o piç kurusuna bir daha gitme. Fiyatları çok yüksek ve bu fırtınadan sonra pek çok geminin onarıma ihtiyacı olduğundan pazarlık yapabiliriz.”

“Ya gövde?” Willa dirseklerine yaslandı. “Bir an önce suya geri dönmemiz gerekiyor.”

“Tuttuğumuz ekip gece boyunca çalıştı, bu yüzden en acil onarımları bu sabaha bitirmiş olmaları gerekiyor. Önce rıhtıma gidip onları kontrol edelim. West muhtemelen zaten oradadır ve böylece ben de size donanımlar için kesin rakamlar verebilirim.”

“Tamamdır.” Paj kaşığının arkasıyla başka bir ekmek diliminin üzerine kalın bir tabaka reçel sürdü.

Hamish defteri kapatıp ayağa kalkmadan önce sayfaya birkaç işaret daha koydu. Diğerleri onu takip ederken ben de onlara baktım. Çaylarından kalanları yudumlarken keplerini takıp ceketlerini giydiler. Auster kalan ekmeği ceplerine doldurdu ve Paj yanımızdaki boş masadan kalan dilimleri aldı.

“Hadi, tarakçı.” Willa çenesiyle kapıyı işaret etti.

İtiraz eden olacak mı diye diğerlerine bakarken tereddüt ettim ama hiçbirinin bir itirazı olmadı. Dördü, pencereden içeri giren serin sabah ışığında beklediler. Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırdım ve sonra çayımı bir yudumda bitirerek sokakta peşlerinden gittim.

“Asla kabul etmeyecek,” dedim sadece Willa’nın duyabileceği kadar alçak sesle.

“Oy çoğunluğu sağlamak istiyorsan, sağlam bir gerekçe sunsan iyi edersin.”

Haklıydı. West'in kabul etmesine ihtiyacım yoktu. Sadece oy çoğunluğuna ihtiyacım vardı. Mürettebat beni almak isterse, bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Boyun eğmeye mecbur olacaktı.

Willa ilerlemeden önce göz kırttı ve beni sıranın arkasında bıraktı.

Tepemizde, köprüler çoktan insanlarla doluydu. Dar yollardan geçip keskin köşelerden dönerek sokaklar boyunca yol aldık, ta ki Sukenarı'nın kaldırım taşlı yollarına çıkana dek. Sokağa adımımızı atmamızla rüzgâr büyük bir kuvvetle bize çarptı; koylarda alçalıp yükselen sayısız gemi sırasının ardında deniz uzanıyordu. Etrafımıza çıplak ayaklı çocuklar üşüştü, yüzleri ise ve pislığe bulanmış, ellerini bize açmışlardı.

Sukenarı serserileri. Tıpkı West gibi.

Onu, güneşten rengi açılmış saçları ve altın rengi teniyle sokak köşelerinde yemek için dilenirken veya ara sokaklarda çöpleri karıştırırken hayal edemiyordum. Hayal etmek istemiyordum.

Paj cebinden çıkardığı ekmeği parçalara ayırıp dağıttı ama Auster kendi ekmeklerini havaya kaldırdı. Bir süre sonra bir deniz kuşu sürüsü belirdi ve Auster yürürken elindeki ekmek parçalarını kap-
tılar.

Willa önümde aniden durdu ve boğazından boğuluyormuş gibi bir ses koparken ona çarptım. Derimin her santimi ürperdi ve rıhtımda ne gördüğünü anlamaya çalışarak etrafıma bakındım. Paj'ın eli geriye uzanıp Auster'ın elini buldu ve Hamish durdu, hepsinin başı uzaktaki gökyüzüne doğru kalktı.

"Hayır." Kelime, Willa'nın ağzından bir fısıltı gibi çıktı.

Yanından geçtim; tenimdeki batma hissi, onun gördüğünü görünce beni yutan bir ateşe dönüştü.

Marigold.

Direkleri mavi gökyüzüne uzanıyordu, yelkenleri açılmış ve kesilmişti. Her biri — dilimlenmiş beyaz yelken bezleri rüzgârda çırpınıyordu.

Paj ve Auster, çizmeleri ıslak taş a vura vura koşmaya başladılar ve Hamish yumruğunu ağzına bastırđı.

“Ne... Kim?..” diye kekeledim.

Ama Willa’nın gözleri çoktan harekete geçmişti, aradığı arma-yı bulana kadar bakışları etrafımızda demir atmış gemi sıralarında cılgınca gezindi. *Luna*.

“Zola...” diye homurdandı.

Auster ve Paj’ın ardından, çoktan geminin etrafında toplanmış izleyen kalabalığı ittirerek koştuk. Hamish’in nöbet tutması için para ödediği iki adam kendi kanlarından oluşan yapış yapış bir göletin içinde yatıyordu, kocaman açılmış boş bakan gözleri gök-yüzüne çevrilmişti.

“West!” diye seslendi Willa, mümkün olan en yüksek hızla mer-diveni tırmanırken. Ben de hemen arkasıındaydım, halat sürtündüğü yerde avuç içlerimi yakıyordu. Auster ve Paj çoktan güvertedeydi.

“Burada değil,” dedi Paj, gözlerini mahvolmuş yelkenlerden bir an olsun ayırmamıştı.

Paj’ın yüzündeki ifade rıhtımdakilerin takındığıyla aynıydı. Bu bir ölüm fermanıydı. Yepyeni bir yelkenli takımı kasayı tamamen boşaltırdı; olanları onarmak ise rotalarında daha da gecikmelerine sebep olurdu. Bu da fırtınada kaybettikleri stoktan daha fazla kay-ba uğramalarına yol açardı. Bir sürü gemisi olan zengin bir tüccar için bu sadece bir darbe olurdu. Ama *Marigold* gibi bir mürettebat için her şeyin batması demekti.

Hamish’in yanakları, huzursuzca defterine uzanıp sayfalarını karıştırırken kırmızının koyu bir tonuna büründü. Bunu hesapla-manın, tartışmanın veya bundan sıyrılmanın bir yolu yoktu. Zola çevik ve kesin bir hamlede öldürücü darbeyi indirmişti.

Yüzü alev almış Willa tırabzana gitti. Üç koy ötede Zola, *Luna*’ın güvertesinde duruyordu, bakışları bize dönüktü.

“Onu öldüreceğim. Hâlâ hayattayken ve nefes alırken onun içi-ni açıp çıplak ellerimle kemiklerini kıracağım,” diye fısıldadı, ya-naklarından yaşlar süzülerek.

Zola'yı önceki gecenin pusu içinde hatırlayarak, "Bana söylemişti," dedim.

"Ne?" Hamish ve diğerleri yanımıza geldiler.

"Dün gece bana *Marigold*'un denizdeki günlerinin uzun sürmeyeceğini söyledi."

Willa dişlerini gıcırdattı, yüzüne kan hücum etmişti.

Ve tüm söylediği bu değildi.

Marigold'un uzun süre ayakta kalacağını düşünme. Dümencisinin de öyle.

Rüzgâr aniden soğudu, boş güvertede kıvrılıp etrafımızda dönerken kollarımı kendime doladım.

Dümencisinin de öyle...

Aynı düşünce hepsine aynı anda dank etmiş gibiydi, yüzleri neredeyse uyum içinde değişti.

Willa'nın gözleri birdenbire korkuyla dolup kocaman açıldı. "West hangi cehennemde?"

YİRMİ ALTI

“K

İM GÖRDÜ?” PAJ LIMAN AMİRİNİ CEKETİNDEN tuttu ve onu kalabalığın ortasında direğe çarptı.

Çevremizde sesler patladı, tüm gözler *Marigold*’un üstündeydi.

“Kim?” diye kükredi Paj.

Adam elinden kurtulup gömleğinin yakasını düzeltti. “Sana söyledim, güneş doğduğunda yelkenler kesilmişti. Kimse bir şey görmedi.”

Görmüş olsalar da asla söylemezlerdi. Dar Boğaz’da tüccarlar arasında kimsenin bozmadığı bir yasa vardı. Bir şey gördüysen, kendine saklardın. Kimse belaya bulaşmak istemezdi ve Zola da buna güveniyordu. Başka bir geminin yelkenlerini kestiği Ticaret Konseyi’ne ihbar edilirse ruhsatını kaybedebilirdi. Ama kimse tek kelime etmeyecekti.

Liman amiri yerdeki iki cesedi işaret etti. “Dümencinizi bulsanız iyi olur. Paranıza, iskelemde böyle bir pislikle uğraşacak kadar muhtaç değilim.” Topukları üzerinde dönüp yürüyüş yolunda aşağı doğru ilerledi ve etrafımızdaki kalabalık yavaşça dağıldı.

“Hadi gidelim.” Willa bizi ite kaka Sukenarı’na yönlendirdi. Tek sıra hâlinde yürüdük ve Auster’la Paj, biz geçerken kapı ve pencerelerde beliren gölgeleri gözetledi.

Meyhanede geçirdiğim bir önceki gecenin bulanıklığında West’i görüp görmediğimi hatırlamaya çalışırken kalbim göğsümde hız-

landı. Görmemiştim. Ya da belki görmüştüm. Sadece Willa'yı hatırlıyordum. Zola'yı. Sokakta bıçağımı dayadığım adamı.

Paj meyhanenin kapısını iterek açtı ve tahta merdivenlerden doğrudan karanlık koridora çıktık. Willa kapıyı çalmadı, kapının kilidi kırılıp da kapı önümüz sıra açılana dek omzuyla itti.

Oda temizdi, yatağın üzerindeki gri yün battaniye düzgünce serilmişti. Midem altüst oldu.

West dün gece burada uyumamıştı.

"Onu son gören kim?" Willa'nın sesi zayıfladı. Kırılganlık onda çok tuhaf görünüyordu. Hepsinde tuhaf görünüyordu. Korkmuşlardı. "Düşünün. Onu son gören kim?"

"Dün gece. Akşam yemeği yedi ve..." Auster düşünürken bir elini çözülen siyah saçlarının arasından geçirdi. "Onu merdivenlerden yukarı çıkarken gördüm mü hatırlamıyorum."

"Çıkmamış." Hamish üzerinde henüz yakılmamış bir mumun durduğu köşedeki küçük masayı işaret etti. Muhtemelen odaya adım bile atmamıştı.

Willa pencerenin önüne gitti, parmakları ceketinin düğmelerinde ritim tutuyordu.

"Hamish, Saint'e git. Bak bakalım bir şey duymuş mu? Belki dün gece Vurgun'a gitmiştir. Paj ve Auster, siz de şehirdeki bütün meyhaneleri kontrol edin. Fable ve ben meyhaneciyle konuştuğuktan sonra rehinciye gideceğiz."

Bir an sonra merdivenlerden indiler ve onlar görüş alanından çıkar çıkmaz Willa derin bir nefes verdi, gözlerine yaşlar doldu.

"Ne düşünüyorsun?" Yüzünü dikkatle izledim. Rıhtımda yüzünde olan öfkenin yerinde yeller esiyordu, geriye sadece korku kalmıştı.

"Onu bulana dek bu şehri yakıp kül etmeyi düşünüyorum."

Beni itip geçti ve onu merdivenlerden aşağı, meyhanecinin temiz yeşil bardakları düzgün sıralar hâlinde dizdiği tezgâha doğru takip ettim. Willa bir şişe çavdar viskisini meyhanecinin önünden aldı ve adam başını kaldırarak onu göz ucuyla izledi.

“Ne var, Willa?”

Üst katta gösterdiği tüm zayıflık ânında yok oldu, yerini bir tüccarın sert, soğuk yüzüne bıraktı. “Dün gece West’i gördün mü?” Şişenin mantarını açıp büyük bir yudum aldı.

Meyhaneci tezgâha yaslanıp bir ona bir bana baktı. “Hayır, neden ki?”

“Birilerinin onun hakkında konuştuğunu duydun mu?” Sesinde ürkütücü bir sakinlik vardı, gözleri neredeyse ifadesizdi.

“Ben dedikodu yapmam.” Meyhaneci, Willa’yı görmezden gelecek başka bir bardak daha aldı.

“Şimdi yapıyorsun.” Şişeyi ileri uzattı ve ters çevirdi. Çavdar viskisi tezgâha döküldü, kenardan taburelere aktı ve ayaklarımızın dibinde gölleşti.

“Ne halt...” Adam tezgâhın üzerinden uzandı ama Willa’nın elinde başka bir şişe vardı bile ve onu ahşap zemine düşürdü. Şişenin parçaları etrafa saçıldı ve daha o harekete geçmeden ne yapacağını tahmin etmiştim. Topukları üzerinde döndü ve adamın yanından geçip duvarda asılı, içinde üç mum yanan cam fenere gitti. Feneri kancadan alıp önünde tuttu.

“Willa...” Adam ellerini yukarı kaldırdı, kocaman açılmış gözleri fenere dikildi.

Fener, Willa’nın ayaklarının dibindeki çavdar viskisi birikintisinin üzerinde sallandı. Düşürürse ne olacağını hepimiz biliyorduk. Meyhane çıra gibi yanardı. Yanıp yıkılırdı ve meyhanenin etrafındaki binalara o kadar hızlı yayılırdı ki kimse hiçbir şey yapamazdı. Böyle bir şehirde çıkacak yangın hepimiz için garantili bir ölüm demekti.

Ciddiydi – şehri yakıp kül edecekti.

“Dün gece West’ten bahsedildiğini duydun mu?” diye yavaşça tekrarlardı, mumdan akan balmumu fenerin cam dökümüne damlıyordu.

“Olabilir!” Bir adım daha yaklaştı, elleri titriyordu. “Belki ticaret gemilerinden birinin para ustası.”

“Kim?”

“Bilmiyorum. Yemin ederim. Sadece *Marigold* mürettebatının burada kalıp kalmadığını sordu.”

“Ya sen ne dedin?” Başı bir yana eğildi.

“Kaldıklarını söyledim. Bu kadar. Başka hiçbir şey demedim.” Yutkundu. “Yemin ederim başka hiçbir şey bilmiyorum.”

“Dedikoduyla işin olmadığını sanıyordum.” Willa beyaz ateşe baktı. “West’i gün batımına kadar bulamazsam geri geleceğim. Ve bu meyhaneyi ateşe vermeden önce vücudunu o tezgâha bağlayacağım.”

Adam, saç çizgisinde beliren boncuk boncuk terle çılgınca başını salladı. Willa korkunçtu, güzel yüzü akkor bıçağın yarasıyla bozulmuştu. Fenerin kapağını açtı ve elinden düşüp parçaları tahta döşemeye saçılmadan önce mumu söndürdü.

“Hadi.” Kapıyı açınca meyhane gün ışığıyla doldu ve sokağa çıktı.

Onu limana doğru takip ettim. Daha o sabah yürüdüğümüz ara sokaklara girdik ama bu sefer hızlı adımlarla. Çizmelerimize çamur sıçradı ve denizin serin kokusu bizi bulup şehrin pis kokusunu bastırana kadar kalabalıkların arasından geçtik. Willa bizi rıhtımdan uzaklaştırıp barakaların yana meyleden, çürüyen yapılardan oluşan bir labirent hâlinde toplandığı Sukenarı’na götürdü.

“Rehinciye gideceğimizi sanıyordum,” dedim yetişmeye çalışarak.

Cevap vermedi, etrafına bile bakmadan sağa sola saptı. Nereye gittiğini çok iyi biliyordu.

Boş bir kapı çerçevesinin önünde durduğunda bıçağını kemeğine geri soktu ve bana dönmeden önce derin bir nefes aldı. “Sana güvenebilir miyim?”

“Evet,” dedim, bu kadar çabuk cevaplamama şaşırarak. Bir an bile düşünmemiştim.

“Bu ikimizin arasında kalacak.” İçeri girmeden önce bir an gözlerime baktı. “Sadece ikimizin.”

Karanlık, sıkışık odanın sefaleti şehrinkinden de betardi. Oda tamtakırdı, neredeyse hiç mobilya yoktu ve duvarlar boştu. İçerisi havasızdı, nefes almayı zorlaştırıyordu. Sadece pencerenin yanında küçük bir tahta sandalye vardı; burada bir leğen ve içinde ateş yakılan küçük bir kova mutfığa benzeyen bir şey oluşturunuyordu.

“Anne?”

Donakaldım, bir adım daha atmadan evvel ayağım havada kaldı.

“Hıı?” Tiz bir ses cevapladı.

Gözlerim yavaşça ışığa alıştı ve gölgeli köşede bir kadının ince, sopa gibi biçimi belirdi. Kemikli omuzlarının üzerinde menekşe rengi bir şal vardı, ince dudaklarının üzeri gelişigüzel kırmızıya boyanmıştı.

Willa yanına çömelip elini uzattı ve kadın onun elini tuttu. “Willa.” Yavaşça göz kırpıştırarak gülümsedi.

Hayatım boyunca Sukenarı’nda onun gibi belki yüz kadın görmüştüm. Fakir, aç. Geceyi, demir atmış tüccarlara kendilerini satarak geçiren ve sonrasında karınları şişen kadınlar. Sukenarı bu yüzden çocuklarla doluydu.

“Anne, West burada mıydı? Dün gece?” Willa yumuşak bir tonla konuştu.

Odada West’e dair herhangi bir işaret arandım, gözlerim köşedeki bir kavanoz salamura balık ve açılmamış bir çay tenekesinin yanında duran bir sepet turpa takıldı. Belki Willa’nın annesini de kendi sorunu hâline getirmişti.

“Hı-hı.” Kadın başını salladı ama yorgun görünüyordu.

“Ne zaman? Ne zaman geldi?”

“Dün gece. Söyledim ya.” Elini Willa’nınkinden çekti, duvara yaslandı ve gözlerini kapattı.

Willa düşünceli bir şekilde bakışlarını yerde gezdirerek ayakta dikildi.

“Neden buraya gelsin ki?” diye fısıldadım.

Willa’nın yüzü kızardı ve bana arkasını döndü, duvardaki bir çividen sarkan yorganı çekip kadının üzerine serdi.

"Çok zayıflamış, Willa. Yemesi lazım," diye mırıldandı kadın.

"Biliyorum, anne."

"Yemek yediğinden emin olmalısın."

"Olurum, anne," diye fısıldadı. "Uyu hadi."

Willa etrafımda dolandı ve yüzü uykuyla ağırlaşırken kadına bir an daha baktım. Küçük karyolası eskimişti, iskeleti zar zor bir arada duruyordu ve küçük baraka yiyecek dışında boştu.

Willa'yı dışarıya kadar takip ettim ama o, sokakta kıpırdamadan duruyordu.

Bana bakmasını bekledim. "Burada ne işi vardı?"

Ağırlığını bir ayağından diğerine verip ellerini ceplerine soktu. "Ona bakıyor."

"Neden?"

"Çünkü bunu yapacak başka kimse yok."

Yüzündeki ifadeyi görmemle kafama dank etti. "O... West senin kardeşin mi?"

Willa ne göz kırpmıyor ne nefes alıyordu.

Asla, hiçbir şart altında, senin için neyin ya da kimin önemli olduğunu açık etme.

"Diğerleri biliyor mu?" diye fısıldadım.

Bakışlarını yere indirdi. Bunu kendi mürettebatlarından bile saklamışlardı.

"Tek bir kişiye bile söylersen seni öldürürüm," dedi birden, çaresizliği ağır basarak. "Bunu yapmayı istemem ama yaparım."

Bir kez başımı salladım. Bu durumu neden sır olarak tutmaları gerektiğini anlıyordum. İnsanın her şeyine mal olabilecek türden bir bilgiydi bu.

Willa omzumun üzerinden bakarken hareketsizleşti ve ben de dönüp baktığımda ilerideki yolda duran, erkek kıyafetleri içinde yüzen küçük, çıplak ayaklı bir çocuk gördüm. Çocuk omzunun üzerinden bir arkasına, bir Willa'ya bakarken gergin bir şekilde ellerini sıktı.

Sanki gizli bir konuşma yapmışlar gibi çocuk aniden hareketlendi ve Willa da peşinden koşarak gitti. Kıvrımlı patikayı takip

ettik, çocuk bir barakanın köşesini dönene kadar gözden kayboldu, sonra durdu, yıkık dökük bir çatının kenarına atlayarak bir kuş gibi oraya tünedi. Kendini duvarın üzerinden aşırmadan önce devrilmiş bir sandık yığınının işaret etti ve ardından gitmişti.

Islak zemini boyayan ışık huzmesine adım attık ve Willa kasaları parçalayıp yere fırlatırken keskin bir nefes aldım. Açık bir el güneş ışığına düştüğü sırada donakaldı ve yere çöktü.

West.

YİRMİ YEDİ



USTER VE PAJ ARKALARINDA DOKTORLA BİRLİK-te West'i meyhanenin merdivenlerinden yukarı taşıran ben de yatağın üzerindeki battaniyeyi kaldırdım. Onu yatırdılar ve mum ışığı yüzünü aydınlattı. Fena dövülmüştü; yüzü şiş ve kanlıydı ama ne kadar kötü olduğunu anlamanın bir yolu yoktu.

Doktor çantasını yere koydu ve işe girişmeden önce gömleğinin kollarını sıvadı.

"Su, bez..." diye mırıldandı, "çavdar viskisi de alsan iyi olur."

Paj keskin bir hareketle başını sallayıp kapıdan çıktı.

"Ne oldu?" Willa bir eliyle alnındaki açık kesiğe hafifçe dokunarak West'in üzerine eğildi.

Doktor parmak uçlarıyla kaburgalarına bastırırken West dişleri arasında ani bir nefes alarak yüzünü buruşturdu. "Zola," diye yanıtladı. Muhtemelen vereceği tek isim buydu. "Gemiye terk etmemeliydik. Dern'den sonra bunu yapmamalıydık."

Willa gözlerini benimkilere çevirdi. *Marigold* hakkında tek kelime etmemişti ama yelkenlere ne olduğunu biliyor olmalıydı.

Paj malzemelerle geri döndü ve West, Auster daha mantarını çıkaramadan çavdar viskisine uzanıp kafasına dikti ve küçük şişeyi boşalttı. Geri yattı, acıyla irkilirken göğsü yükselip alçalıyordu.

Ve sanki beni o an görmüş gibi birden yukarı baktı, gözleri benimkilerle buluştu. "Burada ne yapıyorsun?"

Gülümsemeye çalıştım ama varla yok arasındaydı. "Seni arka sokaklardan topluyorum." Onu kanlar içinde görmek hoşuma gitmiyordu. Görüntü, mideme pençelerini geçirmiş sıkı bir yumruk gibi canımı yakıyordu.

Yüzüm bana ihanet etmeden önce koridora çıkıp gece boyunca mum ışığında çalışan doktoru izledim.

Zemin kullanılmış bandajlar ve çamurlu ayak izleriyle doluydu ve West, doktorun elleri ona her dokunduğunda küfrederek inliyordu. Tekrar eğildiğinde West onu geri itti, doktoru neredeyse taburesinden uçuracaktı.

Auster yanıbaşında durmuş, iç içe geçmiş yılan dövmesini boyayan West'in kanını kolundan silerken güldü ama zorlamaydı. Onu hanın merdivenlerinden yukarı çıkardığımızdan beri mürettebat West'ten beş metre bile uzaklaşmamıştı neredeyse, sessiz endişe her birinin yüzüne kazınmıştı.

West doğruldu, bacaklarını yatağın yanından salladı ve dirseklerinden güç alarak öne doğru eğildi, böylece doktor omzunun arkasındaki yarayı dikebildi. Sırtında ve kollarında gerilen derinin altın rengi tonu sıcak ışıktaki daha da yoğunlaşmıştı ama yer yer kumaş üzerindeki mürekkep lekeleri gibi kararmış ve morarmıştı.

"Saint seni yanına aldığında kaç yaşındaydın?" Willa'ya yaklaşıp fısıldadım.

Sanki cevap verip vermeyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi çizmelerine bakarak uzun bir nefes verdi. "Almadı."

"O zaman *Marigold*'a nasıl yolun düştü?"

"Şu aptal piç." Çenesiyle West'i işaret etti. "Bir tüccar, dokuz yaşındayken onu Sukenarı serserilerinden biri olarak kabul etti ve o da bir yıl sonra benim için geri geldi. Gecenin bir yarısı beni gemiye soktu ve ertesi sabah denize açılmışken, kaçak yolcuymuşum da beni yeni fark etmiş gibi yaptı." Kederle gülümsedi. "Dümenciye kalmam için ikna etti çünkü ufak tefektim ve direklere herkesten daha hızlı tırmanabiliyordum."

Willa bu hayatı seçmediğini söylerken kastettiği buydu. Bu hayatı onun için West seçmişti. “Ve dümenci de kabul mü etti?”

Omuz silkti. “Beni gemiden atmadı. Ya hayatta kalmayı öğreneceğimi ya da denize ait olmadığımı söyledi.”

“Seni gemiye sokmamış olmasını dilediğin oldu mu hiç?” diye fısıldadım.

“Her gün,” diye tereddüt etmeden yanıtladı. “Ama West beni Sukenarı’nda bırakmak istemedi. Ve şimdi ben de onu *Marigold*’da bırakmak istemiyorum.”

Dar Boğaz’da sevdiği biri olan herkesi zincire vuran bir lanetti bu. Doktor diktiği ipliğin ucunu keserken West’in gözlerini sıkıca kapattığını kapıdaki çatlaktan görebiliyordum.

“Sen ve Saint’in olayı ne peki?” Willa bana doğru eğilerek sesini alçalttı.

Doğrudum. “Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim, böyle bir adamın mürettebatında olmak için neden Dar Boğaz’ı geçesin ki? Seni gerçekten de alacağını düşünmüş olamazsın.”

Dişlerimi sıkarak ona baktım. “Ben...”

Doktor, çantasını göğsünde sıkı sıkı tutarak kapıdan geçti ve homurdanarak merdivenlerden aşağı indi, beyaz gömleği taze kanla lekelenmişti. Kapının öte yanında West, bir şişe daha çavdar viskisini boşaltırken bir elini yan tarafına bastırmıştı.

“Buraya gelin.” Pürüzlü sesi koridora yayıldı.

Mürettebat sıkışık odaya girdi, hepsi West’e bakıyordu. West çoğunlukla temizlenmişti ama şimdi dikişlerle kaplıydı ve morlukları daha da kötüleşiyordu. Sukenarı labirentinde bir iki gün daha kalmış olsaydı, orada son nefesini verebilirdi.

“Anlat bakalım.” Şişmiş dudağının köşesine parmak eklemişle dokundu.

Hamish derin bir nefes alıp, “Yelkenler kurtarılamaz. Onları yamadık diyelim, karşımıza çıkan ilk fırtınaya yenik düşerler. Ve

envanter kayıpları nedeniyle, yeniden denize açılmak için yeterli paramız yok," dedi.

West'in düşünceli bakışları ötemizde bir yerlere daldı. "Ya Sowan'a gidecek kadar borç bulursak?"

Hamish başını iki yana salladı. "Kimse o kadar borç vermez."

"Bir bakayım." Elini uzattı ve Hamish defterini onun eline bıraktı.

West sayfalar arasında gezinip parmağını sayıların üzerinde dolaştırırken sessizce bekledik. Sonunda defteri kapatıp içini çekti. "Saint'e gideceğim."

"Hayır." Willa'nın elleri aniden iki yana düştü. "Ona zaten borçlusun."

"Yani, vadeyi uzatacağım."

"Hayır, West," dedi Willa tekrar.

"Seni alacak herhangi bir gemide mürettebat olmaya geri dönmek mi istiyorsun?" diye tersledi onu.

Gözleri kısıldı. "Hayır. Ama en azından gemiyi bu hâliyle ona geri verebilirsin. Ödeşmiş olursunuz."

"Ve *Marigold*'u kaybedelim, öyle mi?" West ona inanamayarak ters ters baktı.

"Ruhunun geriye kalan tek parçasını satmaktan daha iyidir. Bu, asla altından kalkamayacağın bir borç."

West diğerlerine baktı. "Siz ne düşünüyorsunuz?"

İlk cevap veren Hamish oldu. "Bence Willa haklı. Ama sen de haklısın. Saint bundan kurtulmamızın tek yolu."

Auster ve Paj, Willa'nın sert bakışlarından kaçarak başlarını onaylarcasına salladılar.

West ayağa kalkarken homurdandı, eli kaburgalarındaki morluğa geri gitti.

Willa onu durdurmak için uzandı. "Nereye gidiyorsun?"

"Vurgun'a. Saint'ten borç alacağız ve bu karmaşadan başka bir çıkış yolu bulacağız."

"Ben, şey... Saint'le konuşmak için Vurgun'a gitmen gerektiğini

sanmıyorum,” dedi Auster, pencereye doğru eğilirken gözleri fal taşı gibi açıldı.

Arkasında durup omzunun üzerinden sokağa baktım. İnce işçilikli bir paltonun yoğun mavisine bürünmüş bir figür loş ışıktaki âdeti parlıyordu, o yürürken önündeki insan deryası ikiye ayrılıyordu. Saint.

“Onu buradan çıkar.” West bir elini dağınık saçlarının arasından geçirip onları kulaklarının arkasına sıkıştırdı.

Willa kolumu tuttu ve beni odanın karşı tarafına itti.

“Bekle!” Ben de onu ittim ama Paj diğer kolumu tuttu ve beni koridora geri çekti.

“İşleri daha da mı kötüleştirmek istiyorsun?” diye sordu Willa tükürür gibi. Yan odanın kapısını açtı ve beni içeri itti.

“Bu mümkün mü sanki?” Ondan kurtuldum ve Paj kapıyı kapatarak bizi karanlıkta yalnız bıraktı.

Willa masanın üzerindeki mumu yaktı ve ağır ayak sesleri merdivenlerde yankılanmadan hemen önce meyhanenin uğultusunun kesilmesini dinledim.

“Kıpırda!” Saint’in gür sesi koridorda kükredi, bunu sertçe çarpılan kapının sesi izledi.

Willa’yla ben kulaklarımızı bizimkiyle West’in odası arasındaki ince ahşap duvara dayadık ve kalp atışımın kulaklarımda çınlamasına neden olan rahatsız edici bir sessizlik çöktü.

“Sen kendine dümenci mi diyorsun?” Saint sakince ama soğuk bir şekilde konuştu.

Işığın sızdığı bir çatlak bulana kadar hafif adımlarla duvar boyunca hareket ettim. West görüş açımı girince ağzım bir yana doğru büküldü. Pencerenin önünde dimdik duruyordu, çektiği acıya rağmen başını dik tutuyordu. Kımıldamadan Saint’in gözlerine baktı.

“Sana *Marigold*’u verdiğimde bir anlaşma yaptık.”

West, “Bana *Marigold*’u vermedin,” diye sözünü kesti.

“Ne?”

“Bana *Marigold*’u vermedin,” diye tekrarladı.

Saint ona baktı. “Sana bir fırsat verdim – kendi mürettebatının dümencisi olma ve kendi ticari ilişkilerini kurma şansı. Bunun yeri-ne, gemim yelkenleri kesik hâlde limanda duruyor ve mürettebatın seni yarı ölü bir şekilde Sukenarı’ndan sürüklüyor.”

“Zola...”

“Zola hakkında konuşmak istemiyorum. *Senin* hakkında konuşmak istiyorum.” Saint’in sesi yükseldi. “Başka bir tüccarla sorunun varsa, kendin halledersin.”

“Evet, efendim.”

“Yeniden yelken açın ve şu defterleri düzeltmenin bir yolunu bulun.”

West’in bakışları yere indi. “Yapamam.”

Saint kalakaldı. “Ne?”

“Yeni yelkenler için param yok. Fırtınadan sonra kalmadı.”

Saint’in gözleri yuvalarında döndü, burun delikleri öfkeyle açıldı. “Bana denizde işinin bittiğini mi söylüyorsun?”

West başını evet anlamında salladı.

“Ve sana yeni yelkenler almamı mı istiyorsun?”

“Borcuma ekleyebilirsin.”

“Hayır,” diye fısıldadı Willa yanımnda.

Bir saniye sonra Saint de aynı kelimeyi tekrarladı. “Hayır.”

West kafasını kaldırdı, bu cevap karşısında gözle görülür biçimde şaşırılmıştı.

“Kendi pisliğini benim kapıma getiremezsin ve onu temizlemek için benim paramı kullanamazsın. Bunu düzeltemezsen, o geminin dümenine geçmesen de olur.”

West’in çenesindeki kaslar kasıldı ama derisinin altında fokurdayan öfkeye hâkim oldu.

“Engel olduğun bir işim var.” Arkasını dönerken ceketinin ucu çizmelerinin etrafında bir daire çizdi ama elini kapının mandalına koyduğunda durdu. “Ve Jeval’dan getirdiğin kargodan tek bir kişi-

nin bile haberdar olduğunu öğrenirsem, mürettebatının parçalarını bu şehrin dört bir yanından toplarsın.”

West kemerini sıkıca kavradı. “Konu bu mu? O mu?”

Göğsümde yanan bir ateşin canımı yaktığını hissettim ve birden nefesimi tuttuğumu fark ettim.

“Yani bu bir ceza.” West, Saint’e doğru bir adım attı.

“Ne dersen de. Senin işin sana söyleneni yapmak. Benim iznim olmadan hareket edemezsin. Bu düzenlemelerden hoşlanmıyorsan, rıhtımda yerini alacak yüzlerce adam var.”

“Onu Jeval’den almamış olsaydım, şu anda resife bağlanmış ve balıklar tarafından eti kemiğinden ayrılmış olurdu.”

“Fable kendi başının çaresine bakabilir.” Saint’in sesi derinden çıkmıştı.

Will’a’nın yüzü bana döndü, gözleri kocaman açılmıştı.

“Öyleyse neden son iki yıldır iki haftada bir o adaya gidip para akıtıyordum? Ona bir şey olsaydı, ikimiz de kesilenin kimin gırtlığı olacağını gayet iyi biliyoruz. Onu buraya getirerek ikimizin de hayatını kurtardım.”

Babam dişlerini sıkı, öfkesinin tüm yükü sessizliği doldurdu. “Sen bu pisliği temizleyene kadar yüzünü bir daha görmek istemiyorum. Eğer yapmazsan, senin için gelen Zola olmayacak. Ben olacağım. Ve seni sağ bırakmayacağım.”

Kapı tekrar çarpınca duvarlar sallandı ve Saint’in ayak sesleri merdivenlerden aşağı doğru kayboldu. Pencereye gittim ve sokağa çıkmasını izledim. Arkasına bakmaksızın karanlığa dalmadan önce ceketinin yakasını düzgünce ilikledi.

Will’a kollarını kavuşturup bana baktı. “Bize söylemek istediğin bir şey var mı?”

“Evet,” dedim iç geçirerek. “Konuşmamız gerek.”

YİRMİ SEKİZ



APIDAN GİRDİĞİMİZDE WEST PENCERENİN ÖNÜNDE durmuş, caddeye bakıyordu.

“West...” Willa elini ona doğru uzattı ama West kendini geri çekti.

“Bize borç vermeyecek. Hisseyi kullanabiliriz.”

Hepsi sustu, bakışları ona dikildi.

“Yapamayız,” dedi Auster. “Onu asla kullanmayacağımıza karar vermiştik.”

Paj arkasından, “Yemin ettik,” diye mırıldandı.

Aramıza kırılğan bir sessizlik çöktü ve ilk defa bu mürettebatın arasındaki ufacık çatlakları görebildim. “Hisse nedir?” diye sordum.

“Yürüttüğümüz bir yan ticaretten cebe attığımız para. Bu... sonrası için.” Beni şaşırtan, bu cevabı verenin Hamish olmasıydı. Belki artık önemi olmadığı içindi.

“Sonrası mı?”

Gözlüğünü çıkardı ve parmaklarının arasında sallanmalarına izin verdi. “Saint’e borcumuzu ödeyip haklarımızı satın aldıktan sonrası için.”

“Ancak hepimiz aynı fikirde olursak hisseyi kullanırız,” diye düzeltti kendini West. “Yelken satın almaya ve fırtınada kaybettiklerimizi karşılamaya yetecek kadar paramız var. Denize geri dönüp o parayı tekrar kazanabiliriz.” Kendinden emin görünmeye çalışıyor-

du. “Yarın beni mercan adalarına götürmesi için bir gemi kiralayabilirim.”

Elbette. Mercan adaları bir zulaydı.

Her mürettebatın bir zulası olurdu. Gemilerin batma ihtimali varken ve siz denize açılmışken şehir karakolları yağmalanabilecekken, sahip olduğunuz her şeyi tek bir yerde tutmak aptalcaydı. Kafası az çok çalışan herhangi bir mürettebatın, paralarını dağıtmak için birden fazla zulası olurdu.

“Bu kadarını biriktirmek iki yılımızı aldı,” dedi Willa.

West omuz silkti. “Başka çaremiz yok.”

Ama bu doğru değildi. Ve mürettebatta yer almak için bir hamle yapacaksam, bu en iyi şansımdı. Ceketimin içine uzanıp deniz ejderhasını parmak uçlarımla buldum, ağzımı açtığımda midem kötü oldu.

West’in gözlerini içine bakarak, “Tek seçenek bu değil,” dedim.

Odaya tekrar sessizlik çöktü ve hepsinin bakışları bana dönünce tenim kızardı. Bunu söyledikten sonra artık geri dönüşüm yoktu.

“Ne?” Hamish şüpheli görünüyordu.

Daha dik durarak, “Bundan kurtulmanın başka bir yolu var bende,” dedim. “Eğer isterseniz.”

Hamish gözlüğünü burnundan geriye itti. “Ne demek istiyorsun?”

“Beni *Marigold*’un tarakçısı olarak alın, ben de size yelkenlerinizi alayım,” dedim tek nefeste, kelimelerim birbirine dolaşarak.

“Hayır.” West’in cevabı sert çıkmıştı.

Ama Willa meraklanmıştı. “Bunu tam olarak nasıl yapacaksın?”

“Fark eder mi? Size yelkenleri getirebilirim. Beni tarakçınız olarak kabul edin, ben de size kendinizi Saint’in buyruğundan kurtarmanız için yeterli bakırı getireyim, hem de tek bir takasla.”

Auster sırtını duvardan ayırdı. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Anlaşma bu.” Dikkatim hâlâ West’teydi.

“Hayır,” dedi yine, bu sefer sesinde bir öfke tınısı vardı.

Willa bir ona bir bana baktı. “Neden olmasın? Bir yolu varsa...”

“Bu mürettebat için benden daha iyi kimse yok. Ben yetenekli bir tarakçıyım,” diye ekledim.

“Hayır!”

İrkilerek geri adım attım. Diğerleri birbirlerine baktılar, kafaları karışmıştı.

Willa şaşkınlıkla West’e baktı. “Tarakçımız yok. Yelken masraflarını karşılayacağını ve bizi Saint’ten kurtaracağını söylüyor. Ve sen hayır mı diyorsun?”

“Aynen öyle diyorum. Onu almayacağız.”

“Neden olmasın?” Willa zorladı.

Sessizliğin tekrar çökmesine izin vererek West’e konuşması için son bir şans verdim. Sır, önceki gece kafama diktığım çavdar viskisi gibi boğazımda yanıyordu. Asla yüksek sesle söylemediğim bir şeydi bu. Asla yapmayacağıma yemin ettiğim bir şey. Ama Saint bana verdiği sözü tutmamıştı. Bana *Lark*’ı bırakmıştı ama benim olanı bana vermemişti. Bana borçlu olduğu şeyi vermemişti.

Şimdi ben de ona verdiğim sözden dönebilirdim.

“Yapma,” diye fısıldadı West, düşüncelerimi okuyarak.

“Saint benim babam.”

Odadaki gerilim daha da arttı ve tenimde bir ürperti dolaştı. Artık sözlerimi geri alamazdım.

“Ne?..” Willa nefesini tuttu.

“West bu yüzden *Marigold*’u iki haftada bir Jeval’e getiriyordu. Bu yüzden pirit takasını sadece benimle yaptın. Saint, Dar Boğaz’da terk ettiği kızına göz kulak olmanı sağlıyordu. Dern’e varana kadar onun için çalıştığını bilmiyordum.”

Her birinin yüzündeki ifadeden, bunun doğru olduğuna inandıklarını görebiliyordum. Bu öyle çılgıncaydı ki gerçek olmamasına imkân yoktu.

“Saint ona *Marigold*’u verdiğinde West’le yaptığı anlaşmanın bir parçasıydım ben. Ve haklıydın.” Willa’ya baktım. “Ruhunu, ruhu

olmayan bir adama sattın. *Marigold*'u asla satın alamayacaksınız. Seni sürekli borçlu tutmanın bir yolunu bulacaktır. Onun işi bu."

"Saint baban ise, o zaman..." Willa'nın sesi kesildi.

"Isolde benim annemdi. Bu yüzden mücevherlerle o şeyleri yapabiliyorum."

"Sen bir mücevher bilgesisin."

Başım la onayladım.

"*Marigold* için tarakçılık yapmayacaksın." West tekdüze bir sesle konuşuyordu ama bunu yapmak için kalan tüm enerjisini kullanıyormuş gibi görünüyordu. "Saint buna asla izin vermez. Ve izin verse bile, sana bir şey olursa hepimizin boğazını keser. Seni kabul etmek, ölüme davetiye çıkarmak demek."

Ama yanındaki Auster eğlenmiş görünüyordu. "Senin bu işten çıkarın ne?"

Yerimde kıpırdandım ve söyleyeceğim şeyin utancını yuttum. "Başka hiçbir şeyim yok. Saint beni istemiyor."

Hepsi bana baktı.

"Eğer beni alırsan, *Marigold*'u denizlere geri döndürürüm ve gövdesini, sahip olduğun tüm borcu ödeyecek kadar bakırla doldururum. Size teklifim bu."

"Bunu nasıl yapacaksın?" diye sordu Hamish, West'e bakmama ya dikkat ederek.

"Bir şeyim var. Kimsenin bilmediği bir şey. Sadece sualtında, gidip onu almamı bekliyor."

"Nedir o şey?" Paj sonunda konuştu.

"Anlaşmayı kabul etmedikçe size söylemeyeceğim."

Paj içini çekti. "Bir resifin taranması bizi bu karmaşadan kurtarmayacak, Fable."

"Resif değil. Ve özgürlüğünüzü Saint'den satın almak için fazlasıyla yeterli."

Willa'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi, gözleri parlıyordu.

"Bizi yalnız bırakın." West pencereye döndü. Mürettebat kıpırdamayınca bağırdı. "Bizi yalnız bırakın!"

Diğerleri tek kelime etmeden çıktılar. Mandalı kapadım ve onu izleyerek kapıya yaslandım. Dikişler omzunun üzerinden kıvrılıyor ve kürekkemiğinin altında yeniden başlamadan önce gözden kayboluyordu. Bu hâliyle bile güzeldi.

“Nasıl işliyordu?” diye sordum usulca.

Sokağa baktı, yüzünün sadece yarısına ışık vuruyordu. “Ne nasıl işliyordu?”

“Jeval’de benden pirit alıyordun, Dern’de satıyordun ve kârı Saint’e mi veriyordun?”

Başını iki yana salladı. “Kârı ona vermedim. İstemedi.”

“Yani kendine mi sakladın?”

“Zulada. Her bir bakır. Ceros’a vardığımızda sana verdiğim para da bunun bir parçası.”

Dern’e giderken bu yüzden mercan adalarında durmuştuk. “Bunca zaman kendi başımın çaresine baktığımı düşünüyordum. Hayatta kalmanın bir yolunu bulduğumu düşündüm,” diye fısıldadım.

“Buldun.”

“Hayır, bulmadım. O adada açlıktan ölmememin tek sebebi sendin.” Kelimelerim onu utandırıyor gibiydi. Gözleri aramızdaki boşluğa çevrildi. “Saint’e Jeval’e gittiğin konusunda yalan söyleyebilirdin. Asla haberi olmazdı.”

“Bunu ona yapmazdım.”

“Ama kendi yan ticaretini yapıyor ve onun hesabındakilerden cebe atıyorsun, öyle mi?”

“Bu farklı,” dedi sadece.

“Seni ayakları altında ezen adama hayran olduğunu söyleme bana!”

“Anlayamazsın,” diye mırıldandı.

“Emin misin?”

Cevap vermeden önce soruyu gerçekten düşünüyor gibi göründü. “Bir tüccar beni Sukenarı’ndan aldı ve dokuz yaşındayken beni bir gemiye bindirdi. Bana denizcilik ve ticaret hakkında bildiğim

her şeyi öğretti ama kötü bir adamdı. Saint beni o gemiden satın aldı ve kendi gemisinde yer verdi. O rezil bir şerefsiz ama rıhtımda gemi gövdelerinden midye kazımamamın veya denizin dibinde çürümememin tek sebebi de o.”

West’in, tüccarın kötü bir adam olduğunu söylerken neyi kastettiğini düşünmek istemiyordum. Kastettiği her neyse, bundan utandığını sözcükler arasında yutkunuş şeklinden anlamıştım.

“Sana güvenebileceğini böyle anladı,” dedim. “Bu konuda iyidir; herkesin ona *yeterince* borçlu olduğundan emin olur.”

“Akıllı adam.”

Başımı iki yana salladım. “Yaptığı şeyden sonra onu nasıl savunabilirsin? Sizi tek başınıza bıraktı.”

“Çünkü haklı. Mürettebatımdan ve gemimden ben sorumluyum. İş batırdım. Ayrıca bizi tek başımıza bırakmadı; sadece bizi kurtarmayacak.”

Ona nutkum tutulmuş gibi baktım. West açık açık onu savunuyordu.

“Haklısın, ona hayranım. İsimsiz Deniz’deki tüccarlar, Dar Boğaz’ın eninde sonunda kendi ellerine geçeceğini düşünüyor. Saint ise onlara kendi başımıza ayakta kalabileceğimizi gösteriyor.”

Bunu asla kabul etmezdim ama ondan nefret etsem de, onunla gurur duyan bir yanımda vardı. Ve o anda anladım ki, West bu iki duygunun aynı anda nasıl var olabileceğini anlayabilen benim dışımdaki belki de tek kişiydi.

“Kendini onun hükmünden kurtarman ne kadar sürer?”

Cevap vermedi.

“Ne kadar?”

West bir elini kaldırıp orası acıyormuş gibi yan tarafına tekrar bastırdı. Nasıl olup da hâlâ ayakta durduğundan emin değildim. “On altı yıl.”

Bir şey söylemeden önce gözlerimizin buluşmasını bekleyerek ona doğru bir adım attım. “On altı yıl mı yoksa bir gece mi?”

“Ne?”

“Kendini Saint’in hükmünden kurtarmak için on altı yıl ter dökebilirsin. Ya da bunu bir gecede yapabilirsin. Benimle. Artık gölge gemi işi yok. Artık raporlama, casusluk veya Sowan’da aldığı gibi emirler yok.”

Kaskatı kesildi, kelimelerin onu incittiğini görebiliyordum. Sowan’da ne olduğunu bilmemi istemiyordu.

“Seni alamam, Fable,” dedi yine, bir elini saçlarının arasından geçirip yüzünden çekerek.

“Kendimi idare edemeyeceğimi düşünüyorsun.”

“Jeval’de dört yıl yaşadın. Kendini idare edebileceğini biliyorum.”

“O zaman sorun ne? Saint mi?”

Çizmelerine baktı, çenesi seğiriyordu. “Saint, Zola’nın gemileri yasaklandığından beri Dar Boğaz’da İsimsiz Deniz’e giden rotaları işleten tek operasyon. Bastian’daki tüccarlar için tek meşru rakip o. Bu, Dar Boğaz’daki herhangi bir tüccarın sahip olmak için kendi elini kesip atacağı bir pozisyon ve eğer biri senin kim olduğunu öğrenirse, hepsi Saint’e karşı koz elde etmeye çalışacaktır.”

Bu konuda haklıydı. Ama ben daha ağzımı açamadan tekrar konuştum.

“Ama bunun da ötesinde, sana güvenmiyorum.”

“Ne?”

“Kendi mürettebatımı bana karşı kullanmaya çalıştın.”

Ağzım açık kaldı. “Ben...”

“Canımı emanet ettiğim yegâne insanları manipüle ettin. Ben onlara bağlıyım.”

“Sen beni dinlemeyecektin bile. Kim olduğumu bilirlerse, söyleyeceklerimi dinleyeceklerini biliyordum.”

“Mürettebat böyle işlemez.”

Uzun bir nefes verdim. “Öyleyse öğret bana.”

West ellerini cebine soktu ve bir an sessiz kaldı. “Bizimle Saint arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsan Saint’i seçeceksin.”

Güldüm. “Neden seçeyim? O beni hiç seçmedi.”

“*Marigold*’da mürettebat olmak istemenin tek nedeni, Saint’in seni geri çevirmesi,” dedi tekrar deneyerek.

“Ve *Marigold*’un dümencisi olmanın tek nedeni, Saint’in seni gölge gemisinin dümencisi yapmasıydı. Neden burada olduğumuz önemli değil, West. Buradayız. *Benim de* canımı emanet edebileceğim birine ihtiyacım var.”

Ağzı sert bir çizgi hâlini aldı.

“Sen bana güvenmiyorsun ama ben sana güveniyorum.” Sesim alçaldı.

“Bana güvenmen için hiçbir neden yok.”

Ondan uzağa bakarak kollarımı kavuşturdum. “Geri geldin.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Her gece Jeval’de sahilin yukarısındaki kayalıklara oturup ufukta babamın gemisinin yelkenlerini görmeyi hayal ettim. Benim için geri dönmesini umdum.” Duraksadım. “Ama o gelmedi. Sen geldin.”

İşte o zaman başını kaldırdı, gözleri benimkilerle buluştu.

“*Marigold* için tarakçılık yapmak istiyorum. Seni Saint’in hükümünden kurtarmak istiyorum.”

Arkasındaki duvara yaslandı ve çenesindeki kirli sakallı kaşdı. “Daha en başında seni *Marigold*’a hiç almamalıydım.”

“Bunun Jeval’de olanlarla ne ilgisi var?”

“Çok ilgisi var.”

“Az önce Saint’e kendi kelleni kurtarmak için beni gemiye aldığını söyledin.”

“Seni Jeval’den aldım çünkü seni orada bırakmak istemedim,” dedi tek nefeste. “Seni orada *bırakamazdım*.” Bana söylediği sözler ilk kez gerçeğin ağırlığını taşıyordu.

Yüzünde hareket eden gölgeleri inceleyerek onu çözmeye çalıştım ancak her zamanki gibi sadece belli belirsiz parçalar görünüyordu. O hep parça parçaydı, asla bir bütün değildi.

Bana doğru bir adım atmadan önce uzun bir süre sessiz kaldı. “Oyumu seni tarakçımız olarak almak yönünde kullanacağım.”

Bedeninin sıcaklığı beni sardı. “Eğer bana bir şeyi anladığını söylersen.”

“Neyi?”

Gözleri yüzümde dolaştı. “Başkasını umursayamam, Fable.”

Kastettiği şey aramızdaki küçük boşluğu doldurdu ve duvarlar içeri doğru çöküyormuş gibi geldi. Çünkü bunu neden söylediğini biliyordum. Bazen bana baktığında gözlerinin ağzıma inmesinden anlamıştım. Adımı söylediğinde sesinin biraz kalınlaşmasından. West beni mürettebatına almak yönünde oy kullanarak farklı bir risk alıyordu ve şu an bunu görmeme izin veriyordu.

“Bana anladığını söyle.” Elini aramıza kaldırdı ve bekledi.

Bu sadece bir itiraf değildi. Bir anlamaydı da.

Gözlerinin içine baktım ve elini tuttum. Sesimde hiçbir tereddüt yoktu. “Anlıyorum.”

YİRMİ DOKUZ



ARANLIK RIHTIMDA YÜRÜRKEN *MARIGOLD*'UN ÜZERİNDE tek bir fener parlıyordu.

Boş gemiler limanda uyuyan devler gibi yüzüyor, mürettebatlar şehirde ağırlıklarınca içiyordu; sadece gemileri beklemeleri için para ödedikleri liman işçileri dışarıdaydı. Sukenarı bile boş görünüyordu, genellikle ara sokakları dolduran küçük yüzler gitmişti. Ceros karanlıkta çok daha küçük görünüyordu ama ben kendimi içinde daha az küçük hissettim.

Marigold'un demirlendiği kızağa vardığımda, çizimlerim o sabah iki cesedin bulunduğu yerdeki kan lekesinde durdu. Olabildiğince ovalanmışlardı ancak kırmızı izler tahtayı belli belirsiz lekeliyordu. Onları gözlerimin ardında, gevşek bedenleri güneşin altında yatar hâlde görebiliyordum hâlâ ve kim olduklarını merak ettim. Muhtemelen fakir adamlardı, fazladan para kazanmak için geceleri çalışıyorlardı. Başkasının kan davasının ortasında kalmışlardı, acınası bir ölüm şekliydi bu.

Merdiven aşağı salındı, beni bekliyordu, yukarı baktım ve sargılı ellerimi basamaklara yerleştirdim. Bir daha *Marigold*'un güverteğinde durmayacağımı sanmıştım ama şimdi bu gemi benim evim olacaktı. Bu mürettebat benim ailem olacaktı. Ve en kestirilemez fırtınalardan önce dönen rüzgâr gibi, her şeyin değişmek üzere olduğunu hissedebiliyordum.

Kendimi tırabzanın üzerinden çektiğimde diğerleri çoktan güvertede toplanmış, dümenin önünde daire şeklinde duruyorlardı. Çıplak direkler üzerimizde iskeletler gibi yükseliyor, karanlıkta kaybolana kadar göğe uzanıyorlardı. Yırtık yelken bezi toplanıp sarılmış ve gövdeye bırakılmıştı.

Ben Willa'nın yanında bir yer bulurken West güverteye baktı, duruşu gerginliğini ele veriyordu. Kabul etmişti ama bundan memnun değildi ve bu, beni kabul etmek istediğimden daha fazla yaralıyordu.

"Bundan emin misin, tarakçı?" Bana doğru eğilirken Willa kolunu benimkine değdi.

West'e baktım ve bir an gözlerimiz buluştu. "Eminim."

Öyleydim de. Sırf gidebileceğim başka bir yer olmadığından değildi. Sadece, güvertenin altındaki boş hamakta uyuduğum o ilk geceden beri bana burada bir yer varmış gibi geliyordu. Tam uyuduğum bir yer. West beni mürettebatta istemese bile, diğer beşiyle kendi yolumu çizebilirdim. Onlara güvenebilirdim. Ve bu yeterliydi. Bu fazlasıyla yeterliydi.

Auster yün şapkasını başından çıkarınca açık saçları omzunun üzerine döküldü ve şapkayı çemberin ortasında baş aşağı tuttu.

İçine bakarken boğazımda bir yumru yükseldi.

Willa kemerinden tek bir bakır aldı. "Bu işe yaramaz Jevalli tarakçıyı *Marigold*'da mürettebatımıza alalım derim." Bozuk parayı havaya fırlattı ve para dönerken fener ışığında parlayarak Auster'ın şapkasına indi. "Uğursuzluk tılsımı olsa bile."

"Benim için hava hoş." Paj bir bakırı parmaklarının arasına sıkıştırarak Willa'nın arkasından fırlattı.

Auster onu izlerken bana göz kırptı. "Benim için de."

Hamish yeleşinden bir bakır çıkarıp beni süzdü. Tereddüdü yüzünden açıkça okunuyordu. "Saint'in kızının Jeval'de ne işi vardı?"

Yerimde kıpırdanıp ellerimi ceketimin cebine soktum. "Ne?"

"Sana güveneceksek, hikâyeyi bilmek istiyorum. Jeval'e nasıl düştün?"

“Bilmemize gerek yok.” West, Hamish’e uyarı mahiyetinde bir bakış attı.

“Benim bilmem gerek.”

“Beni orada bıraktı,” dedim boğazım daralarak. “*Lark* battıktan sonraki gece beni Jeval’de bıraktı.”

Bakışlarını yere çevirip sustular. Hikâyelerini bilmiyordum ama benimkinden daha iyi olamayacağını tahmin edebiliyordum. Kendime acıyacak kadar aptal değildim. Dar Boğaz, bir bıçak sırtıydı. Burada yara almadan yaşayamazdınız. Üstelik geldiğim yerden utanacak biri değildim. O günler geride kalmıştı artık.

Hamish yazı tura atmadan önce bana başını salladı ve hepsi West’e baktı. Deniz kuşları arkasındaki karanlıkta bağırıırken West sessiz kaldı ve fikrini değiştirip mürettebatın ona oy üstünlüğü sağlamasına izin verip vermeyeceğini merak ettim.

Nihayet elini kaldırdığında parmaklarının arasında bakır parıldıyordu. Tek kelime etmeden onu şapkaya attı.

Sözleri sessizlikte kulağımda tekrar yankılandı. Beni kabul etmişti. *Marigold*’u kurtarmak için paramı alacaktı. Ama hepsi bu kadardı.

“Çavdar viskisini getir, Willa.” Auster şapkayı ellerime tutuşturunca içine baktım.

Bir mürettebatın her üyesinin en yeni üyeye iyi niyet göstergesi olarak bir bakır vermesi gelenektir. Babamın mürettebatlarının birçok kez aynı şeyi yaptığını görmüştüm. Ama Jeval’e ayak bastığımdan beri bana bir şey veren olmamıştı. Hiç. Gözyaşlarımı tutmaya çalışma zahmetine girmedim. Ben şapkaya sarılırken yaşlar birbiri ardına yüzümden aşağı aktı.

En ıssız denizlerin üzerinde uçmaktan yorgun bir kuş gibiydim, nihayet konacak bir yerim olmuştu.

Willa meyhanedeki mürekkep mavisi şişelerden birinin tıpasını çıkardı ve Paj bardakları doldurup dağıttı, taşan çavdar viskisi ayaklarımızın dibine damladı. Hep birlikte birer tek attık ve tezahürata başladılar. Boğazımın yanmasıyla öksürerek güldüm.

“Ne kadar?” diye sordum boş bardağı elimde çevirerek.

“Ne ne kadar?” Willa bardağını yeniden doldurdu.

“Yelkenler için ne kadar paraya ihtiyacımız var?”

Hamish soruya biraz şaşırmış görünüyordu ama yeleğinin içinden defteri çıkardı. Feneri direktten aldı ve sön işaretlediği sayfayı açıp güverteye koydu, hepimiz onun etrafında çömeldik, yüzlerimiz loş ışıktaki parladı. El yazısı, parşömen boyunca yaptığı hesaplarla karalanmış ve sağ taraftaki rakamlar toplamlar hâlinde düzenlenmişti.

“Onarım ekibine ödeme yaptıktan ve fırtınanın neden olduğu kayıpları telafi ettikten sonra, yelkenler için en az sekiz yüz bakıra ihtiyacımız olacak.”

“Sekiz yüz mü?” Paj şüpheli görünüyordu.

“Bir yelkenciye bunu yaptırmanın bize o kadara mal olacağına eminim. Kimse başının Zola’yla belaya girmesini istemeyecektir.”

“Haklı,” dedi West.

Damarlarımdaki çavdar viskisi, miktarın acısını hafifletmedi. Pahalıya patlayacağını biliyordum ama maliyetin bu kadar yüksek olacağını tahmin etmemiştim. Planımın bunu karşılayacağını umuyordum.

“Halledebilir misin, halledemez misin?” Hamish sayfadan yukarı baktığında ışık gözlüğünden yansıyor.

“Halledebilirim.”

Willa mantarı tekrar şişeye takıp aramıza koydu. “Nasıl halledeceğini hiç söylemedin.”

“Nasıl olduğu fark eder mi?”

“Pek değil.” Omuz silkti. “Ama yine de bilmek isterim.”

“Yelkenlerin parasını Saint ödeyecek.”

West’in gözleri hızla bana doğru döndü ve Paj boğazını temizledi. “Saint mi?”

“Bu doğru.”

“Peki ona bunu nasıl yaptıracaksın?” Willa belli ki bu fikirle eğleniyordu.

“Bende istediği bir Şey var. Geri almak için her Şeyi vereceğini bildiğim bir Şey.”

Ne olduğunu sormadılar ama yüzlerinden bu fikrin onları tedirgin ettiğini okuyabiliyordum. Saint, Zola konusunda onlara zaten kızmıŐtı. *Marigold*’u tamir etmek için ona oyun oynadığımı anlar anlamaz, muhtemelen hepimizin kellesini isteyecekti.

“Ateşle oynuyorsun, Fable,” dedi Willa ama dudaklarındaki muzip glmsemi gözlerine yansıyıp ilerinin parlamasına neden oldu.

West’in de aynı Şeyi düşündüğünü görebiliyordum ama yüzünde eğlenir gibi bir ifade yoktu. Boş bardağına bakarken ışık yeşil camı yakaladı. Alnındaki kesik, saçlarının altında saklıydı ama yüzünün sol tarafının tamamı hâlâ Şişti, gözlerinden biri kan çanağına dönmüştü.

Bu mürettebat, gemilerine adım attığım anda zaten başlarına bela almıştı ama sonunda onları batıran fırtınanın ben olup olmayacağımı merak etmeden duramıyordum.

OTUZ



NA OLAN SÖZÜMÜ TUTMAMIŞ OLSAM DA HÂLÂ Saint'in kurallarına göre yaşıyordum.

İki bina arasında durup köprüyü izlerken şafak arazinin arkasında söktü. Eğer haklıysam, Saint'nin çizimleri her an Griff'in meyhanesine giden tahta kalasları inletebilirdi. Ben küçük bir kızken, denize açılmamışsak her sabah güneş doğmadan önce Griff'te çay içerdi.

Saint'i son görüşümden bu yana geçen yıllarda onun değişmiş olabileceğini düşünmüştüm. Ama hâlâ etrafındakilerden daha uzun görünmek için herkese şiddetle diz çöktüren o acımasız tüccar olduğuna göre, o zaman belki de gün doğumundan önce Griff'te çay içen o şerefsiz de olabilirdi.

Uzaktan gelen ayak seslerini duyunca, Vurgun'un çıkışı olan tek köprüye döndüm. Sabahın bu saatinde sokaklar boş olsa da Saint çamur içinde yürümeyi sevmezdi.

Gölgeler içindeki bir figür karanlık gökyüzünün altında hareket ediyordu ve paltosunun rüzgârda dalgalanmasından bunun o olduğunu anlamıştım. Oturduğum sandıktan kalktım ve onu aşağıdaki caddede takip ettim. Her zamanki sokaklardan dönerek Sukenarı'na doğru ilerledi ve ben ellerim cebimde yürürken, yanından geçtiği binaların üzerinde hareket eden gölgesini izledim. Bu da tam Saint'in yapacağı bir şeydi — etrafındaki her şeye gölgesini düşürüyordu.

O, limanın yanındaki merdivenden inerken kendimi en yakındaki binanın duvarına bastırdım ve nefesimi tutarak bekledim. Soluk ışıık, ceketini Jeval'in doğu resifinin üzerinde süzülen mavi mercan yılanları gibi parlattı. Çizmeleri yeri dövdü ve tam şehrin fenerleri titreşerek hayat bulurken ara sokağa indi. Sokak birkaç dakika içinde liman işçileri ve fırıncılarla dolacaktı; Ceros güne başlıyordu.

Peşinden gitmeden önce adımlarımı yavaşlatarak köşeyi dönüp kaybolmasını bekledim. Griff'in meyhanesinin tabelası sokağın üzerinde asılı duruyordu, sözcükler deniz rüzgârlarının darbesiyle soyulmuştu. Ama bu yeri biliyordum. Blok taş duvarlar, devasa kalas kirişlerle çevrilmişti, çatı o kadar dikti ki üzerine kuşlar bile konamıyordu.

Saint kapıdan geçip gözden kayboldu ve pencerenin önünde durup onu izledim. Mekân, tezgâhın arkasında beline bir bez bağlayan Griff dışında boştu. Saint bir sandalyeyi masadan geriye doğru çekip otururken başını kaldırmaya zahmet etmedi.

Bir kadın, elinde bir çay tepsisiyle arka taraftan belirdi ve tepsiyi dikkatlice indirdi, Saint ceketinden rulo rulo parşömen çıkarırken kadın demliği masanın köşesine yerleştirdi. Dikkatini sayfalara yoğunlaştırmış, çayından bir yudum alırken, fincan Saint'in elinde minicik görünüyordu.

Elimi mandala koydum, kapıyı açmadan önce titrememi durdurdum.

Griff tezgâhtan yukarı baktı ve kadın kapı eşiğinde yeniden belirdi, ikisi de irkilmişti. Ama üzerime en ağır çöken, Saint'in bakışıydı. Çay fincandan başını kaldırdı, kalın kaşları parlak mavi gözlerinin üzerinde kavisli bir yay çiziyordu.

"Günaydın." Kadını başımla selamladım. "Bir demlik çay alayım lütfen."

Hareket etmeden önce izin almak istercesine Griff'e baktı ve adam benden açıkça şüphelenmiş gibi başını salladı. Ama Saint'in karşısındaki sandalyeye oturup da ellerimi masanın üzerinde kavuşturunca gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Burada ne yapıyorsun?” Saint’in bakışları parşömene geri döndü ama koltuğunda kıpırdanmasından onu şaşırttığımı anladım.

“Defterler mi?” İlgiilenmiş numarası yaparak onların üzerine eğildim.

“Öyle. Dün gece geç saatlerde iki gemi geldi.” Bardağı geri aldığı parşömenin köşesinde bir çay halkası kaldı. “Ne istiyorsun?”

“Babamla çay içmek istiyorum.” Gülümsedim, sesim bir fısıltıdan ibaretti.

Ama Saint’in vücudundaki tüm kaslar gerildi, eli bardağı o kadar sıkı tutuyordu ki bardak parmaklarının arasında her an parçalanacakmış gibi görünüyordu. Kadın aramıza ikinci bir demlik koyup masayı her şey sığacak şekilde yeniden düzenlerken Saint gözlerimin içine baktı.

“Süt?” diye sordu.

“Evet, lütfen.”

“Ya şeker, canım?”

“Elbette.” Saint’e baktım. “Yıllardır şeker kullanmadım.”

Ben kendi fincanımı doldururken, o çayını masaya biraz fazla sert bir şekilde koyduğundan biraz kenardan taşıtı. Kadın bir tabak krema ve keten peçetede birkaç küp şekerle döndü. Ben fincanımı karıştırırken Saint beni görmezden geldi.

“Birkaç gün önceki o fırtınada gemilerinden herhangi biri hasar gördü mü?”

“O fırtınada herkesin gemisi hasar gördü,” diye mırıldandı.

“Zola’nınki de mi?”

Parşömeni indirdi. “Zola hakkında ne biliyorsun?”

“İsimsiz Deniz’deki o mücevher tüccarıyla aralarında bir tür kan davası olması dışında pek bir şey bilmiyorum.” Onu izledim. “*Ve Marigold*. Yelkenlerinin kesildiğini duydum.”

“Zola’nın işi hakkında ne kadar az şey bilersen o kadar iyi.”

Masanın onun olduğu tarafından demliği aldım ve bardağına doldurdum. “Onunla da mı bir sorunun var?”

"Annenin vardı," demesiyle ellerim demliğin üzerinde dondu.
"Yani, evet. Onunla bir sorunum var."

"Annemi tanıyor muydu?" Adını söylememeye özen gösterdim.
İhtiyacım olan son şey Saint'in sinirlenmesiydi.

"Ben onu ekibime almadan önce Zola için tarakçılık yapardı."

Ona baktım, açıksözlülüğü karşısında şok olmuştum. Saint her zaman bilmece gibi konuşurdu ama şimdi bana öğrenmeyi talep bile etmediğim bazı bilgi kırıntıları da veriyordu. Isolde'nin Saint için çalışmaya başlamadan önce başka mürettebatlar için tarama yapması mantıklıydı ancak Bastian'dan ayrıldığı zamanla *Lark*'taki mürettebata katıldığı zaman arasında geçen süreçten hiç bahsetmemişti.

"Ne tür bir sorun?"

Masanın üzerinden bana doğru eğildi. "Fark etmez."

Dişlerimi sıktım ve o güzelim ceketini tutup yüzüne doğru çığlık atma dürtüsüne direndim.

Sen bu dünya için yaratılmamışsın, Fable.

Kendi başımın çaresine bakabileceğimi düşünmemişti. Bana *Lark*'ı vermişti ama kendi yolumu çizebileceğimi hiç düşünmemişti. Tam olarak değil.

Ciğerlerimi her zaman etrafında süzülüyormuş gibi görünen havayla doldurdum. Gözlerinde her zaman parlayan o gururlu, sert tavır vardı. Masaya uzanıp elimi tutmasını isteyen, göğsümün tam ortasındaki ağrıyı görmezden geldim. Gözlerini parşömenlerden kaldırıp bana bakmasını dileyen küçük, kırılmış parçayı. Bana gerçekten *bakmasını* dileyen.

"Bana buraya neden geldiğini ne zaman söyleyeceksin?"

Çayımdan bir yudum aldım, dilimi yakan tatlı bir acı hissettim.
"Biraz paraya ihtiyacım var."

"Ne kadar?" Azıcık bile ilgisini çekmemişti.

"Sekiz yüz bakır."

İşte bu dikkatini çekti. Sırtarak sandalyesine yaslandı. "Sana sekiz yüz bakır vermemi mi ist—"

“Elbette hayır,” diye sözünü kestim. “Bu, kurallarından birini ihlal eder. Hiçbir şey bedava değildir.” Tıpkı çocukluğumda yaptığım gibi bunu tekrar ettim. “Takas yapmak istiyorum.”

Merakı iyice yükseldi. “Bir takas.”

“Aynen öyle.”

“Peki neden sekiz yüz bakıra ihtiyacın var?”

“Bana kendi yolumu çizmemi söyledin. Ben de öyle yapıyorum.”

Kabul ederek başını salladı. “Bu kadar paraya mal olacak yol ne olabilir ki?”

Fikrimi değiştirmeden önce deniz ejderhasını cebimden çıkarmak için ceketime uzandım. Onu masanın üzerinde aramıza koydum ve Saint bile o anda içini delip geçen şoku gizleyemedi. Gözleri kolyeye takılırken taş kesildi.

“Bunu nereden buldun?” diye sordu boğulurcasına.

Yanlış olduğunu biliyordum. Annemi ona karşı kullanmanın gerçekten ahlaksızca bir şey olduğunu. Takas yapmak için onun en değerli varlığını kullanmanın korkunç olduğunu. Ama sanki Isolde ona ihtiyacım olacağını biliyormuş gibi, Saint’in karakolundaki aynanın önünde dururken kolye beni kendisine çağırıyordu. Tam şu an için.

Parmaklarının arasında sallanan abalon deniz ejderhasını dikkatle kaldırdı.

“Bu yüzden *Lark*’a geri döndün,” dedim. “Kolyesi için geri döndün.”

Cevap vermedi. O kolyeyi annem için Bastian’da, türünün tek örneği parçalar yapan bir kuyumcuya yaptırmıştı. Abalon nadir bulunurdu; sadece İsimsiz Deniz’de bulunan, kusursuz bir yeşili vardı. Annem bunu asla çıkarmazdı.

“Yani?” Ona baktım, gözlerim yaşlarla yanıyordu.

Kolyeyi ceketinin göğüs cebine koymadan önce elini kolyenin etrafına kapattı. Boğazını temizledi. “Sekiz yüz bakır uygundur.”

Elimi uzattım ve o da elimi tutup sıktı, böylece anlaşmış olduk. Ben ayağa kalkarken başını kaldırmadı ve az önce yaptığım şeyin

ağırlığı içime oturdu. Onun için neyin önemli olduğunu biliyordum ve bunu ona karşı kullanmışım. Kurallarına ihtiyaç duymasının nedeni olmuşum az önce.

Tek bir damla gözyaşı düşmeden önce arkamı döndüm.

“Bir de, Fable...”

Dondum, bir ayağım kapının dışındaydı.

Ağzının soğuk ve sakin duruşu, sandalyesine yaslanıp bana bakarken değişti. “Bir daha anneni kullanarak benden para koparmaya kalkarsan, bir zamanlar var olduğunu bile unuturum.”

OTUZ BİR



RIFF'İN MEYHANESİNDEN ÇIKIP KOLYEYİ GERİDE bırakırken annemin benden uzaklaştığını hissettim. Isolde'nin varlığına dair bu his, kolyeyi Saint'in karakolundan aldığımdan beri beni bir hayalet gibi takip etmişti.

Paj iki dolu bozuk para kesesini kalçalarıma bağlayarak deriyi kemerimin etrafına düğümledi. "Yürümeye bir başladık mı durmayacaksın."

Başımı salladım, düğümün ağırlıkla gevşememesi için tokayı daha sıkı bağladım.

"Durma," dedi tekrar, ona bakmamı bekleyerek.

"Anladım."

Arkasında Willa sokağın gölgesinde durmuş, caddeyi gözlüyordu. Saint'in para ustası, gece yarısı bakırlarla gelmişti, eli bıçaklı iki adam ona eşlik ediyordu. Handaki odamda parşömeni imzalarken beni kısık gözlerle izlemişler ama ikisi de tek kelime etmemişti. Babam için çalışırken soru sormamaları gerektiğini biliyorlardı.

Hamish bizi önce yelkenciyle anlaştığımız ve cebimizde bakırlarla şehirde dolaşma riskine girmememiz konusunda uyarmıştı ancak West yelkenci tüm parayı kendi gözleriyle görürse siparişi kabul etmesi konusunda şansımızın daha yaver gideceğini düşünüyordu.

Bakırın parıltısı kadar ikna edici bir şey yoktur, demişti.

“Sizi kapılarına kadar götüreceğiz ve dışarıda bekleyeceğiz.” Auster keseleri tekrar kontrol etti.

“Bizimle gelmeyecek misiniz?” Bir ona, bir Paj’a baktım. Yelkencinin çatı katına bu kadar çok parayla çıkmamız ve parayı bizden almaya çalışabilecek insanlar karşısında kılıcına davranacak tek kişinin Willa olması fikri hoşuma gitmemişti.

“Tinny bizden pek hoşlanmıyor.” Paj, Auster’ın yanındaki duvara yaslanarak sırttı.

“Nedenmiş?”

“Tuzkanlılarla iş yapmaz.”

Bir ona, bir öbürüne bakarken gözlerim büyüdü. “Sukenarı’ndan olduğunu söylemiştin.” Bakışlarım Paj’a odaklandı.

Paj kaskatı kesildi, belki de Auster’ın bana onlar hakkında doğru bir şey söylemesinden rahatsız olmuştu.

Ama Auster rahatsız olmuş görünmüyordu. “Biz Bastian’da doğduk.”

İsimsiz Deniz’in kıyısındaki bu ışıltılı, zengin şehir aynı zamanda annemin doğduğu yerdi. Bastian gibi bir yerden gelip Dar Boğaz’da hayata atılan biriyle tanışmak nadirdi. Böyle bir şey yaptıysanız, bu bir şeyden kaçtığınız anlamına gelebilirdi sadece.

Onları buraya getiren hikâye bundan ibaret değildi. Ve Auster’ın bunu bana söylemekle ne yaptığının farkındaydım. Onunla ne yapacağımı görmek için bana güveninden ufak bir parça sunuyordu.

“Gitme vakti,” dedi Willa omzunun üzerinden bakarak.

Auster ve Paj her iki yanımdaki yerlerini alırken ceketimin önünü kapattım.

Willa hançeri kemerinden çıkardı. “Hazır mısınız?”

Cevap olarak başımı salladım.

Willa caddeye çıktı ve ben de beni aralarında saklayacak kadar birbirlerine yakın duran Auster’la Paj’a adım uydurarak onu takip ettim.

Yelkencinin çatı katı, Ceros’un doğu yakasında su üzerinde uzanan on iki iskeleden biriydi. Çerçeveli cam pencereler binanın

şehre bakan tarafını tamamen kaplıyordu. Kırmızı tuğla kalın yeşil yosunlarla kaplıydı, harç ufalanıyordu. Ellerim cebimde yürüdüm, parmaklarım şingirdamalarını önlemek için ağır keseleri sardı.

Yanımızdan geçen herkesin Willa'nın yaralı yüzüne uzun uzun bakışı gözümden kaçmadı ama o fark etmemiş gibi başını dik tuttu. Yarayı bir kez bile örtmeye çalıştığını görmemiştim, şimdiyse buranın vahşiliğinden kendisinin de nasibini aldığını tüm Dar Boğaz'a göstermesinin işine gelip gelmediğini merak ediyordum. Kadınların gemi mürettebatlarında bulunması alışılmadık bir şey değildi ancak erkekler kesinlikle sayıca üstünlerdi. Ve ne kadar yumuşak görünürseniz, av olma olasılığınız o kadar artardı.

Marigold ve West hakkındaki haberler şimdiye kadar diğer tüccarların kulağına gitmiş olmalıydı. Zola'yla olan kavga daha başka bir şeye —bir savaşa— dönüşmüştü ve azıcık dikkat kesilen herkes mürettebatın kan kaybettiğini anlardı. Ama gemiyi kurtarmak için Saint'ten para koparan Jevalli kız hakkında kimse bir şey bilmiyordu.

İskelenin basamaklarına vardık ve Auster binanın yan tarafında, iyi bir görüş noktasına sahip bir pozisyona yerleşip cebinden bir pipo çıkardı. Paj ellerini yeleğinin cebine sokarak onu takip etti. Willa devasa demir kapıları çekip açarken ikisi de gözlerinin ucuyla bizi izlediler ve pencerelerden gelen ışığın alt katı aydınlattığı çatı katına girdik.

Her boyutta ve kalınlıkta, katlanmış yelken bezlerinden oluşan labirent zemini kaplıyordu, görünürde sadece ilerideki bir merdiven vardı. Kapının yanındaki duvar boyunca bitmiş siparişler paketlenmiş ve ticarethaneye gönderilmeye hazır hâle getirilmişti; üzerlerinde, ait oldukları gemilerin adlarının yazılı olduğu kahve-rengi kâğıda sarılmışlardı.

Keten bir perdenin ardında kel bir adamın başı belirdi, biz ikinci kata çıkan merdivenleri tırmanırken bizi izliyordu. Burası, yelken bezinin serilip kesilerek elle şekil verildiği büyük, ferah bir odaydı. Pencereler güneş ışığının her yönden odaya girmesini sağlıyordu ve çırakların yanlarında ahşap alet kutularıyla oturdukları zeminin

her bir santimi dökümlü beyaz kumaşla kaplıydı. Parlak rondelalar* bağlanmış halatlar, gümüş zincirler gibi tavanda asılıydı.

“Tinny!” diye seslendi Willa ve çatı katının diğer tarafındaki bir yığın sandığın arkasından bir adam belirdi.

Gözleri kocaman açıldı, lanetler okurken bıyığı kıpırdandı. “Ah, hayır, olmaz. Hiç şansın yok, Willa!”

Willa, Tinny’ye doğru yürürken çıraklar yelkenleri o üzerine basmadan önce yolundan çekmek için var güçleriyle uğraşırlar.

“Bir milyon yıl geçse de olmaz!” Elindeki yelkenin köşesine bir kavelanın sivri ucunu sürterek başını salladı. Açtığı deliği döndürerek genişletirken ışık yüzüğünden yansıyordu. Pas renkli akik taşı, Ceros’un mührüyle damgalanmış kalın bir gümüş halka üzerine yerleştirilmişti ve onun Yelkenciler Loncası tarafından yetkilendirilmiş sertifikalı bir tüccar olduğunu onaylıyordu. Çatı katındaki herkes onun emrinde çalışıyordu, bir gün kendi yüzüklerini alma umuduyla yıllarca çıraklık yapacaklardı. “Ceros’ta *Marigold*’u onaracak bir yelkenci yok, bu yüzden sormanın bir anlamı yok.”

“Zola burada mıydı?” Willa bir elini Tinny’nin yanındaki pence-reye yaslayarak adamın üzerine eğildi.

“O her yeredir.”

Willa, adamın arkasından gözlerime baktı. Hamish ve West haklıydı.

Tinny önlüğünden bir rondela çıkarıp açtığı deliğe yerleştirdi. “Kimse, *Luna*’nın mürettebatıyla kavgaya tutuşmak istemeyecektir, tamam mı? Zola’nın filosu eskisi gibi görkemli olmayabilir ama bel altı vurur. *Marigold*’un başına gelenler için üzgünüm.” Bakışlarını yukarı kaldırıp Willa’nın yüzünde gezdirdi. “Senin ve West’in başına gelenler için de üzgünüm. Zola gibi bir deniz iblisinin dikkatini çekecek ne yaptın bilmiyorum ama bu işe Zola’yı üzerime salacak kadar ihtiyacım yok.”

* Cıvata bağlantılarında, cıvata başının, bağlandığı yüzey üzerinde tahribat yapmasını, temas yüzeyini genişleterek engellemeye yarayan parça. Cıvatanın kolay gevşemesini sürtünmeyle engeller. —çn

Arkamızda, genç çıraklardan biri iğnesini sıkı dikiş boyunca çerkerken bizi dinliyordu, gözleri ceketimin altındaki keselerin şekline kaydı.

“Hiçbir zaman hakkını yemedik, Tinny,” dedi Willa. “Biz her zaman adil ödeme yaptık.”

“Biliyorum. Ama dediğim gibi...” İçini çekti. “Sowan’da şansınız daha yaver gider. Tabii Zola oraya sizden önce varmazsa.”

Willa ona dik dik baktı ama adam geri adım atmadı. “Peki, Sowan’a yelkensiz nasıl gideceğiz, bir önerin var mı?”

“Bak, seninle konuşurken bile görülmemeliyim.” Gözlerini arkamızdaki çatıya dikti. “Söz olur.”

“Paramız var. Çok para.” Willa sesini alçalttı. “Yelkenlerin normal maliyetinin iki katını ödemeye hazırız.”

Tinny başını kaldırıp ona bakarken elleri bir anlığına durdu.

Willa’nın gözleri benimkileri bulup, “Göster ona,” dedi.

Sandıkların arkasına geçtim ve ceketimin düğmelerini açarak içi dolu iki keseyi açığa çıkardım.

Tinny’nin ağzı kımıldandı, zihninde hızla akan düşünceler yüzünden okunuyordu. Pencereden dışarı bakarak kırırdandı. Teklif cazip gelmişti ama ona ne kadar para verirsek verelim canını riske atmaya çağını söyleyeceğini o daha ağzını açmadan biliyordum. “Üzgünüm, Willa.” Bize sırtını döndü, kavelasını diğer köşeye vurdu.

“Hain piçler,” diye mırıldandı Willa, çatı katından çıkarken. Çıraklar yine yolu üzerindeki yelken bezlerini toplamaya koyuldular ama o yavaşlamadı, çizmelerinin tabanları ağır bir kalp atışı gibi yere çarptı.

Peşinden merdivenleri inerek kapıya doğru ilerlerken, “Bu şehirde sekiz yüz bakır isteyen biri vardır,” dedim.

“Bunu yapacak biri olsa, o Tinny olurdu.”

Biz kapıdan çıkarken Paj yaslandığı duvardan ayrıldı. “Pek hızlı oldu.”

“Kabul etmedi.” Willa inleyerek ellerini kalçalarına koydu ve kalabalık sokağa baktı.

Auster, piposundan uzun bir duman çekerek burun deliklerinden üfledi. Dudaklarında yaramaz bir gülümseme oynayıyordu.

Paj onu inceledi. "Aklından bile geçirme."

Auster topuklarının üzerinde öne geriye sallanırken tek kelime etmedi.

"Mevzu nedir?" dedim ona bakarak.

Paj'ın bakışlarından kaçınarak, "Bunu yapacak birini tanıyor olabiliriz," dedi.

Bakışlarımı Paj'dan Auster'a, sonra tekrar Paj'a çevirdim. "Kim?"

"Leo'ya gitmeyeceğiz," dedi Paj ona sert bir bakış atarak.

"Leo da kim?" Willa sabırsızlanıyordu.

"Eski günlerden tanıdığımız biri. Yapacaktır," diye yanıtladı Auster.

Ama Paj pes edecek gibi görünmüyordu.

"Kimsenin haberi olmaz. Bir bakıma daha güvenli." Auster omuz silkti.

"Kimsenin öğrenmeyeceğini nereden biliyorsun?" Willa'nın bakışları ikisi arasında gidip geliyordu.

"Çünkü bu yelkencinin aslında var olmaması gerekiyor."

"Biz içeri girip de *Marigold* mürettebatının Tinny'ye yelken yaptıracağına dair dedikodulara sebep olmadan önce bundan bahsetmek aklına gelmedi mi?" Willa'nın sesi yükseldi.

Paj içini çekti. "Bu bir tür son çare."

"Kulağa mantıklı geliyor," dedim olduğum yerde dönerek. "Hadi gidelim."

OTUZ İKİ



İKİŞİK ÇAY EVİNİN PENCERE KENARINDA OTURUP bekledik.

Kuzey Fyg, kentin kaldırım taşlarının kuru olduğu ve çocukların sokaklarda çıplak ayak koşmadığı tek semtti. Sakinlerinin çoğu Bastian doğumluydu, ya kendi loncalarını temsil etmek ya da işverenlerinin çıkarlarını İsimsiz Deniz dışında da korumak için Ceros'ta konuşlanmışlardı. Dar Boğaz'da süregidenden farklı bir yaşam tarzına alışıklardı. Güneşin, zaman içinde yeşile dönen tunç süslemeli taş evlerden yansıdığı bu yerde Ceros'un kokusundan eser yoktu.

Kuzey Fyg'e daha önce hiç gitmemiştim çünkü babam Sukenarı'nın batısındaki herhangi bir yere adım atmayı reddederdi. Şehir yetkilileri veya lonca ustalarıyla görüşeceği zaman, onları müzakere edebileceği ve kendi bölgesinde iş yapabileceği yere, şehrin kalbine getirirdi.

Çay evine giderken sokaktaki tüm gözler bizi takip etmişti ve içlerinden herhangi birinin en son ne zaman rıhtıma indiğini merak ettim. Bizim tabakamız Kuzey Fyg'de pek hoş karşılanmıyordu ama bakırımızı da geri çevirmezlerdi. Caddenin karşısındaki kırmızı kapıyı izleyebileceğimiz pencere kenarındaki yerimiz için fazladan ödeme yapmıştık.

"Bu da ne böyle?" Auster, katlı tabağın üzerindeki küçük kekler-

den birini tutup kaldırdı. Hamurışının ince, kırılğan katmanları kan kırmızısı bir tozla kaplıydı.

Bir kadın ittiği gümüş bir servis arabasıyla masanın yanında durdu ve çayı doldurup el boyaması iki demliği masaya koydu. Sanki orada değilmışiz gibi bakışlarını yerde tutuyordu ama onun bize bakmasını engelleyen şeyin kınama olmadığını anladım. Korkmuştu. Ve kısa bir an için, bu duyguyu sevdiğimi fark ettim.

Önümdeki demliği evirip çevirdim, karmaşık mor çiçekleri ve ağzındaki altın boyayı inceledim. Bir örnek fincanlar, kemerimdeki tüm aletlerden daha değerliydi.

“Gelecek mi artık?” Willa sabırsızlıkla homurdandı ve fincanını dumanı tüten siyah çayla doldurdu.

“Gelecek,” dedi Paj, gözleri hâlâ kırmızı kapıdaydı.

“Bastian doğumlu iki mürettebat üyesi, Kuzey Fyg’deki varlıklı bir terziyi tam olarak nereden tanıyor?” Willa, Auster’ı fincanının üzerinden izledi.

“O bir Tuzkanlı.” Cevap vermeden önce Paj’a baktı. “Ve Paj’ın bir keresinde ona iyiliği dokunmuştu.”

“Ne tür bir iyilik?” diye sordum.

“Karşılığı olan türden,” dedi Paj, Auster daha ağzını açamadan sözünü keserek.

Benim önümde, beklediğimden daha fazlasını söylemişlerdi zaten. Ben de daha fazla zorlamayacaktım.

Willa tabaktan bir kek alıp ısırды ve ağzını doluyken konuştu. “Ya reddederse?”

Auster sırtıttı. “Reddetmeyecek. Yüz bakır önersek bile yapardı.”

“Nereden biliyorsunuz?”

“Çünkü yıllardır yelken takımı yapmadı. Bu fırsatın üzerine atlayacak.”

Sandalyeme yaslandım. “Öyleyse neden ona sekiz yüz yerine yüz bakır teklif etmiyoruz?”

“Ona yelkenler için yüz bakır ödeyeceğiz,” dedi Auster, “sessizliği için ise yedi yüz.”

Willa güldü. "Tuzkanlılar birbirine pek güvenmiyor demek ha?"

"İşte başlıyoruz." Benekli atkı takmış beyaz bıyıklı bir adam, kollarında bir yığın paketle sokağın karşısında belirdiğinde Paj ayağa kalkıp pencereye doğru eğildi. Adam bir anahtar bulana kadar ceplerini karıştırdı ve kapıyı içeri doğru iterek açtı.

Diğerleri ayağa dikilirken çayımı bitirdim; Auster benim için kapıyı açtı, günışığına çıkarken Paj yanımdaydı.

Başını sallamadan önce caddede bir aşağı bir yukarı bakındı ve birlikte hareket ederek yolun karşısına geçtik. Ama bir gemi mürettebatı Kuzey Fyg'de gözden kaçacak gibi değildi. Kayış gibi derilerimiz, güneşten rengi açılmış saçlarımız ve yıpranmış giysilerimiz bizi ele veriyordu. Yan binadaki bir kadın penceresinden dışarı doğru eğildi ve kaşlarını çatarak bizi izledi. Biz terzinin kapısının önünde dururken sokaktaki herkes bize bakıyordu.

Paj mandalı kaldırıp kapıyı açtı ve merdivenlerden çıktık. Küçük dükkânın duvarları eflatunun en soluk tonlarına boyanmıştı, her renkten kumaş topları rafları dolduruyordu.

"Bir dakika!" Arka taraftan bir ses yükseldi.

Paj, ışığı iyi yakalamak için yerleştirilmiş üçlü bir aynanın durduğu köşeye, pencerenin yanındaki koltuğa oturdu. Aynanın yanında, kehribar renkli sıvılarla dolu kristal sürahiler bir tepsinin içinde, masanın üzerinde duruyordu; Paj içlerinden birini alıp buzlu camdan küçük bir bardağa doldurdu ve bir yudum almak için dudaklarına götürdü.

Üzerinde sarı çiçekler olan bir top beyaz ipeğin kenarına dokunmak için uzandığımda elimin onun yanında ne kadar kirli göründüğünü fark edince yumruğumu sıktım.

Ayak sesleri bize doğru geldi ve Auster iki dirseğiyle tezgâha yaslanarak bekledi. Adam köşeyi dönüp Willa'yı görünce ansızın durdu ama Paj'ı görünce gözleri büyüdü. Boynundaki atkı düzgün bir ilmikle bağlanmış, beyaz bıyığı her iki ucundan balmumuyla kıvrılmıştı.

“Burada ne yaptığını sanıyorsun?” Yoğun aksanı her kelimenin sonunda kendini belli ediyordu.

“Beni gördüğüne sevineceğini düşündüm, Leo.” Paj gülümsedi.

Öfleyip pöfledi. “Müşterilerim dükkânımda bir grup serseri olduğunu duyunca memnun olmayacak.”

“Hatırlarsan, Bastian’da kışını kurtaran da bir serseriydi. Ben olmasam bu lüks dükkâna sahip olamazdın,” dedi Paj, bardağını boşaltmak için başını geriye doğru atarak.

Leo önlük cebinden bir pipo ve küçük yuvarlak bir teneke çıkarmadan önce pencereye gidip dantel perdeleri çekti. Piposunu ezilmiş sığırkuyruğu yapraklarıyla doldurup dudaklarından duman çıkana dek körüklerken sessizce onu izledik.

“Bunu takmak tehlikeli değil mi?” Auster, Leo’nun ortaparmaklarındaki yüzüğe baktı. Bu bir tüccar yüzüğüydü, üzerine akik taşı oturtulmuştu. Kafam karışmış hâlde dükkâna tekrar baktım. Eğer adam bir yelkenciye, neden bir terzi dükkânı işletiyordu?

“Benim için endişeleniyor musun? Pek duygulandım.” Leo parmaklarını önünde uzatarak taş baktı ve yakına gelince, gümüş üzerine damgalanmış Bastian mührünü gördüm. Yani bir yelkenciydi ama ona tüccar yüzüğünü veren Ceros’taki lonca değildi.

“Bir yelken takımına ihtiyacımız var,” dedi Auster fazla uzatmadan.

Leo’nun bıyığı seğirdi. “Yelken yapmamam lazım. Bunu biliyorsun.”

“Bu, yapmayacağın anlamına gelmez.”

Gözleri kısıldı. “Neden şehrin diğer tarafındaki yelken atölyelerinden birine gitmiyorsun?”

Paj bardağını yeniden doldurdu. “Gittik. İşimizi görmüyorlar.”

“Yani belaya bulaştınız.” Leo kendi kendine güldü.

“Bundan sana ne? Yapacak mısın yapmayacak mısın?”

“Bu, kellemi riske atmam için bana ne kadar para vereceğine bağlı.”

“Sekiz yüz bakır,” dedim düz bir sesle.

Willa bana sert bir azarlamayla baktı.

Ama pazarlığın ötesine geçmiştik. Çaresizdik ve değilmişiz gibi davranmanın bir anlamı yoktu. "Pazarlık yapacak vaktimiz yok. Yelkenlere acilen ihtiyacımız var."

Leo düşünceli düşünceli bize baktı. "Ne tür bir gemi?"

"Çift direkli lorch," diye yanıtladı Auster. "Çok zamanını almaz."

"Bu, iki gün önce yelkenleri kesilen gemi olamaz, değil mi?" Leo'nun gözünde bir ışık çıktı.

Willa ona ters ters baktı. "Yelkenleri ne kadar hızlı halledebilirsin?"

Adamın bu soruya kafa yormasını izledim. Ceros Yelkenciler Loncası'ndan bir tüccar yüzüğü olmadan yelken yaparken yakalanırsa, ölmüş sayılırdı. Ve Kuzey Fyg'de çalışıyorsa para sıkıntısı yok demektir. Yapacaksa, istediği için yapacaktı. Bizdeki bir şeye ihtiyacı olduğundan değil.

"İki gün." Gülümseyip pipoyu beyaz dişlerinin arasına sıkıştırdı.

"Peki iki günde nasıl olacak o?" Paj başını yana eğdi. Pencereden gelen ışık yüzüne gölge düşürüp tenini mürekkep siyahına boyadı.

Leo omuzlarını silkti. "Adamlarım var."

"Çenelerini kapalı tutmayı bilseler iyi olur." Kalçamdaki her iki deri keseyi de çözüp ona fırlattım. "Burada iki yüz var. Yelkenler bittiğinde iki tane daha alacaksın ve son dördünü de yelkenler direklere çekilince."

"Anlaştık."

Willa ona bir adım daha yaklaştı. "Eğer yelkenleri teslim etmezsen sana neler yapacağımızı söylememe gerek yok."

Gülümsemesi biraz dağıldı. "Teslim edeceğim dedim."

Paj boş bardağını bırakarak ayağa kalktı. "O zaman ödeştik sanırım."

Leo kapıyı açarak başını salladı. "Zamanı gelmişti."

Sokağa geri döndük, kemerimdeki paranın ağırlığı kaybolmuştu ve Paj'la Willa önümüzden yürürken Auster'la ben de onları takip ettik.

“Paj onun için ne yaptı?” diye sordum alçak sesle, beni sadece Auster duyabilsin diye.

Cevaplamadan önce Paj’ın dinleyip dinlemediğini kontrol etti. “Biz Dar Boğaz’a gelmeden önce Paj Bastian’dan bir geminin mürettebatındaydı. Ticaret yolları Ceros’ta sona erdi ve ortadan kaybolması gereken bir zamanda Leo’yu kargoyla kaçırdı.”

“Bastian’dan mı?”

Başıyla onayladı.

“Yani o Bastian’da bir yelkenciydi.”

“Herhangi bir yelkenci değil. O, Holland’ın yelkencisiydi.”

Olduğum yerde ağzım açık kalakaldım. Holland, aynı zamanda Willa’nın Zola’nın peşinde olduğunu söylediği tüccardı. Parasıyla mücevher ticaretini kontrol eden o tüccar.

“Onun gözünden düştü. Ya Bastian’ı ardında iz bırakmadan terk edecekti ya da Holland’ın onun için planladığı sonla karşılaşacaktı,” dedi Auster. “Paj’a onu Ceros’a giden gemiye bindirmesi için altmış bakır ödedi. Hiç o kadar çok para görmemiştik, o yüzden Paj riski göze aldı. Ama Dar Boğaz’a geldiğinde hiçbir tüccar onu işe almayacağından bir terzihane açtı.”

Auster, Leo’nun var olmaması gerektiğini söylerken kastettiği buydu. Onu bir kargo gemisinin göbeğine saklayacak çaresiz bir çocuk bulmuş ve kaçmıştı. Ceros’taki herkesin bildiği kadarıyla o sadece bir terziydi.

“Öyleyse Paj’la uzun zamandır birliktesin,” dedim ileriye bakarak.

Ne demek istediğimi biliyordu. Sadece birbirlerini ne zamandır tanıdıklarını sormuyordum. Birbirlerini ne kadardır sevdiklerini soruyordum.

Dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi, başını sallamadan önce bir an göz göze geldik. Ama sonra eli dalgın bir şekilde gömleğinin koluna gitti, yenini kolundaki dövmenin üzerine çekti ve yüzü gölgelendi.

Birbirine dolanmış, ikisi de birbirinin kuyruğunu yutan iki

yılan. Anlamı olan bir işaret; sonsuzluk sembollerinden biriydi. Sonsuza dek. Ama bildiğim kadarıyla Paj'da böyle bir dövme yoktu.

"Mürettebat ikinizi biliyor mu?"

"Sadece onlar biliyor."

Ve şimdi ben de biliyordum. "Sır tutmak için uzun bir süre."

Omuzlarını silkti. "Nasıl olduğunu biliyorsun. İnsanların bilmesi tehlikelidir."

Bu düşünce beni önce mutlu etti – Saint ve Isolde gibi bu dünyada aşkı bulabileceğiniz fikri. Sevdiğiniz kişiyi korumak için onu gizli tutmanız gerekse bile. Jeval'de yalnızken, aşkın hikâyeden başka bir şey olmadığını düşünmüştüm birçok kez. Ve onu ete kemiğe büründürebilenin yalnızca annem olduğunu çünkü o bizim gibi değildi. Efsanevi biriydi. Başka bir dünyadandı. Isolde denize hiç kimsenin olmadığı bir şekilde bağlı gibiydi, sanki bizim yanımıza değil de denizin dibine aitmiş gibiydi.

Ama hemen sonra West'i düşündüm.

Beni mürettebata alması için şartlarını kabul edip elini sıkıştırdı. Berri onunla konuşmamıştım. *Marigold* için tarakçılık yapacak ama mesafemi koruyacaktım.

West, ona bildiği her şeyi Saint'in öğrettiğini söylemişti. Bu yüzden borçlarla uğraşıyor ve yan ticaret yapıyordu. Hesap defterlerinden cebe indirip adamları sandıklar içinde denize atıyorlardı. Bu hayatı yaşamak için bir noktaya kadar karanlığa bulaşmanız gerekiyordu. Saint bana bunu hep söylerdi ama Jeval'e kadar bunu gerçekten öğrenmemiştim. Adada hayatta kalmak için pek çok kötü şey yapmıştım ama bunlardan hiçbirisi için kendimi içtenlikle kötü hissetmemiştim. Bu işler böyleydi. Belki de babama kabul etmek istediğimden de fazla benziyordum.

West iyilik yapmadığını ve işi şansa bırakmadığını tekrar tekrar söylese de ikisini de yapmıştı. Tekrar tekrar.

Benim için.

OTUZ ÜÇ



Kİ GÜN YİRMİ GÜN GİBİ GELDİ.

Leo *Marigold*'un yelkenlerini bitirmek için gece gündüz çalışırken ortalarda görünmedik, çok fazla çavdar viskisi içtik ve fark edilmemek için geç saatlere kadar uyuduk. Ama rıhtımda Zola'nın gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum. Aptal değildi ve henüz *Luna*'nın mürettebatından kurtulamamıştık. İçtiğimiz her meyhaneye geldiler, ayak sesleri köprülerde ve ara sokaklarda bizimkini takip ediyordu.

Zola bir sonraki hareketimizi bekliyordu.

Ama kimse ne olacağını tahmin edemezdi. İki gün sonra, *Marigold* Fırtına Kapanı'na demir atacaktı ve bizi West'in Saint'e olan borcundan kurtaracak olan vurgunu yapacaktık. Mürettebat, dümenci odasının zeminindeki armayı kazımakta özgür olacak ve *Marigold* ilk kez kimseye borçlu olmayacaktı.

West, iyileşirken gemiden ayrılmayı reddederek kamarasına kapandı; Zola'nın mürettebatının onda bıraktığı yaralar hâlâ hemen her yerini kaplıyordu. Çürükleri sararmaya başlamıştı, derisi dikişler boyunca buruşmuştu ama gücünü tamamen kazanması haftalar alacaktı.

Leo boynuna bağladığı çizgili ipek fular rüzgârda dalgalanırken direğin üzerinde oturuyordu. Willa, sarılı yelkeni kollarında tutarak yanına tünemişti. Güneş battığı ve sis çöktüğü andan beri çalışıyorlardı, Leo'nun elleri donanımın üzerinde o kadar hızlı ha-

reket ediyordu ki ne yaptığını görmek bile zordu. Kimsenin görmemesi için yelkenlerin zifiri karanlıkta yerlerine takılması gerektiğini söylediğimizde, eklenen zorluk karşısında heyecanlanmış gibiydi. Güneş doğduğunda, limandan çıkmış, Fırtına Kapanı'na doğru yol alıyor olacaktık.

Dümenci odasına girdiğimde diğerleri çoktan gelmiş, bekliyorlardı. Saint'in bana verdiği haritayı sıkıca kavramıştım. West masanın başında duruyordu ve benimle göz göze gelmekten kaçındığı gözümünden kaçmadı.

"Neredeyse bitti," dedim kapıyı arkamdan kapatarak.

West, Hamish'e baktı. "Başka?"

Cevap verirken parmağının ucuyla gözlüğünü burnundan yukarı itti. "Tüm borçlarımızı aradım. Bir iki burun kırıldı ama paramızı aldık ve Dern'de ticarete başlayana kadar bizi idare etmeye yeter."

"Ya kargo?"

"Auster'la beraber ihtiyacımız olmayan her şeyi boşalttık. Yok pahasına satmamız gerekti ama satıcılarımızla tekrar görüştüğümüzde onlara ödeme yapabileceğiz. Fırtınada ne kaybettığımızı ya da burada, Ceros'ta elden ne çıkardığımızı asla bilmeleri gerekmeyecek."

Her şeyi gövdeden çıkarmak bütün bir günümüzü almıştı. Eğer Fırtına Kapanı'nı batmadan geçeceksek *Marigold* her zamankinden daha hafif olmak zorundaydı.

Elimdeki haritaya göz atan Paj, "Artık sadece rotayı çizmek kaldı," dedi.

Bir an için üzerime binen ağırlığı hissederek tereddüt ettim. *Lark*, dünyada sahip olduğum tek şeydi. Onu West'e vererek hayatımı onun ellerine bırakmış oluyordum. Bu düşünce midemi altüst etti, nabzım hızlandı.

Paj uzandı ve haritayı masanın üzerine dağılmış diğerlerinin üzerine açmadan önce eline bıraktım. "Tamam. Yol göster."

Parmak uçlarımin altındaki parşömen hissini hatırlayarak, kenar boyunca uzanan ve kıyı çizgisini takip eden harflere dokundum.

Kıyıdan uzaklaşıp Jeval'i geçtiler, sonra denizin ortasında birbirini çevreleyen ince kara parçaları üzerinde durdular.

"Fırtına Kapanı." West karşımdan masaya eğildi, sesi alçaktı.

Paj içini çekerek yüzünü ovuşturdu. "Şu vurgun burada mı yatıyor? Fırtına Kapanı'nda?"

Başımı sallayarak onayladım.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye mırıldandı Hamish. "Orada ne var?"

"Mücevherler. Metaller. Para. Her şey," diye yanıtladım.

"Bir gemi enkazı." West gözlerini haritaya dikmişti.

"Peki biz oraya nasıl ulaşacağız?" Auster bana baktı. "Kapan'a kimsenin gitmemesinin bir sebebi var. Orası ölüm tuzağı."

"Nasıl geçeceğini biliyorsan değil," dedim.

West o zaman başını kaldırdı, iki eli de sıkıca masanın üzerindeydi. "Fırtına Kapanı'ndan geçen yolu *sen* biliyorsun, öyle mi?"

Ceketimin önünü açıp omuzlarımdan düşmesine izin verirken gözlerimi ondan ayırmadım. Ceket yere düştü ve gömleğimin kolunu sıvadım. Boğumlu, kabarık yara fener ışığında koyu kırmızı rengini alarak bize baktı. Kolumu masanın üzerine koyup haritanın üzerine hizaladım.

Paj yumruğunu ağzına bastırdı. "Demek istediğin?.."

Hamish inanamayarak başını iki yana salladı.

Yaranın bileğimin altındaki en sağ noktasını gösterdim. "Burada."

"Ne orada? Bize orada ne olduğunu hâlâ söylemedin," dedi Auster.

Sertçe yutkundum. "*Lark*."

Birdenbire topluca masadan uzaklaştılar, kamaraya bir sessizlik çöktü.

Bir parmağımı resiflerin ortasına, diğerini Jeval'in yukarısındaki denize koydum ve Clove'un fırtınadan sonra söylediğini duyduğum şekilde kelimeleri tekrarlardım. "*Lark*'ı vuran fırtına kuzeyden geldi." Parmağımı resiflerin aşağısına doğru çektim. "Onu resife doğru itti ama sonra döndü." Resifteki parmağımı tekrar denize

taşıdım. “Sonra batıya doğru yön değiştirdi. Batmadan önce gemiyi buraya sürükledi. Gemi burada.” Resif labirentinde oturan küçük mercan adasına baktım.

Hamish gözlüğünün üzerinden West’e baktı. “Eğer yaparsak, bu son olur. Saint’le bağlarımız sonsuza dek kesilir.”

“Peşimize düşebilir.” Paj endişeli görünüyordu.

“Düşmeyecek.” Duraksadım. “*Lark* bana ait.”

“Sana mı ait? Nasıl?”

“Onu bana verdi.”

Auster, “Onu sana *verdi*,” diye tekrarladı.

“Bu benim mirasım.”

Herkes bana baktı. West hariç herkes.

“Sadece on dört, on beş metre aşağıda.”

West sessizdi, gözleri hâlâ haritanın üzerinde geziniyordu.

“Bizi oraya ulaştırabilirim,” dedim. “Yapabileceğimi biliyorum.”

West sonunda, “Pekâlâ,” dedi, diğerleri rahatlamış görünüyordu, her birinin yüzünde gergin bir gülümseme vardı. “*Lark*’ı çıkaracağız ve gövdeyi parayla doldurmak için Dern’de satabildiğimizi satacağız. Sonra Ceros’a geri döneceğiz ve *Marigold*’un bedelini Saint’e ödeyeceğiz.”

“Tabii önce deniz iblisleri bizi yakalamazsa,” diye fısıldadı Auster, gülümsemesi yüzüne daha da yayılırken.

İki yıldan fazladır mürettebatlık yapsalar da gemi asla onların olmamıştı. Saint’e kalsa asla da olmazdı. West’i borç altına sokmuştu çünkü asla ödeyemeyeceğini biliyordu. Gölge gemisini gerçekten kaybedeceğini düşünmek için hiçbir nedeni yoktu.

“Bütün bu lanet şehir neyin peşinde olduğumuzu merak etmeye başlamadan buradan gitsek iyi olur.” Paj kapıya gitti ve Auster onu takip etti.

West, “Üçte bir,” dedi, kapı kapandığında hâlâ haritaya bakıyordu.

“Tamam. *Marigold*’un hesabına üçte birini koyarız ve geri kalanını da...”

West, “Hayır,” diyerek Hamish’in sözünü kesti, “üçte birini Fable alacak.”

Hamish başını salladı.

“Ama neden?” diye sordum. Vurgunun üçte birini benim almam demek, gemi hesabına yatırılan miktardan sonra mürettebatın tümünün bölüşmesi için geriye sadece üçte birinin kalacağı anlamına geliyordu. Bu adil değildi.

“Anlaşmayı yaptığımızda bana bunun mirasın olduğunu söylemedin,” dedi.

“Sormadın. Bu benim mirasım ve istediğim gibi kullanabilirim.”

Hamish, “Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedi.

“Evet, zorundayım.”

West derin derin nefes verdi. “Bir daha asla böyle bir şansın olmayabilir, Fable.”

“Biliyorum. Bu yüzden boşa harcamayacağım.” Sözlerimin arkasında yatanı duymasını umuyordum. Ona borçlu olmadığımı söylesem de borçluydum. Ve ona on katını geri ödemek istiyordum. “Üçte ikisi *Marigold*’un hesabına gidecek ve geri kalanını aramızda paylaşacağız. Eşit olarak.” Haritayı toplayıp tekrar ceketime soktum.

West’in gözleri benimkilere gidip geldi, bir şey söylemek için cesaretini toplamaya çalışıyormuş gibi çenesi seğiriyordu. Ama tam ağzını açtığı anda örtülü geçitten gümbür gümbür ayak sesleri geldi.

“West!” Willa kapı eşiğinde belirdi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Başımız dertte.”

OTUZ DÖRT



ALTİ KİŞİ TIRABZANDA YAN YANA DURDUK, tek ses üzerimizde halata geçirilen rondelaların sesiydi.

Uzaklarda, Ceros'un aşağısındaki limana açılan demir kemerli geçitin altında meşaleler alçalıp yükseliyordu. Soğuk rüzgârda sis incelmış, *Marigold* saklandığı yerden ortaya çıkmıştı.

"Şey..." Willa iç çekti. "Bu hayra alamet değil."

Leo'nun yeni yelkenlerle işini bitirmek üzere olduğu pruva direğine baktım, gözleri limana indiğinde donakaldı. Zola'nın ekibi başladıkları işi bitirmeye geliyordu.

"Bu da nesi?" diye seslendi Leo.

Meşaleler neredeyse rıhtımdaydı ve onları taşıyan insan kalabalığını zar zor seçebiliyordum. Ne yapacaklarını anladığımda, karnımın ortasına ağır bir taş oturdu sanki.

Marigold'u ateşe vereceklerdi.

"Hazırlanın!" diye bağırdı West, Auster'ın halihazırda çıpayı çıkarmak için krankı açtığı sancak tarafına koşarken sesi güvertede yankılandı.

"Biz yelken açmadan önce bu gemiden inmezsen, bizimle gidersin!" diye bağırdım ve Leo'nun gözleri büyüdü. Kemerinin arkasından bir alet çekti ve titreyen ellerle işe geri dönüp son yelkenin köşesini sabitledi.

Auster ve West çıpayı kaldırırken krankın keskin çınlaması duyuldu ve bir gözümü limandan ayırmadan halatları çözmeye ko-

yulduz. Zola yelkenlerin West'i bitireceğini düşünmüştü ama öyle olmamıştı. Şimdi *Marigold*'dan ve mürettebatından kurtulmak istiyorsa yapacak tek bir şey kalmıştı – onu batırması gerekiyordu.

Leo pruva direğinden aşağı kayarak çok sert bir iniş yaptı. Bacakları büküldü ve inleyerek güverteye düştü, sonra kolunu yan tarafına sarmış hâlde tekrar ayağa kalktı.

“Yelkenler hazır mı?” Temiz, beyaz yelken bezinin düzgünce katlandığı, rondelaların parladığı yere baktım.

“Olduğu kadar hazır!” Tırabzana doğru topalladı.

“Hey!”

Geri döndü, alet çantası omzunun üzerinden sarkıyordu.

“Paranı istiyor musun, istemiyor musun?”

Küfrederek geri koştu ve ben de merdivenlerin tepesindeki çuvalı aldım. Merdivene koşup yan tarafta gözden kaybolmadan önce çuvalı benden aldı.

Willa pruva direğindeki yelkenleri çözdü ve kumaş, güneyden esen rüzgârla doldu. O meşaleler güvertemize ulaşmadan limandan çıkacaksa buna ihtiyacımız olacaktı.

Serbest kaldıktan sonra, yumruklarıma doladığım halatlarla direktten atladım. Yelkenler tek bir yumuşak hareketle kayarak açılırken iki ayağımın üzerine indim, kafamı kaldırıp siyah gökyüzünün altındaki keskin, açılı şekillerine baktım. Uçmaya hazır iki kanat gibi alt köşeden açılan cilalı ahşap iskeletleriyle çok güzellerdi.

Hamish halatları benden aldı ve kendimi yana savurarak merdivenden rıhtıma inmeye başladım. Yelkenler açık ve çıpa çekilmişken *Marigold* sürüklenmeye başlamıştı bile. İlk direktten sarkan el incesi düğümlü halatları serbest bıraktım ve Paj onları sararken gövdeye çarptılar.

Ben ikincisi üzerinde çalışırken arkamdan bağırış sesleri geldi ancak ip çok sıkı düğümlenmişti. Parmaklarımı ilmeğe oturttum ve geri çekildim, tüm ağırlığımla asılıp, “Hadi!” diye bağırdım.

Halat kayınca sırtüstü düştüm ve yere o kadar sert vurdum ki çarpmanın etkisi ciğerlerimin yumruk gibi kıvrılmasına neden

oldu. Zola'nın mürettebatı çoktan bizim revirimizdeydi ve doğru-
dan bana koşuyorlardı. Yalpalayarak direğe geri dönüp halatları
çözdüm ve Paj onları yukarı çekti ama gemi çok uzaktaydı. Merdi-
vene ulaşamadım.

"Fable!" diye bağırdı Willa rıhtımın kenarına geldiğimde, kol-
larımı öne arkaya salladım ve basamaklara doğru sıçrayarak ileri
atıldım.

Halatları iki elimle yakaladım ve gövdeye çarptım, çizmelerim
suda sürüklenirken bir meşalenin parıltısı çoktan tepemde uçuşu-
yordu.

"Tırman!" West tırabzanda belirip elini bana uzattı.

Kendimi sallanan merdivenden yukarı çektim ama tam yarısı-
na gelmiştim ki sarsıldı ve koptu, neredeyse düşüyordum. Aşağıda
adamın biri son basamağı tutmuştu. Kendini sudan yukarı itti ve
çizmemden yakalayıp beni aşağı çekti. Topuğum çenesine isabet
edene kadar tekmeledim ve inledi ama çoktan tırmanmaya geçmiş-
ti bile. Dirseklerimi iplere doladım ve adamın ağırlığı karşısında
dayanmaya çalışıp homurdanarak kemerime uzandım ama işe ya-
ramadı. Bıçağımı alamadım ve bırakırsam düşecektim.

Tepemde bir gölge belirdi ve havada bir vücut uçup altımız-
daki denize düştü. Aşağıya baktığımda West karanlık suda yüzeye
çıkmişti. Adam gömleğimin arkasına asılırken West gemiye doğru
yüzdü.

Gemi ile merdiven arasına diğer taraftan tırmandı ve benimle
yüz yüze geldiğinde belime uzanıp kemerimden bıçağı aldı. Kolu-
nu genişçe dışarı doğru savurdu ve bıçağı adamın kaburgalarına
sapladı. Adam çılgık attı, elleri kaymadan önce beni tutmaya çalışı-
yordu ama West onu göğsünden tekmeleyerek geriye fırlattı.

Merdiven sallandı ve kollarım titrerken havayı derin derin içi-
me çekerek yüzümü iplere bastırdım.

"İyi misin?" West iplerin arasından uzanıp saçlarımı yüzümden
çekti ve beni kontrol etti.

Döndüm; liman, rıhtımda duran en az bir düzine erkeğin silüe-

tiyle birlikte uzaklaşıyordu. Zola yelkenleri duyunca mürettebatını kan dökmek için göndermişti. Sabah olduğunda, Ceros'taki tüm tüccarlar limandan çıktığımızı duymuş olacaktı. Ve Zola, *Marigold*'un mürettebatı karşısında herkesin gözü önünde uğradığı hezimetin yarattığı aşağılanmayla baş başa kalacaktı.

Uzakta, suda süzülen *Luna*'nın güvertesi karanlıktı. Ama Zola oradaydı, izliyordu. Öyle olmalıydı. Ve o artık sadece West'in düşmanı değildi. Benim de düşmanımdı.

Ama kıyıdadan gelen anlık bir parıltı beni Sukenarı'nın gölge-lerine bakmaya itti, bir paltonun koyu mavisi karanlıkta neredeyse parlıyordu.

Saint.

Sokaktaki direğe yaslanmıştı, rüzgârda uçuşan paltosunun ucu dışında hareketsizdi. Yüzünü göremesem de gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Eğer izliyorsa, biliyordu. *Marigold*'un üzerinde gerili olan ve bizi şu an denize çeken yelkenlerin parasını onun bakırı ödemişti. Ve benim kim olduğum ya da aramızda ne geçtiği önemli değildi. Hayatımda ilk defa, bir çizginin farklı taraflarındaydık.

"Fable." West'in sesi beni düşüncelerimden sıyırdı ve gözlerimi kırıştırdığımda onun yüzünü yeniden karşımda buldum. Deniz suyu hâlâ derisinden aşağı akıyordu, elleri benimkilerin altındaki basamakta, aramıza düşen ay ışığının bıçağımın kanlı ucuna vurduğu yerde halatlara kenetlenmişti. "İyi misin?" diye sordu tekrar.

Başımı salladım, yüzüne baktım ve gözlerindeki sakinliğin beni kendime getirmesine izin verdim. Her zaman orada olan o yumuşak ifade. Jeval'den ayrıldığımızdan beri, bizi yutmak üzere olan bir fırtına atlatmıştık ve Zola yelkenlerine hasar verip *Marigold*'u neredeyse batırmadan önce West'i az kalsın öldürecekti. Hiçbir şey onu sarsamıyormuş gibiydi.

"İyiyim," diye cevapladım.

Islak bıçağı kemerime geri sokarak başını salladı. "O zaman kışını kaldır da gemiye bin."

OTUZ BEŞ



ÜNEŞ IŞIĞI DENİZİN ÜZERİNDE DOĞUYA DOĞRU YOLU-
muz aydınlatan bir fener gibi parlıyordu.

Auster'la pruvanın önünde durmuş yengeç tuzaklarını *Lark*'ın yükünü yukarı taşımak için kullanabileceğimiz taşıma sepetlerine dönüştürüyordum. Yelken açma sesi Jeval'den önceki tüm anılarıma saldırırken sakın denizi izleyerek bir düğüm attım. Babam, ağzında bir pipo ve elinde bir çavdar viskisi bardağıyla haritalarının üzerinde eğilirdi. Halatların şaklaması ve pırıl pırıl güverteye vuran parlak ışık...

Gözlerim direğe, annemin geri kalanımızın tepesinde, ağların üzerinde uzanmış olacağı yere doğru kaydı. İsimsiz Deniz'in en uzak köşelerindeki resiflere dalışlarıyla ilgili hikâyeler anlatırdı ama Bastian'daki hayatından ya da Saint'e katılmadan önce Zola için tarama yaptığı dönemden bana hiç bahsetmemişti. Onu Dar Boğaz'a neyin getirdiğini bana asla söylememişti. Ve Saint ile Griff'in meyhanesinde oturduğumuzdan beri, keşke onun hakkında daha çok soru sorsaydım diye düşünmeden edemiyordum.

Isolde beni ilk defa dalmaya götürdüğünde altı yaşındaydım. Yüze çıktığımızda babam *Lark*'ın kış güvertesinde bekliyordu, bıyıklı yüzünde o ender görülen çarpık gülümsemesi vardı. Beni tırabzanın üzerinden çekmiş, elimi tutmuş ve beni ilk çavdar viskimi içtiğim dümenci odasına sürüklemişti. O gece annemin hamağında uyumuştum, rüzgâr gövdeye vururken onun sıcaklığına sokulmuştum.

Fırtına Kapanı, İsimsiz Deniz'den önceki son su parçasıydı ve onu bir mezarlığa dönüştüren fırtınalar için gözde bir iniş yeri idi. *Marigold*'un uçsuz bucaksız denizde küçücük gelmesine neden olan Dar Boğaz'ın etrafımızda genişlediğini hissedebiliyordum. Yakında, ulaşabileceğimiz bir kara parçası olmadan onun kıyısına varacaktık.

Paj aletleriyle örtülü geçitte belirdi, işe koyulmadan önce oktantı dikkatlice kutusundan çıkardı, halat yığınlarının üzerine açtığı deftere notlar aldı. Işık aynayı tam olarak doğru açıyla yakalayana kadar oktantın kollarını kaydırmasını izledim.

"Ne kadar sürer?" diye sordum tuzağı ayaklarımın dibine indirerek.

"Rüzgâr yeniden başlarsa sabaha orada oluruz."

Auster'ı, kovasından başka bir levrek çıkarırken etrafında daire çizen bir deniz kuşu sürüsüyle beraber durduğu ana direğin tepesinde görmek için ışığa doğru gözlerimi kısıtım. "Onun kuşlarla derdi ne?" diye sordum.

Paj yukarı baktı, kahkahayı patlatmadan önce dudakları hafif bir tebessümle gerildi. "Kuşları sever."

"Görünüşe göre kuşlar da onu seviyor," dedim.

Kutuyu açıp oktantı içine koymadan önce birkaç dakika daha çalıştı. "Battığı sırada gerçekten *Lark*'ta mıydın?" diye sordu aniden, defteri tekrar yeğinin içine sokarak.

Pembe ve mor bulutlara bakarken başımı onaylarcasına salladım, şimdi gökyüzünde batmaya başlamışken güneş büyüyüp şişiyor gibiydi. O geceyle ilgili hikâyeler duyup duymadıklarını bilmiyordum ama onlara anlatan ben olmayacaktım. Yüksek sesle anlatırsam içimde canlanacağından korktuğum bir masaldı bu. *Marigold*'un güvertesinde duran bu kızla *Clove*'un kollarında *Lark*'tan atlayan kız arasında çok fark vardı.

West geçitteki merdivenlerden çıktı, gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırdı. O ve Willa, Ceros'tan ayrıldığıımızdan beri gövde üzerinde çalışıyorlar, tamirci tutmaya gücümüz yetmediği için fırtınanın bıraktığı son hasarla ilgileniyorlardı. West, rıhtım-

dan ayrıldığıımızdan beri bana tek kelime etmemiştı. Bana doğru bakmamıştı bile.

Paj'ın yanına gelip, "Bakayım," dedi.

Paj itaat etti, defteri tekrar çıkarıp yazdığı son sayfayı açtı. West'in gözleri sayıların üzerinde yavaşça gezindi ve saçlarından bir tutam gevşeyerek yüzüne uçtu.

"Rüzgâr zayıfken demir atalım. Zamanı telafi edeceğiz."

Paj başını salladı.

"Peki sandıklar?" West, benim işim olduğu açıkça belli olmasına rağmen sorusunu Auster'a yöneltmişti.

"Bittiler," diye yanıtladı Auster benim yerime.

"Düğümleeri tekrar kontrol edin." Ve yine gözlerime bakmadı. Dişlerimi gıcırdattım.

Direğin etrafından dolandım. "West..."

Ama topuğu üzerinde dönerek güverteden geçip geçide yürüdü. Harita üzerinde çalıştığı ve Paj'ın ölçümleeri kendisininle karşılaştırdığı dümenci odasına kadar peşinden gittim. Yanağının içini ısıırken ağzı büküldü.

"Sorun ne?" Yanında durup parşömenlere baktım.

Pusulasını indirirken bir nefeste, "Hiç," dedi.

Ona bakmaya devam ettim, bekliyordum.

Masanın diğer tarafına gelip parmağını haritaya koymadan önce bir an düşündü. "Bu."

Fırtına Kapanı'nın ortasındaki dönüş sert bir dik aç, bir balıkçı teknesinden daha büyük herhangi bir tekne için zor bir manevraydı. Bunu başarmak için uzman hassasiyeti gerekecekti.

"Etrafından dolanabilir miyiz?" Resiflerin şekillerini inceledi.

"Sanmıyorum," diye cevapladım. "Geminin altını dibe sürtmeden olmaz."

"Mükemmel olması gerekecek," diye mırıldandı.

"O zaman mükemmel olacak."

Ağırlığını ellerine vererek öne eğildi, kollarındaki kaslar altın rengi teninin altında yüzeye çıktı. "Bu işi dikkat çekmeden yapı-

caksak, önümüzdeki birkaç gün içinde Dern'e geri dönmüş olmamız gerekiyor."

Haklıydı. Hızlı çalışmalıydık ama Paj'ın hesaplamaları doğruysa, ertesi gün bitmeden vurgunu *Marigold*'a yüklemiş olurduk.

"O da böyle yaptı, değil mi?" West sandalyeye oturdu ve başını bana doğru kaldırdı.

"Ne?"

"Fırtına Kapanı. Saint, servetini bu şekilde inşa etti ve ticarete başladı."

"Evet," diye cevapladım. "İlk rotasına başlamadan önce Kapan'ın haritasını çıkarmak için yıllarını harcadı. İlk gemisini satın almak için gemi enkazlarının taranmasından elde edilen parayı kullandı."

West sanki bu sahneyi gözünde canlandırıyormuş gibi sessizdi. Sanki kendini Saint'in yerine koyuyormuş gibi.

İpe dizilmiş beyaz taşlar arkasındaki açık pencerede salınıyordu. "Gerçekten şans getirdiklerini düşünüyor musun?" diye sordum.

Soru onu eğlendirmiş görünüyordu. "Şimdiye dek işe yaradılar."

Ağzının duruşu değişti, dudağının bir tarafı yukarı kıvrıldı; dile dökülmemiş bir cevabın varlığını görebiliyor ama ne olduğunu bilmiyordum.

Masasının köşesindeki beyaz taşı aldım. "Bu nedir?"

"Sukenarı'ndan."

"Ah." Aniden utanıp taşı geri koydum.

Gözleri üzerimde geziniyordu. "*Marigold*'u aldığımda Saint verdi. Bana nereden geldiğimi hatırlatmak için."

İnanmazlıkla sırtarak masanın kenarına oturdum. Saint, West'in yerini hatırlamasını istemişti. Ve bazı nedenlerden dolayı, West bunu saklamıştı.

"Willa'nın kardeşim olduğunu bildiğini biliyorum," derken sesi yine sertleşti. "Ve annemizi görmeye gittiğini de biliyorum."

Yüzünde genellikle yanan öfkenin izini bulmaya çalışarak onu izledim. Ama bana bakarken, gözleri yine söylemediği kelimelerle doluydu.

“Ben istemedim. Nerede olduğumuzu bilmiyordum...”

“Önemli değil.” Dirseklerini masanın üzerine koyup çenesini kaşıdı ve neden öyle söylediğini merak ettim. Önemliydi. Muhtemelen onun için gerçekten önemli olan nadir şeylerden biriydi.

“Bunu diğerlerinden bunca zaman nasıl sakladın?”

“Belki biliyorlardır ama yüksek sesle söylemeyecekler. Soru sormazlar. Willa ve ben birbirimizi tanıdığımızı kimseye söylememeye uzun zaman önce karar verdik.”

Başımı salladım. Birine Willa’nın kardeşi olduğunu söylemek, ona kendisi üzerinde güç elde etme olanağı vermek demekti. Ve tabii Willa’nın da. Bu geminin dışındaki hiç kimsenin Auster ve Paj’ı bilmemesinin nedeni de buydu.

“Sukenarı’nda kalmaktansa bir geminin mürettebatına girmesi Willa’nın şansını artırırdı, ben de bu yüzden öyle olmasını sağladım.” Bunu, sanki yaptığını haklı göstermesi gerekiyormuş gibi söylemişti. Sanki bunun Willa için bir bedeli olduğunu biliyormuş gibi.

“Peki ya baban?” diye sordum, sesim kısıktı.

Ama fazla zorlamıştım. Ve gerçekten bilmek istemem dışında neden sorduğumdan bile emin değildim. “Birkaç saat içinde ışıık gidecek.” Ayağa kalktı, duvara dayalı sandığa gidip kapağını kaldırdı.

“Başka ne yapılması gerekiyor? Sana yardım edeceğim.”

Omzunun üzerinden bana baktı ve bir an gülümsediğini sandım. “Ben hallederim.” Gövdeden geniş, düz bir kazıyıcı çıkarıp sapını kemerine taktı.

O aleti kullanacaksa, demek ki gövdeyi temizleyecekti. Kaya midyesi, midye, deniz yosunu ve diğer bazı canlılar, evlerini gemilerin altına inşa ederek kendi gezici resiflerini yaratırlardı. Ama Kapan’da hiçbir şeyin takılmasını göze alamazdık. Teknenin deniz tabanının üzerinden pürüzsüz bir şekilde kaymasına ihtiyacımız vardı.

İğrenç, sıkıcı bir işti. West’in yapamayacağını ya da yapmayacağını düşündüğü bir iş.

“Su çekme mesafesi hakkında endişeleniyor musun?” diye sordum. Geminin suda oturduğu derinlik, bizi resiflere indirebilecek

ilk şeydi. Ancak *Marigold*'un gövdesi boştu ve yeni yelkenlerle denizin üzerinde yumuşak hareketlerle ilerliyordu.

“Şu anda her konuda endişeliyim.” Sandığın kapağını kapadı ve gömleğini başının üzerine çekti, kollarını kaldırdığında vücudunda patlayan acı karşısında yüzünü buruşturdu. Beni geçip güverteye çıkmadan önce gömleği karyolasına düştü.

Onu takip etmeden önce açık kapıya bakarak düşündüm. Ben tam köşeyi döndüğümde tırabzanın üzerinde duruyordu, sonra bir adım attı ve yan tarafta gözden kayboldu. Aşağıda bir su sıçraması duyuldu ve odasının açık kapısından içeri, masasının köşesinde duran beyaz taşa baktım.

Örtülü geçide dönüp kamaranın kilidini açtım ve başka bir kazıyıcıyla tokmak bulana kadar rafları karıştırdım.

Çizmelerimi fırlatıp tırabzana tırmanırken ve göğsümü havayla doldururken Willa beni kış güverteden izliyordu. Kollarımı başımın üzerine kaldırıp aletleri yumruklarımda sıkarak denize atladım. Etrafımda su çalkalandı ve West'i görene kadar yüzeyin altında dönüp çevremizde uzanan uçsuz bucaksız mavi genişlikte pupanın yakınında süzıldüm. Ben ona doğru yüzerken uzun deniz yosunu şeritleri geminin altında dalgalanıyordu.

Gemiye yapışan midyelerin tıslaması ve çarpışı etrafımızda yankılanırken ben de West'in yanında yerimi aldım, kazıyıcıyı kalın midye kabuğuna oturtup tokmakla vurdum. Beyaz bir bulut hâlinde patlayarak parçalara ayrıldı ve altımızdaki derinliklere doğru sürüklendi.

West aletlerini tekrar kaldırmadan önce bir an beni çalışırken izledi. O, diğerlerinin yaptığı gibi beni kabullenmeyecekti. Benim lehime oy vermeyi kabul ettiğinde bana bu kadarını söylemişti. Ama bu ekipte olacaksam bana güvenmesini sağlamanın bir yolunu bulmalıyım.

Bu, Saint'in kurallarından birini çiğnemek anlamına gelse bile.

Asla, hiçbir şart altında, senin için neyin ya da kimin önemli olduğunu açık etme.

Suya atladığımda risk alıyordum. Elimi gösteriyordum. Benim için önemli olan tek şeyin *Lark* ya da bir mürettabata katılmak olmadığı. West'e değer veriyordum. Ve bunu anladığında yapacağı şeyden gitgide daha az korkuyordum.

OTUZ ALTI

F

IRTINA KAPANI, SULAR ALTINDA KALMIŞ EJDER-
haların çıkıntılı sırtları gibi durgun suyun üzerinde yük-
seldi.

Paj yüzünde kocaman bir gülümsemeyle pruvanın önünde dur-
du, gözleri sabahın ilk ışıklarını yansıtıyordu. Hesaplamaları saati
saatine tutmuştu ve resifleri tam şafak sökerken ufukta görmüştük.
Labirent önümüzde kilometrelerce uzanıyordu, su o kadar berraktı
ki dipteki kum parlıyor gibiydi.

Willa, Auster ve Hamish iskele tarafında omuz omuza duru-
yorlardı; geminin üzerine bir sessizlik çökmüş, *Marigold* suspus
olmuştu. Kıç güvertede tek başıma durup West'e baktım. Kollarını
kavuşturmuş, şapkasını gözlerinin üzerine çekmişti.

Ceros'tan ayrıldığımızdan beri yüzünden düşmeyen o okunmaz
ifade hâlâ oradaydı. Ve o ifadenin altını daha yeni yeni görmeye
başlamıştım.

West bir değişimin kenarında duruyordu. Birkaç saat içinde
her şey değişecekti. Onun için. Mürettebat için. O fırtınanın için-
den geçip Jeval'e geldiği gün, bunun nereye varacağını bilmiyordu.
Bana geçiş hakkı tanımayı kabul ettiğinde, rüzgârların yön değiştir-
diğini bilmiyordu.

Bu dünyada tahmin edilemeyecek çok şey vardı. Yine de nasıl
işlediğini hepimiz biliyorduk. Şimdi West'in önünde, belki de sahip

olacağını asla düşünmediği seçenekler uzanıyordu. Ve bu, Dar Boğaz'daki en duygusuz kişileri bile titretmeye yeterdi.

Paj dümeni aldı, rüzgâra doğru çevirdi ve *Marigold*'a yelkenler üstümüzde kanat çırpmaya başlayana kadar açı verdi. Gemi hızını kaybetmeye başladığında, dümen idaresini boşa almak için kolların parmakları üzerinde önce bir yöne, ardından diğer yöne doğru dönmesine izin verdi. Birkaç dakika içinde gemi yavaşladı.

"Nereden giriyoruz?" Paj, West'e seslendi.

West omzunun üzerinden bana bakmadan önce öndeki resifi inceledi. Kış güverteye çıkan merdivenleri tırmandım ve haritayı ceketimin içinden çıkararak tırabzana gittim. Haritayı önümde açtım ve West bir köşesini tutup onu sabit tuttu.

Solumuzda kalan resifteki açıklığı göstermeden önce gözlerini parşömenin üzerinde gezdirdi. Sırtlar, kaybolmadan önce yüzeyin üzerinde düzensiz bir şekilde yükseliyor ve bir açıklık oluşturunuyordu.

"İçeri girdiğimizde geri dönüş yok. Mercan adasına varana kadar yok," dedi neredeyse kendi kendine.

Ne demek istediğini anlayarak haritada yolumuzu takip ettim. Biz *Lark*'a varana kadar dönebileceğimiz genişlikte bir açıklık olmayacaktı. Karaya oturursak, çıkış yolu olmaksızın Kapan'da sıkışıp kalırdık.

"Oraya çık, tarakçı!" Auster bana ana güverteden baktı, yanında Willa vardı.

"Hazır mısın?" West'in derin sesi yakından geldi ve yukarı baktığımda göz göze geldik.

Birdenbire, yapabileceğime inandığını bilme ihtiyacıyla boğuldum. Sözümü tutabileceğime. Hepsine verdiğim sözü. Bana güvenmediğini düşünmüştüm ama şu an giriştiği şey, ufacık bir inançsızlık zerresinin bile izin vermeyeceği bir şeydi. Mürettebatın ve *Marigold*'un kaderini ellerime teslim ediyordu.

"Hazırım," diye fısıldadım.

Haritayı yuvarladı ve beni kış güverteden aşağıya takip etti, ben de ana direğe gittim, tırmanışa başlamadan önce kazıkları tutup

derin bir nefes aldım. Rüzgâra doğru çıkarken kalbim göğsümde dengesiz bir şekilde attı.

West dümeni Paj'dan aldı, halatlara yerleşip gözlerimi Fırtına Kapanı'na dikerken bana baktı. Kapan'ı en son gördüğümde, *Lark*'ı batıran fırtınayla kaynıyordu. Şimdi, sanki sayısız gemi mürettebatının cesetleri sularının altında yatmıyormuş gibi, berrak mavi bir gökyüzünün altında parılıyordu. Mavi-yeşil sular sarp resif duvarlarıyla ve cephesinin altında sonsuz damarlar hâlinde dolanan dar geçitlerle doluydu. Bu bir labirentti – nasıl geçileceğini sadece benim bildiğim bir labirent.

Gömleğimi dirseğimin üzerine kadar sıyırdım ve kolumu önüme uzattım. Yara izi, resifin arterlerinin neredeyse mükemmel bir görüntüsüydü ve Saint'in bunu hafızadan aktarma yeteneğine hayret ettim. Bu sularda o kadar çok yelken açmıştı ki derimi keserek rotayı çizmek için bir haritaya ihtiyacı yoktu.

Bir elimi havaya kaldırırken parmaklarım titredi. Aşağıdaki Kapan'ın açıklığını ölçerken ılık rüzgâr parmaklarımın arasından kaydı. "Sancak tarafına doğru!"

West tereddüt etmeden dümeni çevirdi ve Hamish, Auster ve Willa yelkenleri çekince *Marigold* yavaşça sürüklenmeye başladı. Resifin ağzına doğru ilerledik ve Paj pruvanın üzerinden eğilerek geminin burnunun sığ suyu kesmesini izledi.

Eğilip gemini kenarının resife yaptığı açığı hesapladım. "Sağa gel!"

West gemiyi doğruca Kapan'a yönlendirdi ve sessizlik çöktü, şimşek çakmadan önce havada hissedilen vızıltı gibi tenimin üzerinden bir ürperti geçti. Fırtına Kapanı, herkesin bildiğinden daha fazla gemi batırmıştı. Uzakta, birden fazla direk suyu kesiyordu. Ama gökyüzü hâlâ açık, suyun hareketi sakindi.

Yarama baktım ve ilk çatalın oluştuğu şekli takip ettim. "İskele tarafına, West. Beş derece."

Dümeni usulca yana yatırarak yönümüzü bir sonraki damara girebilecek kadar doğruya çevirdi ve resif daraldı.

“Dikkatli ol,” diye seslendi Paj pruvadan, gözleri gittikçe sığlaşan sulardaydı.

Adım adım ilerledik; kuşların, bacaklarına kadar gelen suda kahvaltılarını mercanlardan topladıkları kayaların çıkıntıları arasından geçtik. Yüzeyin altında balık sürüleri düman bulutlarını andırırçasına dönüyor, gemi ileri doğru sürüklenirken ve bir sonraki bölünmeden önce resif yeniden genişlerken dağılıp gidiyorlardı.

“Sancak tarafına. On beş derece,” dedim kendimden emin görünmeye çalışarak.

West, dümenin hafifçe dönmesine izin verdi ve geminin omurgası kumlu zemin boyunca kayarken direk ellerimin altında titredi. Willa, pruva direğine tünediği yerden bana baktı ve titrememi yatıştırmak için parmaklarımı kıvrarak kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalıştım. Gömülü tek bir kaya gövdede delik açardı. Ama aşağıda West sakin görünüyordu, elleri dümenin üzerinde hafif ve dikkatliydi.

Omzumun üzerinden açık denize baktım. Artık Kapan’a iyice girmiştik. Bir fırtına koparsa işimiz biterdi. Kanımda korku sessizce şarkı söylüyordu, resifte çatal üstüne çatalla karşılaştıkça görünmez dokunaçları etrafımı sarıyor ve beni sıkıştırıyordu.

Önümdeki sert dönüşü bakarak, “Yaklaşıyor,” dedim. Hızımız iyiydi ama her şey rüzgârın zamanlamasına ve yönüne bağlıydı. Çok erken dönersek sancak tarafını sıyrırırdık. Çok geç kalırsak pruvayı doğrudan resifin keskin köşesine çarpardık.

“Sabit...” Bir elimi West’e uzattım, rüzgâr birdenbire yön değiştirir, bir esinti hiç yoktan sudan yükselirken başımın üzerindeki yelkene baktım. Rüzgâr yelkenleri doldurarak bizi ileri itti ve *Margold* döndü.

Çok hızlı.

“Yelkenlere camadan vurun!” diye seslendim.

Hamish, Auster ve Willa halatları serbest bıraktı ve gemi yavaşladı. Ama çok geçti. Çok yakındık.

“Şimdi, West!”

Kollarımı direğin etrafına doladım ve West dümenin dönmesine izin verirken oraya tutundum. “Demir atl” West krankı zaten açmaya koyulmuş olan Paj’a bağırdı.

Çarpmak istemiyorsak resifin bizi sürüklemesine ihtiyacımız vardı. Diğerleri birlikte yelkenleri topladı ve Paj çıpanın kolunu tekmeleyerek suya düşürdü.

Sancak tarafını çevirirken *Marigold* şahlandı, pupa yalpaladı. Gövde toprak dolguyu sıyırırken altımızda gök gürültüsü gibi bir ses patladı ve Paj yan tarafa koştu, aşağı bakarken tırabzana çarptı.

Gözlerimi sıkıca kapattım, her kasım kemiklerimin etrafında sıkışıyordu, yüreğim ağzımdaydı.

“Her şey yolunda!” Paj panik dolu bir kahkaha atarak bağırdı.

Gözlerimden sıcak gözyaşları dökülürken nefesim kesilerek gökyüzüne baktım.

Hamish, Paj’ın çıpayı tekrar yerine oturtmasına yardım etmek için aşağı atladı ve West alnını dümene dayayarak derin bir nefes verdi.

Ama hâlâ hareket ediyorduk. Yara izini inceledim, yelkenler yeniden açılırken gözlerim aşağıdaki resiflerin üzerinden gezindi. Kalbim göğsümde kabardı, bir sonraki geçişin sonuna geldiğimizde boğazımda bir yumru yükseldi.

Sırtlar arasındaki açıklık yarım daire oluşturan bir resifin, bir mercan adanın ortasında son buldu. Ve orada, cam gibi dalgalanan mücevher mavisi suların altında soluk bir gölge parılıyordu.

Lark.

OTUZ YEDİ



USTER SEPETLERİ ÖNÜMDEKİ TIRABZANA DOĞRU istiflerken saçımı tepemde topuz yaptım.

Lark sadece on iki metre aşağıda duruyordu ve istediğimizi elde etmemiz için neredeyse bütün gün süren bir dalış yapacağımı tahmin ediyordum. Güneş neredeyse tepedeydi ve karanlıkta Kapan'dan çıkmak imkânsızdı, bu yüzden geceyi mercan adasında geçirmek istemiyorsak hızlı olmamız gerekiyordu.

Paj halatın ucundaki devasa demir kancayı kontrol edip kenardan sallandırdı. Halat aşağı düşerken çözüldü, deniz tabanına battı ve suda gerildi.

Kemerimin belimin etrafındaki tanıdık ağırlığı sinirlerimi yatıştırdı. Hesap etmediğimiz tek şey, son dört yıl içinde *Lark*'ı başka birinin bulmuş olabileceği gerçeğiydi.

Aletlerimi kontrol ettim, parmaklarımı kazma, keski, tokmak ve çekiç üzerinde iki kez gezdirdim. Onlara yalnızca enkazın içine bir şey sıkışmış veya gömülmüşse ihtiyacım olacaktı ve durumun böyle olmadığını umuyordum. Sepetleri taşımak ve onları gemiye çıkarmak için gün ışığının her dakikasına ihtiyacım vardı.

Su kristal berraklığındaydı, ana direk su yüzeyine çok yakındı ve annemin direğin tepesinde ayı seyrederkenki görüntüsünü uzaklaştırmak için gözlerimi kırıştırdım. Onun düşüncesi mideme bir ağırlığın çökmesine sebep oldu, varlığı tenimdeki bir nefes gibiydi.

Tekrar suya bakarken titredim. Bu dinginlikte, bana sanki o hâlâ oradaymış gibi hissettiren bir şey vardı.

Auster son sepeti yan tarafa doğru çekerken West odasından çıktı. Güvertede yanıma bir kemer bıraktı ve gömleğini başının üzerine çekti. Gözlerimle derisindeki dikişlerin izlerini takip ettim. Zaten her tarafına haritalanmış olan yara izleri koleksiyonuna eklenmişlerdi.

“Ne yapıyorsun?” Çıplak ayaklarımın yanındaki kemere şaşkınlıkla baktım.

Çizmelerini çıkardı. “İki kişi olursak daha hızlı biter.”

Yukarıya, Willa ve diğerlerine baktım ama West’in beline bir tarak kemeri taktığını görünce en ufak bir şaşkınlık emaresi bile göstermemişlerdi.

“Bana tarama yaptığını hiç söylememiştin,” dedim ona bakarak.

“Sana söylemediğim çok şey var.” Ağzının bir tarafı çarpık bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı ve bir gamze belirdi.

Gözlerimi yere çevirdim, yanaklarımdaki ani kızarma cildimi yakıyordu. Daha önce gülümsediğini gördüğümü sanmıyordum. Hiç. Ve onu bu şekilde görmenin bana hissettirdikleri hoşuma gitmedi. Ya da gitti. İkisi arasındaki farkı çözmek istemiyordum.

Kemerin tokasını sanki daha önce yüzlerce kez yapmış gibi dalgın bir şekilde taktı. Tarama yapan bir dümenci hiç duymamıştım. Ama karşımdaki sıradan bir gemi ve sıradan bir mürettebat değildi. Sırlarının sonu yok gibiydi.

Tırabzana tutundum ve kendimi yukarı kaldırdım, ılık rüzgârda durmak için geminin yan tarafında dengemi buldum. West yanıma tırmandı ve önümüzde halatların kaybolduğu suya baktım.

“Uğursuzluk tılsımı olduğum konusunu mürettebatın yeniden değerlendirmesini istiyorum,” diye seslendim Willa’ya sırtarak.

Direğe yaslanarak güldü. “Bir oylama yapacağız, tarakçı.”

West’e baktım ve ona tek kelime etmeden hazır olup olmadığını sordum. *Lark* için. Ve sonrasında gelecek her şey için.

Dudakları güvertedeki o gülümsemeyle gerildi ve birlikte denize dalmadan önce tırabzandan atlayıp havada süzıldük. Dibe battım ve West'in yanında yüzeye çıkana kadar aletlerimin ağırlığına karşı ayaklarımı çırpıtım.

Marigold'dan bizi izleyen Willa ve diğerlerine bakarak saçını yüzünden geriye doğru silkeledi.

Kaburgalarım arasındaki boşluğu havayla doldurup tekrar nefes vererek ciğerlerimi acıyana kadar esnettim. Kan, kollarımla bacaklarımda ısıniyordu ve ihtiyacım olan nefes miktarını tutana kadar buna devam ettim.

West, havayı içine çekmek için başını geriye eğmeden önce ona bir işaret vermemi bekledi ve onun ardından ben de aynısını yaptım; önce karnımı, sonra göğsümü doldurdum ve boğazıma son nefes kırıntılarını sığdırdım.

West yüzeyin altında kaybolunca ben de onun peşinden dibe battım. Gemiye gördüğümde, *Lark*'ın silüetinin üzerine gelmek için ellerimi önümde açarak suyu yardım. Gemi altımızda duruyordu, gövdesindeki yarığın yarısı, soluk renkli yumuşak kuma gömülüydü ve pruvası gökyüzünü işaret ediyordu. Ama geminin geri kalanı tam hatırladığım gibi görünüyordu.

Lark.

Annemin hikâyesinin bittiği yer. Benimkinin başladığı yer.

West önce ona, sonra bana baktı.

Dalıp geminin kış tarafına doğru bacak çırpmadan önce bir an tereddüt ettim ve etrafımdaki basınç, derine indikçe kulaklarımı patlattı. Enkazı çevreleyen resif hayat doluydu; parlak balık sürüleri birbirinin etrafında dönüyor ve oradan her yöne dağılıyordu. Bir kırlangıçbalığı bulutu içinde yüzdük ve güneş balıkların yanardöner pullarını yakalayıp alacakaranlıktaki yıldızlar gibi parlamalarına sebep oldu. Onlar yanımdan geçerken dokunmak için parmak uçlarımı uzatıp durdum.

West'e dönerek gülümsedim. Sonsuz mavide süzülen altın bir

formdu ve beni izliyordu, sonra uzanıp aynısını yaptı. Balıklar ileriye atılıp bizi terk etmeden önce küçük som alevler gibi etrafında döndüler.

Gemiye giden yolun kalanını yüzdük ve Saint'in arması göründü, beyaz üçgen yelkeni tasvir eden boya neredeyse tamamen kaybolmuştu. Ama kırılan dalga hâlâ oradaydı, paltosunun zengin, canlı mavisikle tahtaya boyanmıştı. Yanından geçerken elimi oraya bastırdım ve güverteye çıktığımızda üşüdüm.

Yosun kaplı dümen ileride, el değmemiş şekilde bir hayalet gibi duruyordu. Babamı neredeyse dümenin arkasında görebiliyordum, büyük elleri tekerlekteydi. Kırık direk tepede yükseliyordu ve güneş ışığı, *Marigold*'un gölgesinin çok yukarıda süzül­düğü uzaktaki yüzeyde dalgalandı.

Güvertenin altına inen basamaklara doğru süzülerek ilerledim, tahta kiriş, geçidin üzerinde durduğu yerden düşmüştü. Uzun koridor boyunca sıralanmış kapıları geçerek karanlığın içinde yüzdük, en sondakine yönelmiştik.

Kapıya ulaştığımızda su tortuyla bulanıklaştı. Kapıyı zorladım ama sıkışmıştı, şişmiş tahta onu çerçeveye sıkıştırmıştı. West, sırtını geçidin duvarına yaslayıp açılana kadar kadar tekmeledi ve kapı önümüzde savruldu.

Güneş ışınları yük ambarına akıyor, zümrüt rengi parılda­yan ışınlar devrilmiş kasaları ve varil yığınlarını aydınlatıyordu. Onların üzerinden süz­l­üp arka köşeye yöneldim. Dolaplar hâlâ oradaydı, duvara sabitlenmişlerdi ve onları binlerce sestten oluşan bir koro gibi hissedebiliyordum. Mücevherler, esen bir rüzgâr gibi etrafımı sararak ahenk içinde şarkılarını söylüyordu.

Babamın siyah katranlı ahşap üzerine inciyle kakılmış armasını görene kadar kumu temizledim. Arkamdaki kemerimden en küçük kazmayı seçtim ve loş ışıkta anahtar deliğini el yordamıyla aradım. Sadece birkaç denemede mekanizma tıkladı ve parmaklarımı kapağın altına soktum, açmadan önce West'e baktım.

Birdenbire konuşabilmeyi diledim. Bir şey söyleyebilmeyi. Herhangi bir şey. Aşağıda, derinlerde, *Marigold* yukarıda süzülürken sessizlik hâkimdi. Saint, Zola veya Jeval yoktu. Sır, yalan veya yarım yamalak gerçekler yoktu. Burada, baş aşağı bir dünyada sadece iki ölümlüydük.

Ait olduğum tek dünyada.

West'in bakışları benimkilerle buluştu ve bu ânı sonsuza dek hatırlayacağımı umarak yavaşça gözlerimi kırıştırdım. Olduğu gibi, güneş rengi saçları yeşil ışıktaki ve denizin derin sessizliğinde dalgalanıyordu. Dolaba dönüp kapağını gıcırtyla kaldırmadan önce ona gülümsedim. Ama eli aşağı indi ve açmamı engelledi.

Nasırlı parmakları elimi sandıktan çekip yavaşça parmaklarıma dolanmadan önce ahşabın üzerinde kaydı. Durdum, kalp atışım düzensiz bir hâl aldı, dokunuşunun hissi kolumdan yukarı tırmanıyor ve tenimde güneş gibi yayılıyordu.

Bana gözlerinin arkasında ışıldayan yüzlerce hikâyeye baktı.

Sonra daha da yaklaştı. Havaya kaldırdığı eli yüzüme dokunurken göğsümdeki hava sıcaktı. Beni kendisine doğru çekerken parmak uçları saçlarıma içine girdi ve ben onun ne yaptığını düşünmeden dudakları benimkine dokundu.

Ve kayboldum. Silindim.

Jeval'deki her gün. *Lark*'ın göbeğinde geçen her gece. Hepsi titreyiş sönüdü, geriye yalnızca derinlerin uğultusunu bıraktı. Sadece ben ve West'i.

Onun sıcaklığını tatmak için ağzımı açtığımda aramıza kabarcıklar doluştu ve bütün deniz sustu. Kabardı. Onu tekrar öptüm, parmaklarımı kemerine taktım ve onu kendime doğru çekmeye çalıştım. Onu soğuk suda hissetmeye çalışıyordum. Gözlerimi açtığımda bana bakıyordu. Yeşilin içindeki her bir altın zerresi parlıyordu, yüzünün keskin açılı yumuşamıştı.

Kolları etrafıma kaydı, çenesinin altındaki yere yerleşerek ona sokuldum ve beni tuttu. Çok sıkı. Sanki beni çözülmekten alıkoyuyormuş gibi. Ve öyleydi de. Çünkü o öpücük, içimde yıldızlar, aylar

ve yanan kuyruklu yıldızlarla dolu karanlık bir gökyüzünü kırıp açmıştı. O karanlığın yerini, tenimin altında parlayan güneşin alevli ateşi aldı.

Çünkü babamın bana öğrettiği her şeyin altında yatan, en derine gömülü gerçek, West'e binlerce kez dokunmak istemiş olmamdı.

OTUZ SEKİZ



ÜN BATIMINDAN HEMEN ÖNCE, YUMUŞAK RÜZGÂRLAR eserken ve gökyüzü açıkken Kapan'dan çıktık.

Auster, son sepetin köşelerine takılan yosunu kopardı ve sepeti açmadan önce denize attı. İçeride, küçük sandıkların sonuncusu özenle dizilmişti.

Islak saçlarımı omzumun üzerinde ördüm, geçitte gözden kaybolmadan önce West'in gözlerini bir anlığına üzerimde hissettim. O gider gitmez suya doğru döndüm, tenimdeki karıncalanma yeniden ortaya çıkarken parmak uçlarımla ağzıma dokundum.

Gemiye döndüğümüzden beri onun olduğu yöne bakmaya bile cesaret edememiştim; o ânın aklımda yaşadığı gibi kalmasını, kaybolmamasını istiyordum. Babamın çavdar viskisi kadehinin mum ışığındaki parıltısını ya da karanlıkta annemin silüetini hatırladığım şekilde hatırlamak istiyordum.

Beni derinlerde öptüğünü hatırlamak istiyordum. Sonsuza dek.

Mürettebata katıldığımda, yaptığımız anlaşmanın bana düşen kısmına uyacaktım. O ânı yukarıya, Dar Boğaz'ın ağırlığının altında ezileceği bu dünyaya getirmezdim. Ama unutmazdım da. Asla.

Auster sandıkları kollarıma yığdı ve onu merdivenlerden aşağı, West'in kapısında beklediği yük ambarına kadar takip ettim. Kena- ra çekildi, geçebilmem için sırtını duvara dayadı ve odaya girerken bana dokunmamaya dikkat ederek başımın üzerinden uzaklara baktı.

Geminin gövdesi mücevherlerin ışıltısı ve uğultusuyla canlıydı; kendilerine has şarkıları derin, yankılanan bir sese dönüşene dek birbirine karışıyordu. Hamish zeminin ortasında, Willa'nın yanında oturuyordu, defterine notlar alırken etrafına parşömenler yayılıyordu. Önlerinde ufak bir boşluk buldum ve sandıkları yere bırakıp ilkinin açtım. Fener ışığı düzinelerce büyük tavuskuşu incisinin üzerine düştü, hâlâ ıslak ıslak parlıyorlardı.

Willa saymaya başladı, ben de bir sonraki kapağı açtım. İçeride ham, biçimsiz altın ve paladyum parçaları birbirine karışmıştı.

"Bu..." Willa ağzı açık bir hâlde yanındaki daha küçük bir kutudan tek bir taş aldı. Taşı iki parmağı arasında tuttu.

"Siyah opal," diye tamamladım cümlesini, taşı incelemek için öne doğru eğilerek. Küçüklüğümden beri hiç siyah opal görmemiştim.

West yanıma çömeldi, taşı ondan aldı ve kolu benimkine değince sanki bir tarafa doğru yığılacakmışım gibi hissettim. Yukarı baktığımda Willa kaşlarını çatmış, bir ona bir bana bakıyordu.

"Sence değeri ne?" diye sordu West.

Bana mı yoksa Hamish'e mi sorduğunu bilmiyordum, bu yüzden cevap vermedim ve paladyum parçalarını birer birer çıkarıp önüme koydum.

"Sanırım iki yüz bakırdan fazla," dedi Hamish, defterine başka bir not düşerek.

West önümden Willa'nın cilalı yılan taşıyla doldurduğu bir çantaya uzandı ve kokusu beni baştan ayağa yıkadı; tenimdeki batma hissinin mücevherlerden mi yoksa ondan mı kaynaklandığı konusunda hiç emin değildim. Dudaklarımı birbirine bastırdım, üzerimden eğilirken yüzünü izledim ama o yukarı bakmadı.

"Peki durumumuz nasıl görünüyor?" Willa, Hamish'in omzunun üzerinden not tuttuğu dolu sayfaya baktı.

"Güzel görünüyor." Gülümsedi. "Çok iyi."

West rahat bir nefes verdi. "Plan ne?"

Hamish defteri çarpıp kapattı. "Dikkatli davranırsak, çeyreğini

Dern'de takas edebileceğimizi düşünüyorum. Saint'e ödeyeceğimizden fazlasını kazanmalı ve her bir limandaki tüccara olan borçlarımızı da kapatmalıyız. Geri kalanını zulaya atabilir ve daha uzun bir süre zarfına yayararak ticaretlerini yavaş yavaş yapabiliriz. Dikkat çekmemek için her limanda miktarı düşük tutmamız gerekecek. Gemiği boş bırakmamak için iki grup hâlinde gideceğiz." Ceketinin içine uzanıp Dern'de kullandıklarını gördüğüm kırmızı deri keseleri çıkardı. Bu sefer beş yerine altı tane vardı. "Her kesede en fazla altı yüz bakır değerinde değerli taş olacak. Çok fazla mücevher yok, çok fazla metal yok ve her birine birkaç düşük değerli parça koyduğunuzdan emin olun. Tüccarların ve diğer mürettebatların meraklanmasını önlemek istiyorsak akıllı olmalıyız."

Her keseyi stratejik olarak doldurma işine koyulduk. Zamanlamamızı geniş tutmamız ve sürekli değiştirmemiz gerekecekti, böylece aynı satıcıya çok fazla gitmeyecektik. Dern, deneme ve başarıma olasılığı en yüksek limandı. Limanı çok fazla gemi alacak kadar büyük değildi ama ticarethanesi ihtiyaç duyduğumuz sayıda tezgâhı barındıracak kadar büyüktü.

İyi bir plandı. Ancak çoğu iyi plan gibi, risksiz de değildi. Biri bizi Ticaret Konseyi'ne rapor ederse ticaret yapma lisansımızı kaybederdik. Ve Saint ya da Zola peşinde olduğumuz şeyden haberdar olursa, kendimizi yine denize çıkamaz hâlde bulurduk. Bir parçam, Saint'in Dern'de bizi bekleyip beklemediğini merak ediyordu. Ceros'u terk ettiğimizi görmüştü, bu da *Marigold*'un yelkenlerini satın almasına yardım ettiğimi bildiği anlamına geliyordu. *Lark*'a gideceğimizi tahmin edebilirdi. Bu konuda ne yapmayı planladığını hiç bilmiyordum.

"Peki nasıl işliyor?" diye sordu Hamish, elindeki siyah opali çevirerek. "Onların... dilinden mi konuşuyorsun?"

O zaman benimle konuştuğunu anladım. Bir mücevher bilgisi olduğumdan şüphe duyduklarını tahmin etmiştim ama soru beni utandırdı. "Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum, bu sadece yapabildiğim bir şey."

“Onları hissedebiliyor musun?”

West, sanki cevabımı duymaya o da hevesliymiş gibi duruyordu.

“Öyle de denebilir. Daha çok onları *tanıyor* gibiyim. Renkleri, ışığın onlara vurma şekli, onları elimde tuttuğumda ne hissettirdikleri.”

Hamish bana baktı, belli ki tatmin olmamıştı.

İç çekerek düşündüm. “Auster gibi. Kuşlarla olduğu gibi. Nasıl da ona çekiliyorlar. Onları nasıl da anlıyor.”

Sonra açıklamayı kabul etmiş gibi başını salladı. Ama ben bile anladığımdan emin değildim. Annem ölmeseydi, onun yanında daha uzun yıllar bir mücevher bilgisi olarak çıraklık yapardım. O gittiği için bazı şeyleri asla öğrenemeyecektim.

“İşe yarıyor olmalı,” dedi Hamish, ayağa kalkmadan önce tüm keseleri sandıklardan birine yerleştirerek. “Ama en iyisi kendine saklaman.” West’in peşinden merdivenlerden çıkmadan önce başımla onaylamamı bekledi.

Willa küçük bir sepet ham lâl taşı alıp kucağına yerleştirdi. “West’le aranızda ne var?” Bana tepeden baktı.

“Ne?” Kaşlarımı çattım.

Gözlerini bana dikmeden önce, yontulmuş taşları sessizce sayıp not aldı. “Bak, soru sormak gibi bir huyum yoktur. Ne kadar az bilirim o kadar iyi.”

Ellerimi kucağıma koydum. “Tamam.”

“O benim *kardeşim*.”

Sonra ona baktım, ne söyleyeceğimi bilemedim. Aptal değildi. Ve yalan söylemenin bir anlamı yoktu.

“Başını belaya sokuyorsa bunu bilmek istiyorum. Onu kontrol edebileceğimden değil. Hiç kimse West’e ne yapacağını söyleyemez. Ama onu korumaya hazır olmam gerektiği için.”

“Neyden?”

Dengeli bakışları cevabı vermişti. Benden bahsediyordu.

“Sen sadece Jevalli bir tarakçı değilsin, Fable. Hayatımızı çok zorlaştıran biri için önemlisin. Halihazırda verdiğinden çok daha

fazla zarar verebilecek biri." Bana lâl taşını verince yanımdaki açık sandığa koydum. "Rıhtıma geldiğin gece bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordum ve sonra o sana geçiş izni vermeyi kabul etti."

"Sana kim olduğumu hiç söylemedi mi?"

"West bilmem gerekmedikçe bana bir şey söylemez." Kızgınlığı gizli değildi. "Seni Ceros'ta takip etmemi isteyene kadar endişelenmedim."

"Endişelenecek bir şey yok, Willa." Bu sözleri söylemek canımı yaktı ama doğrudu. West sadece gemi arkadaşı olduğumuzu açıkça belirtmişti. Daha fazlası değil.

"Yok mu?"

"*Marigold*'da mürettebat olmak için buradayım."

"Hayır, öyle değil." İçini çekerek ayağa kalktı. "Bir aile bulmak için *Marigold*'dasın."

Yaşlar gözümün kenarında toplanmadan önce gözlerimi kırparak altdudağımı ısırdım. Çünkü haklıydı. Annem ölmüştü. Babam beni istememişti. Ve ebeveynlerim dışında, aile namına sahip olduğum tek kişi olan Clove da gitmişti.

"*Marigold*'dan ayrılıyorum," dedi Willa aniden.

Ellerimdeki keseyi sıktım. "Ne?" diye fısıldadım.

"İşler yoluna girene ve West yeni bir lostromo bulana kadar bekleyeceğim." Kelimeleri alışkın bir tavırla söylemişti. Sanki yüz defa kendine tekrar etmiş gibi. "Ama Saint'e ödeme yapıp da kendi işini kurduğunda Ceros'a geri döneceğim."

"West'e söyledin mi?"

Sertçe yutkundtu. "Henüz değil."

"Ne yapacaksın?"

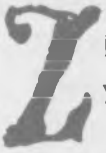
Omuz silkti. "Demirci çırağı filan olabilirim. Henüz bilmiyorum."

Willa'nın bu hayatı kendisinin seçmediğiyle ilgili söylediklerini hatırlayarak arkamdaki sandığa yaslandım. *Lark* ile sadece West'in özgürlüğünü satın almıyordum. Onunkini de alıyordum.

"Seni severim, Fable. Seni getirmek benim fikrimdi ve burada

olmandan memnunum.” Sesini alçalttı. “Onu sevmeni istemediğimi söylemiyorum. Sadece onun canına mal olursan, kendimi senin boğazını kesmekten alıkoyup koyamayacağımı bilmediğimi söylüyorum.”

OTUZ DOKUZ



İFİRİ KARANLIKTA, DERN GÖRÜNMEZ BİR KIYIDA yanıp sönen birkaç ışıktan ibaretti.

Pruvada öne çıktım ve West, *Marigold*'u bir liman işçisinin gelişimizi seyir defterine kaydetmek üzere elinde meşaleyle beklediği limana doğru yönlendirirken kıyıyı izledim.

Paj el incesi düğümlü halatları fırlatırken güvertenin altındaki yük ambarına yöneldim. *Lark*'tan kaldırdığımız ganimet düzenlenip istiflenmişti; her mücevher, değerli metal ve inci Hamish'in defterine geçirilmişti. West'in Saint'e olan borcunu ödemesi ve *Marigold*'un kendi operasyonlarını yürütmesi için yeterliydi bu, belki bir gün alanı İsimsiz Deniz'e kadar genişleyen bir operasyona bile yeterdi.

Bu olasılık bana nadiren hissettiğim bir şey hissettirdi. Beni umutlandırdı. Ancak bunu tüccar hayatının keskin ve acımasız gerçeği takip etti. Sürekli bir strateji oyunu. Öne geçmek için hiç bitmeyen manevralar ve daha fazlasına karşı duyulan doyumsuz açlık.

Daha fazla para. Daha fazla gemi. Daha fazla mürettebat.

Bu, damarlarımda akan bir şeydi. Benim de bir farkım yoktu.

Yakında, güneş karanın ardında doğacaktı ve elimdeki tek parçayı tahtada hareket ettirecektim. Ancak Saint'in mirasını kabul etmek ve onu mürettebatta bir yer karşılığında *Marigold*'u kurtarmak için kullanmak, Saint'in bile hayran olacağı bir hareketti. Kendime söylediğim buydu en azından.

Hamish dümenci odasından çıktı, keselerden birini elime koydu ve parmaklarımla yumuşak deri keseyi kavradım. Mürettebatın biri olarak ilk ticaretim olacaktı ve aniden gergin hissettim.

Diğerleri ceketleri sonuna kadar düğmelenmiş şekilde güverteye çıktılar ve Willa yakasını katlayarak yüzündeki yara izini açığa çıkardı.

West şapkasını aşağı çekti. "Paj ve Fable ilkinde benimle. Auster ve Willa, ikinci seferde Hamish'le birlikte. Hadi gidelim."

Auster merdiveni saldı ve Paj indi. Yandaki geminin direğindeki bir kadın bizi izliyordu. Belki de Ceros'ta *Marigold*'a olanların haberi çoktan Dern'e ulaşmıştı. Öyleyse, istediğimizden daha fazla ilgiye maruz kalacaktık.

"O mücevher satıcısından uzak dur." West yanımda alçak sesle konuştu ve bana fazladan bir bıçak uzattı. Bıçağı çizmeme sokarak başımı salladım.

West tırabzanın üzerinden geçti ve diğerleri kış güvertesinden seyrederken onu takip ettim. Ceketimin kapüşonunu çekip ellerimi cebime soktum, bizi rıhtımda yönlendirirken West'in arkasında kaldım. Limandaki gemilerin mürettebatları daha yeni uyanmaya başlamıştı ve *Luna*'yı arayarak armaları taradım ama orada değildi. Zola, Ceros'tan sonra rotasında kaldıysa muhtemelen şimdi Sowan'daydı ve Dar Boğaz'ın bu kısmına gelmeden önce daha kuzeye hareket edeceklerdi. Bu bize ihtiyacımız olan zamanı verirdi ama daha fazlasını değil.

Limandan çıktığımızda ticarethanenin kapıları çoktan açıldı, biz de içerideki insan selinin içinde kaybolduk. Bedenlerin sıcaklığı rüzgârın soğuşunu kırdı ve kapüşonumu indirdim, atkımı yüzümün alt yarısını kapayacak şekilde çektim.

"İyi misiniz?" West arkasına dönüp bana ve sonra Paj'a baktı.

"İyiyim."

"İyiyim," diye tekrar etti Paj.

"Pekâlâ, bir saatimiz var."

Üç yöne ayrılıp koridordaki kalabalığın arasına daldık, tezgâhlar

arasında dolanarak deponun güneydoğu köşesine ilerledim. Sıra-
nın sonunda sığırkuyruğu yaprağı ve başka otlar satan tüccarlar
toplanmıştı ancak diğer tarafta bir gümüş kutusu gördüm. İki ada-
mın arasından sıyrılıp sıranın önüne geçtim ve siyah örgü beresinin
altından uzun kıvılcı saçları çıkan bir adam yukarıdan bana baktı.

“Senin için ne yapabilirim, kızım?” Kutuda ritim tuttu, tüccarın
yüzüğü camda cınladı. Oniks taşının yüzü o kadar çizilmişti ki artık
neredeyse hiç parlamıyordu.

Cebimdeki keseye uzandım, içinden keskin köşeli iki parça me-
tal buldum, altın ve paladyum. “Ceros’ta birkaç parçaya rastladım.
Değerlerinin ne olduğundan emin değilim,” dedim yalandan, elimi
ona doğru uzatarak uzatarak.

Gözüne paslı bir monokl takarak yaklaştı. “Müsaade eder mi-
sin?”

Başımınla onaylayınca altın parçasını alıp dikkatle inceledi. Sonra
paladyumu aldı, kontrol etmesi daha uzun sürdü. “Altın için otuz
beş, diğeri için elli bakır diyebilirim.” Onları tekrar avucuma bırak-
tı. “Yeter mi?”

“Elbette.” Bu kadar iyi parçalar için harika fiyatlar değildi ama
daha yeni başlıyordum ve onunla pazarlık yaparak zaman kaybede-
mezdim. Ne alabiliyorsam alacaktım.

Bakırları küçük bir keseye saydı ve bana uzattı. “Ceros’un nere-
sinde buldum demiş—”

“Teşekkürler.” O lafını bitiremeden koridora geri döndüm.

Sonra bir kuvars tüccarı buldum, çantamdan üç tane çıkarma-
dan önce taşlarını iyice incelemeye zaman ayırdım. Elimdeki kan-
taşının büyüklüğünü görünce kadının gözleri fal taşı gibi açıldı ve
tüccarları hafife alıp almadığımı merak ettim. Belki de keselere
daha küçük parçalar koymalıydık.

Onu ışığa tutarken kekeleydi. “Uzun zamandır böylesini görme-
miştim.”

İyi bir teklif yapması sadece birkaç saniyesini aldı ve diğer iki
mücevheri, onlardan daha hızlı kurtulmak için anlaşmanın bir par-

çası yaptım ve bir alışverişte doksan bakır daha kazanarak uzaklaştım.

Parmaklarımın ucuna yükselip West'in yeşil şapkasını arandım. Deponun karşı tarafındaki bir masanın üzerine eğilmişti. Paj bir sonraki koridordaydı, keskin gözlü yaşlı bir kadınla bir parça kırmızı kaplangözü üzerine tartışıyordu.

Kesenin ağırlığı gittikçe azaldı ve mücevherleri ikişerli veya üçerli hâlde takas ettiğimden ceplerim daha da ağırlaştı ama en dikkat çekici olanı sona saklamıştım – siyah opal.

Tezgâhlardaki tüccarlara bakındım, nadir bulunan mücevherler taşıyan ve böylesine değerli bir taşı takas eden bir kıza daha az dikkat edecek birini aradım. Elinde büyük bir yeşil berili olan adamı görünce, yaptığı anlaşılmaya kulak kabartarak ona doğru ilerledim. Beril üzerine fazla yaygara koparmadan adil bir fiyat verdi ve onu takas eden kadın uzaklaşırken taşı arkasındaki kilitli bir sandığa koydu.

“Evet?” diye homurdandı, bana bakmaya zahmet etmeden.

“Takas etmek istediğim siyah bir opalim var.” Masanın üzerinden bir yeşim parçası aldım ve başparmağımı keskin ucuna bastırarak taşı ters çevirdim.

“Siyah opal mi dedin?” Bana bir göz atarak kutunun üstüne elini koydu. “Dar Boğaz'da en az birkaç yıldır siyah opal görmedim.”

“Bir mirasın parçasıydı,” diye cevap verdim kendi kendime gülümseyerek. Çünkü öyleydi.

“Hımm.” Arkasındaki bir çantadan bir mücevher lambası aldı ve aramızdaki masanın üzerine yerleştirdi. “Görelim o zaman.”

Bunlar mücevher tüccarlarının kullandığı aletlerdi çünkü taşları benim gibi hissedemiyorlardı. Işık ve titreşimden oluşan dillerini anlamazlardı ya da taşların sırlarını nasıl çözeceklerini bilmezlerdi. Bir zamanlar Değerli Taş Loncası mücevher bilgeleriyle doluydu. Şimdi ise, çoğu tüccar sadece havalı aletleri olan sıradan adamlardı.

Taşı keseden çıkarıp aynalı camın üzerine koymadan önce derin

bir nefes alarak etrafımı izledim. Gördüğüm en büyük siyah opaldi ve çevremizdeki insanların bunu fark etmesi sadece saniyeler alacaktı.

Gür kaşlarının altından bana baktı ve acaba onu yanlış mı değerlendirdim diye merak ederek ifademi yumuşatmaya çalıştım. Ama taburesine oturup şamdanları yakarken hiçbir şey söylemedi.

Küçük alev camdan yansıdı ve ışık siyah opalin içinden akarak tüm siyahlığı, mürekkep karası taşı ve içinde asılı duran renkleri doldurdu. Kırmızı, mor ve yeşil lekeler karanlıktaki ruhlar gibi dans ediyordu, şekilleri neredeyse iç içe geçmişti.

"Vay vay..." diye mırıldandı, taşı yavaşça çevirirken lambanın ışığı yüzünü aydınlattı. "Miras ha?"

"Öyle." Masaya doğru eğilerek sessizce konuştum.

Lafıma inanmamıştı ama tartışmadı da. Arkamdan bir adam geçip lambayı söndürürken elini opalin üzerine kapadı. Sesini alçaltarak, "İki yüz elli bakır," dedi.

"Anlaştık."

Gözlerini kısarak bana baktı, teklifi bu kadar çabuk kabul etmemden elbette şüphelenmişti. Kemerinden ağzına kadar dolu bir kese çıkardı ve arkasındaki kilitli dolaptan bir tane daha alarak ikisini de önüme bıraktı. "Bu iki yüz." Sonra kemerinden daha küçük bir kese çıkardı. "Ve bu elli."

Üç keseyi de aldım ve derin ceplerime attım. Ağırlık doğru geldi. Onları sayacak zamanım yoktu. Deponun diğer tarafında, limana açılan kapının yanında Paj ve West çoktan beni bekliyorlardı.

"Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ama dikkatli olsan iyi olur," diye fısıldadı adam bana elini uzatarak.

Koridora geri adım atıp ortadan kaybolmadan önce elini sıktım, tuttuğum nefesi sonunda serbest bıraktım. Kapıya yaklaştığımda West'in gözleri beni buldu ve sabah sisinin içine çıktık.

"Ee?" West omzunun üzerinden konuştu ve onu geçmemi bekledi.

Paj başını salladı. “Bakışları üzerime çekmeye başlayınca dumanlı kuvarsı hiç çıkarmadım ama geri kalanını sattım. Ya sen?” Bana baktı.

“Hepsi satıldı,” dedim nefes alarak.

İşe yaramıştı. Gerçekten işe yaramıştı.

Marigold tekrar görüldüğünde ceketimin kapüşonunu yukarı çekerek atkımın ardından gülümsedim. Bir gün daha, sonra özgür olacaktı.

KIRK

ESİNTİ ŞAMDANLARDAKİ ALEVLERİ TİTRİYORDU, BE-yaz balmumu damlıyor ve ikimizin arasındaki güverteye yağmur damlaları gibi düşüyordu. Auster, derme çatma masamızın ortasına koca bir kaz koydu ve Willa ellerini çırparak gecenin karanlığında ılık çaldı.

Willa bir parça ekmekle öne uzanıp tepsinin dibinde biriken suya batırırken kazın gevrek, altın rengi derisi hâlâ cızırdıyordu. Önümdeki kâsede, tarçınlı balın içinde fırında pişirilmiş eriğin dumanı tütüyordu hâlâ, yanındaki tabakta bir dilim sert peynir ve bir sıra füme domuz turtası vardı. Paj, el boyaması porselen tabak ve gerçek gümüş çatal bıçak takımı almak için rehinci dükkânına bile gitmişti. Yıldızların ışığıyla parlayan gece gökyüzünün altında her şey önümüze serilmişti.

Koku ağzımı sulandırdı, biz Auster'ın kazı parçalara ayırıp tabağıma iki madalyon koymasını izlerken midemdeki oyuk ağrıyordu. Paj bardağıma güverteye taşana kadar çavdar viskisiyle doldururken güveçten iki erik çıkardım.

West yanıma oturdu, ekmekten bir parça koparıp elime koydu. Parmakları avucuma değdi ve içimde aynı anlık ısı patlaması alevlendi ama gözlerini aşağıda tuttu ve masanın üzerinden çavdar viskisi şişesine uzandı.

“Kadeh kaldırmak istiyorum.” Willa bardağını havaya kaldırdı

ve mum ışığı bardağın elinde kocaman, ısıltılı bir zümrüt gibi parlamasını sağladı. “Uğursuzluk tılsımımıza!”

Kadehler havaya kalkarken güldüm ve çavdar viskilerini aynı anda fondip yaptılar. Willa güverteye vurdu, gözleri sulanmıştı ve ben de elimdeki iri peynir parçasını kırıp ona fırlattım. Geriye eğilip ağızıyla peyniri yakaladı ve mürettebat tezahürat yaptı.

Tabaklarını silip süpürdüler, lokmalar arasında güldüler ve tabaklarının yanında duran, incelikle işlenmiş çatal bıçakları hiç kullanmadılar. Rüzgârın sesi bitkin yelkenleri sıyırırken tabağıma baktım, turtanın kabuğundan yağlı bir parça seçip küçük bir ısırık aldım.

Zamanı durdurmak, Hamish’in şarkı söyleyen sesi ve Willa’nın gülümsemesiyle orada kalmak istedim. Auster, elini dudaklarına götürüp öpmeden önce solgun parmaklarını Paj’inkilere sardı. Yan yana, kömür ve küldüler. Oniks ve kemik.

Willa dolu bir bardağı daha bana doğru itti ve pruvanın üzerinde uçan yelkene baktı. *Marigold*’un armasını taşıyan beyaz yelken bezi yumuşak rüzgârda dalgalandı ve kıvrıldı.

“Neden *Marigold*?” Yıldızları sayarken sordum. “Adı neden *Marigold*?”

Willa’nın gözleri yanımda birden kaskatı kesilen West’e kaydı. Diğerleri soruyu duymamış gibi yaparak çiğnemeye devam ettiler.

“Sence ne diyecek? Borcu ödediğimiz zaman?” Hamish, elinde tuttuğu yağlı kemiğin üzerinden West’e bakarak konuyu değiştirdi.

“Bilmiyorum.” Mum alevine bakarken West’in sesi, yüzünü saran yorgunluğu yansıtacak şekilde sert çıkmıştı. Kapan’a daldığımız zamandan kalan tuzlu su dalgalı saçlarında kurumuştur.

Başarmıştık. *Lark*’a gitmiş ve kasaları parayla doldurmuştuk ama o hâlâ endişeliydi.

Muhtemelen endişelenmekte haklıydı da. Saint’in bunu öngörmüş olmasının imkânı yoktu ve durum böyleyken ne yapacağı da bilinmezdi. Her zaman üç adım önde olan adam, tahmin etmediği bir anda bir gölge gemiyi ve tüm mürettebatını kaybedecekti.

Ve onun, herhangi bir şeyin üzerindeki kontrolünü kaybetmekten daha çok nefret ettiği hiçbir şey yoktu. Güvenebileceğimiz tek şey, Saint'in sözünün eri olduğu gerçeğiydi. Anlaşmayı bozmadan önce *Marigold*'u serbest bırakırdı ama unutmazdı. Ödenecek bir bedel olacaktı.

West ayağa kalkmadan önce bardağını kafasına dikti ve onun merdivenden ana güverteye doğru kayboluşunu izledim.

Mürettebatın sesleri sessiz limanda çınılıyordu ve diğer gemilerdeki fenerler birer birer sönerek bize sadece küçük mumlarımızın loş parıltısını bıraktı, ta ki onların alevleri de erimiş balmumu içinde sönene kadar. Hamish etin kalanını kazın iskeletinden sıyrırken Willa geriye uzandı, sanki suda yüzüyormuş gibi kollarını iki yana kocaman açtı. Gökyüzüne baktı ve bir anda gözleri kapandı.

Hamish son kemiği tepsiye atarak ayağa kalktı. "İlk nöbeti ben alacağım."

Paj ve Auster flokun ağına tırmandılar, birbirlerine sokuldular ve ben de Hamish'i merdivenden aşağı takip ettim. Önümüzde uzanan Dern sessizdi, meyhanenin üç bacasından çıkan duman gökyüzüne yükselirken ay ışığını gölgeliyordu.

Kemerli geçidin önünde durdum, West'in açık kapısından gelen ışıkla aydınlıktı. West'in gölgesi güverteyi boyuyordu, yüzünün keskin hatları ayaklarımın yanındaki ahşap plakalara düşüyordu. Elimi geçidin girişine koydum ve sessiz adımlarla örtülü geçide yürüyüp içeri bakmadan önce tereddüt ettim.

Üzerinde açık bir şişe çavdar viskisi ve açık bir parşömene konmuş boş bir bardak olan masanın önünde dikiliyordu.

Yavaşça kapıyı çalınca West başını kaldırdı, ben kapıyı açarken dikleşti.

"Endişelisin," dedim ışığa adım atarak.

Benimle yüz yüze gelmek için masanın etrafından dolanmadan önce uzun bir süre beni izledi. "Öyleyim."

"Saint bir anlaşma yaptı, West. Anlaşmasına sadık kalacaktır."

"Benim endişelendiğim bu değil."

“Ya ne?”

Kelimelere dökmeden önce nasıl ifade edeceğini düşünüyor gibiydi. “Dar Boğaz’da işler değişiyor. Sonunda, onun bizim tarafımızda olması daha iyi olabilir.”

“Ama asla özgür kalamayacaksın.”

Ellerini cebine sokarak yumuşak bir sesle, “Biliyorum,” dedi. Birden çok daha genç göründü. Bir an için onu Sukenarı’nda gördüğümüz o çocuklar gibi Ceros rıhtımlarında koşarken görür gibi oldum. “Ama aynı zamanda... Sanırım her zaman ona borçlu hissedeceğim. Borcumu ödesem bile.”

Bu cümlesi karşısında şaşırmış görünmemeye çalıştım ama bu duyguyu anlıyordum. Hiç kimseye borcumuz olmaması gerekiyordu ama bu sadece kendimizi güvende hissetmek için söylediğimiz bir yalandı. Gerçekte, asla güvende olamamıştık. Ve asla olmayacaktık.

Masasının köşesinde duran beyaz taşı birden eline alarak, “Marigold benim kız kardeşimdi,” dedi.

“Ne?” dedim, kelime verilen bir soluktan ibaretti.

“Willa ve benim Marigold adında bir kardeşimiz vardı. Ben denizdeyken öldüğünde dört yaşındaydı.” Sesi tutuklaştı. Endişeliydi.

“Nasıl? Ne oldu?”

“Sukenarı’ndaki insanların yarısını öldüren hastalık neyse o oldu.” Masanın üzerine geri eğildi, elleri kenara kenetlendi. “Saint bana gemiyi verdiği için ona isim koymama izin verdi.”

“Üzgünüm,” diye fısıldadım.

Willa’nın bir gemide Sukenarı’ndakinden daha fazla şansı olduğunu söylerken West bunu kastetmişti. Dümencinin Willa’yı işe alacağını umuduyla onu yük ambarına saklayarak ikisinin de hayatını riske atmasının nedeni buydu.

Küçük odada sessizlik ağırlaştı ve kendimi yerin dibine batırıyormuşum gibi hissettim. Bana sadece kardeşinden bahsetmiyordu. Kelimelerin altında başka bir şey vardı.

“Armasının emri altında yelken açmaya başladığım ilk günden

beri Saint'in hesap defterlerini cebe attım ama ona asla yalan söylemedim."

"Ne?" Kafam karışmış bir hâlde ifadesini çözmeye çalıştım.

"Sowan'a son gelişimizde, Saint'in emriyle bir tüccarın deposunu ateşe verdim. İyi bir adamdı ama başka bir ticaret birimini zenginleştiriyordu, bu yüzden Saint'in onun tedarikini kesmesi gerekiyordu. Adam her şeyini kaybetti."

Onu izleyerek geriye doğru bir adım attım. "Bu da ne? Ne yapıyorsun?"

"Sorularına cevap veriyorum," dedi.

Gözlerimin içine bakmak için başını kaldırırken nefesimi tuttum, öyle yeşillerdi ki yılantaşından oyulmuş olabilirlerdi.

Taşı geri koydu ve masasından kalktı. "Başka ne bilmek istiyorsun?"

"İstemiyorum." Başımı iki yana salladım. "Bana bir şey söylediğin an, benden korkacaksın."

"Senden zaten korkuyorum." Bana doğru bir adım attı. "Mürettebatı olduğum ilk geminin dümencisi beni geminin gövdesinde döverdi. Onun için çalışan Sukenarı seraserilerinin karnını doyurmazdı, ben de hayatta kalmak için fare yakalayıp yedim. Hançer için takas ettiğin yüzük anneme aitti. İlk defa denize açıldığımda vermişti onu bana. Sukenarı'nda ikimiz de açlıktan ölürken Willa için ölmekte olan bir adamdan ekmek çaldım ve gerçeği bilse yemeyeceğinden korktuğum için ekmeği bir fırıncının verdiğini söyledim. Yine olsa yine yapardım ama bunun için duyduğum suçluluk duygusu beni asla terk etmedi. Babam hakkında bildiğim tek şey, adının Henrik olabileceği. Kendimi, ailemi veya mürettebatımı korumak için on altı kişiyi öldürdüm."

"West, *dur*."

"Ve sanırım seni Jeval'e ilk demir attığımızdan beri seviyorum." Bakışlarını yere çevirerek aniden sırtıttı ve kızarıklık gömleğinin yakasından yukarı doğru tırmandı.

"Ne?" Nefesim göğsüme takıldı.

Ama gülümsemesi üzgün bir hâl aldı. “O günden beri her gün seni düşündüm. Belki her saat. Adaya geri dönmek için günleri saydım ve yapmamam gerektiği hâlde bizi fırtınalara soktum çünkü uyandığında orada olmak istiyordum. Seni bekletmek istemedim. Hiç. Ya da geri dönmeyeceğimi düşünmeni.” Duraksadı. “Saint’le anlaşmayı gemiyi istediğim için yaptım ama senin yüzünden sürdürdüm. Ceros’ta *Marigold*’dan indiğinde ve seni bir daha görüp göremeyeceğimi bilmiyorken düşündüm ki... Nefes alamıyordum şum gibi hissettim.”

Altdudağımı o kadar sert ısırdım ki gözlerim sulandı ve West’in görüntüsü önümde dalgalandı.

“Gerçekten korktuğum tek şey, başına bir şey gelmesi.”

Bu, gerçeğin inandırıcı olması için söylenmiş bir kısmı değildi. Bütün ve çıplaktı, güneşte solmayı bekleyen ilkbahar çiçeği gibi.

“Seni öptüm çünkü son iki yıldır seni öpmeyi düşünüyordum. Düşündüm de eğer sadece...” Cümlesini bitirmedi. “Bunu kuralına göre yapamayız, Fable. Sırlar yok.” Bana baktı.

“Ama Ceros’ta dedin ki...” Kelimeler yavaş yavaş kayboldu.

“Bu gemide seninle birlikte olup da sana dokunmama kabiliyetimi gözümde büyütmüşüm.”

Ona baktım, bir elini avucu açık bir şekilde aramızda havaya kaldırırken yanaklarımdan sıcak gözyaşları süzülüyordu. Elimi onunkini tutmak için kaldırdım ve parmaklarını benimkinin arasından geçirdi.

Bir daha kapatamayacağımız bir kapıyı açıyordu. Ve benim o kapıdan geçip geçmeyeceğimi görmek için bekliyordu.

Bunları –bana söylediği şeyleri– söylemek, bana güvendiğini gösterme biçimiydi. Aynı zamanda elime koz da veriyordu. İstersem onu yakabilirdim. Ama bunu yapacaksak, birbirimizin güvenli limanı olmalıydık.

“Senden hiçbir şey almayacağım, West,” diye fısıldadım.

Uzun bir nefes verdi, eli benimkini sıktı. “Biliyorum.”

Parmak uçlarıma yükseldim, dudaklarımı onunkilere bastırdım

ve sualtında içimde kaynayan sıcaklık tenimin her santimini hızla kucaklayarak beni yeniden buldu. Çavdar viskisi, tuzlu su ve güneş kokusu ciğerlerime doldu ve bu kokuları bir dalıştan sonraki ilk çaresiz nefes gibi içime çektim.

Elleri kalçamı buldu ve bacaklarım yatağın kenarına değene kadar beni geri geri yürüttü. Ceketini açtım ve beni yatırmadan önce omuzlarından aşağı ittim. Ağırlığını üstümde hissettim ve elleri bacaklarımı yakalayıp etrafına sararken sırtım yay gibi gerildi.

Gözlerimi kapadım ve gözyaşları şakaklarımdan aşağı yuvarlanıp saçlarımda kayboldu. Teninin benimkinde hissettirdiği buydu. Bu, kucaklanma hissiydi. Biri bana dokunali çok olmuştu ve o an benim için o kadar güzeldi ki göğsüm ortadan ikiye çatlayacakmış gibi hissettim.

Başım geriye düştü ve onu üzerimde hissedebilmek için kendime doğru çektim. İnledi, dudaklarını kulağıma bastırdı ve başımın üzerinden çekip atana kadar gömleğimi çekiştirdim. Ayağa kalktı, gözleri her santimimde gezindi ve nefesi yavaşladı.

Parmaklarımı kemerine taktım ve bana bakmasını bekledim. Çünkü aramızdaki, birazdan söyleyeceklerimi söylemezsem geri çekilecek bir dalgaydı. Birbirimize gerçekten güvenemezsek, batacak bir güneşti.

Kelimeler boğazıma sıkıştı, gözlerimden daha fazla yaş süzüldü. “Bana yalan söyleme ve ben de sana yalan söylemeyeceğim. Asla.”

Beni tekrar öptüğünde bu kez yavaştı. Bir yakarıştı. Denizin sessizliği bizi buldu, kalbim sakinleşti ve her ânı zihnime yazdım. Onun kokusu ve parmaklarının sırtımdan aşağı sürüklenmesi. Omzunu öptüğümdeki tuz tadı ve dudaklarının boğazımdan aşağı kayması.

Sabah denizinin üzerine düşen ışık gibi zaman yeni bir hâl aldı. Önümüzde uzanan her an, keşfedilmemiş bir deniz gibiydi.

Bu, yeni bir başlangıçtı.

KIRK BİR



UYUN ÜZERİNDE BAĞIRIŞAN DENİZ KUŞLARI BENİ hatırlayabildiğim en derin uykudan uyandırdı.

Bir gözümü açtım ve West'in odasındaki pencere göründü, panjurlarından sadece biri kapalıydı. Dışarıda gri sabah sisle örtülmüştü ve serin sis kamaraya doluyordu. Döndüm, West yanımda uyuyordu, yüzü hiç görmediğim kadar yumuşaktı. Hâlâ tuzlu su kokuyordu ve dudaklarımı yanağına bastırmadan önce alındaki asi bir saç tutamını geri çektim.

Yorganın altından çıkıp pencereye doğru yürürken hava soğuktu. Güneş ışığının sıcaklığı henüz ona dokunmamışken, ürkütücü ve sakın görünen gümüş rengi deniz manzarası önünde durdum. Giysilerimi giyerken West gözlerini açmadı, hâlâ derin derin nefes alıyordu.

Soluk ışıқта yüzünün sadece yarısı aydınlanıyordu ve o anda çok huzurlu görünüyordu. El değmemiş.

Çıplak ayaklarla odanın diğer ucuna yürüdüm ve kapıyı yavaşça açarak örtülü geçide çıktım. Sanki deniz kuşlarından biriymiş gibi bir sıra deniz kuşunun yanında pruvaya tünemiş oturan Auster dışında güverte boştu. Yarı yolda durdum, West'in kapalı kapısına dönüp baktım ve bıçağını elindeki tahta parçasına sürterken Auster'in yüzüne bilmiş bir gülümseme yayıldı ama yukarı bakmadı. Herkesin West'le Willa'nın kardeş olduğunu bilmezlikten gelmesi gibi o da bunu bilmezlikten geliyordu. Tıpkı Paj'la kendisine dikkat çekmedik-

leri gibi. Ve o anda kendimi, Kapan'da onlara rehberlik ettiğim güne göre çok daha fazla mürettebatın bir parçası gibi hissettim.

Direğe yaslanıp çizmelerimi giyerken yüzüm yeniden kızardı.

Auster yanıma gelmek için yere atladı. "Nereye gidiyorsun?"

Merdiveni çözdüm ve çarparak gövdeye doğru açıldı. "Açılmadan önce yapmam gereken bir şey daha var." Bir ayağımı tırabzandan attım ve aşağı indim, merdivenin sonuna ulaşınca rıhtıma atladım.

Sis o kadar yoğundu ki koylardaki gemileri bile göremiyordum, şurada burada beyaz sisin içinden direkleri yükseliyordu ama sonra sis yer değiştirdikçe gözden kayboluyordu. Atkımı ağzımın üzerine çektim, altında hâlâ gülümsüyordum. Liman kemerinin altından geçtim. West'in mum ışığında nasıl görüldüğünü kana kana içerek geceyi zihnimde defalarca yeniden canlandırdım. Çıplak teninin tenimde hissettirdiklerini...

Kasaba sessizdi, boş sokaklar dağınık yerleşimli binaların arasında kıvrılıyordu ve ben yürürken çıkan tek ses ayak seslerimdi. Güneşin gökyüzünde yükselip karadaki sisi dağıtmasına daha bir saat vardı ama ışığı çoktan karanlığa karışmaya başlamıştı.

İleride dumanları yükselen üç baca belirdi ve meyhaneye giden dik tepeye tırmandım. Yanından geçerken, penceredeki yansımam buzlu cama dönerek durmamı sağladı. Başlığımı geri ittim ve kendi yüzüme baktım, ellerimi pembe yanaklarıma bastırmak için kaldırdım.

Saint'nin karakoluna giderken olduğumdan daha da çok ona benziyordum. Yüzümün kemik yapısı ve saçımın kırmızısının en koyu tonu. Neredeyse sisin içinde parlıyordu, ceketimin düğmesini iliklediğim yakasından dökülüyor ve göğsümün üzerine düşüyordu.

Pencerenin arkasında mavi bir parıltı gözümü aldı ve hareketsizleşerek yansımamın ötesine odaklandım. Bir elimi cama bastırdım, gözlerim şimdiden yanmaya başlamıştı.

Pencerenin diğer tarafında, Saint önünde beyaz bir çaydanlıkla bir masada oturuyordu. Bana baktı, yüzünde sanki o da aynı şeyi görüyormuş gibi afallamış bir ifade vardı.

Isolde.

Kapıyı itip açtım, ocakta yanan ateş ceketimin içine sızan kuru bir sıcakla odayı dolduruyor, beni ısıtıyordu. Saint'in paltosunun yakası yüzünün yarısını saklayacak şekilde çene hizasındaydı, yanındaki sandalyeyi çekip oturdum.

"Gemini limanda görmedim," derken birden içimde kabaran hissin öfke olmadığını anladım. Nedenini bilmesem de onu gördüğüme *sevinmiştim*.

Bir kadın elinde başka bir fincanla belirdi ve fincanı küçük tabağın kenarına yerleştirmiş üç küp şekerle önüme koydu.

"Müsaade eder misin?" Demliğe baktım ve başıyla onaylamadan önce tereddüt etti. "Burada ne yapıyorsun, Saint?"

Bardağımı doldurmamı izledi, pencereden gelen ışık kristal mavisini gözlerini aydınlatıyordu. "Yapacağını düşündüğüm şeyi yapıp yapmadığını görmeye geldim."

Dişlerimi gıcırdatarak ona dik dik baktım. "Kendine bundan pay çıkaramazsın. Bu sefer olmaz."

"Onu demek istemedim."

"O zaman ne demek istedin?" Bardağı dudaklarıma götürdüm ve çayın rahiyalı buharı yüzüme çarptı, bergamot ve lavanta kokusu burnumu doldurdu.

"Kendini öldürteceksin, Fable," masanın üzerinden öne doğru eğilip bana baktı. "Tıpkı onun yaptığı gibi."

Çaydan aldığım yudum ağzımı yaktı ve fincanı bıraktım, titreyen ellerimi kucağımda kenetledim. O anda adını söylemediğine memnundum. Öldüğünü biliyordum. Fırtına gecesi *Lark*'tan uzaklaşırken bunu kemiklerimde hissetmiştim. Ama babamın dudaklarında bu, farklı türden bir gerçeklik kazanıyordu.

Burnumu çektim. İçimi oyan acıdan daha kötü olan tek şey, onun bunu görebildiğini bilmektir.

"Kanıtlayacak hiçbir şeyin yok, Fay. Ceros'a geri dön ve..."

"Bunu bir şeyi *kanıtlamaya* çalıştığım için mi yaptığımı sanıyorsun? Bunu yapıyorum çünkü başka hiçbir şeyim yok." Sözlerim

keskindi çünkü tamamen doğru değillerdi. *Marigold*'u ve West'i istiyordum. Ama bunun gibi umutlar, Saint gibi bir adamla yüksek sesle konuşulmayacak kadar kutsaldı.

"Hiçbir şey anlamıyorsun."

"O zaman açıkla. Anlat bana!" diye bağırdım, sesim boş odada yankılandı. "Beni nasıl seveceğini bilmediğini biliyorum. Yapının el vermediğini biliyorum. Ama *onu* sevdiğini sanıyordum. Beni bir kayalıkta terk ettiğin için senden nefret ederdi. Sana lanet ederdi." Göğsümden bir çığlık koptu ama kendimi yumruklarımı masaya vurmaktan alıkoydum.

Vücudu kaskatı kesilmiş hâlde çayına baktı. "Annene seni güvende tutacağıma yemin ettim. Bu dünyada senin için benimle olmaktan daha tehlikeli hiçbir yer yok."

Parmaklarım kucağımda birbirine dolandı ve gözyaşlarının akmasını engelleyemeyerek pencereye döndüm. Oldum olası, beni sevdiğini duymak istemiştım. Bu kelimeleri birçok kez duymak istemiştım. Ama o anda aniden bunu yapmasından korktum. Kelimelerin beni ne kadar derinden inciteceklerini bilmek beni çok korkuttu. "Yanılmışsın. Pek çok şey hakkında. Ama en önemlisi, benim hakkımda yanılmışsın." Nefes aldım.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu dünya için yaratılmadığımı söyledin." Benden ayrıldığı günden beri zihnimde yankılanmayı kesmeyen sözlerini yüzüne karşı tükürürcesine tekrarladım.

Gözlerinin etrafındaki kırııklıkların belirmesine yetecek kadar gülümsedi. "Ve bunu kastettim."

"Bunu nasıl söylersin?" Ona parladım. "Ben *buradayım*. *Jeval*'den kurtulmayı başardım. Kendi mürettebatımı buldum. Bunu *ben* yaptım."

"Onu tanı mıyorsun."

West hakkında konuştuğunu fark ederek telaşlandım.

"O sandığın kişi değil."

Çenem sıkıldı ve huzursuz bir şekilde yutkundum. Çünkü bu

hiç Saint gibi değildi. Sesinde duymak istemediğim bir gerçeğin ağırlığı vardı.

Sonra yukarı baktı, göz göze geldik ve gözlerinde yaşların ışıltısını gördüm sandım. “Bundan çok daha iyi bir dünya için yaratılmışsın, Fable,” dedi boğuk bir sesle. “Gençtim. Isolde gelip onu mürettebatıma almamı istediğinde henüz kuralları öğrenmemiştim.” Kelimeleri bir fısıltıya dönüştü. “Onu beni darmadağın eden bir aşkla sevdim.”

Gözünün ucundaki yaşı sildi ve bakışlarını tekrar masaya çevirdi. Budaklı tahta üzerinden uzanıp elini benimkine almadan önce durup düşünmedim. Ne demek istediğini anlıyordum çünkü görmüştüm. Herkes görmüştü. Isolde, Saint’in dünyasının rüzgârı, denizi ve göğüyü. Pusulası üzerindeki tüm yönlerin toplamı, yolunu bulmasını sağlayan yıldızların dizilimi. Ve o gidince kaybolmuştu.

Sessizlik içinde oturduk, pencerenin dışında köyün canlanmasını izledik ve çayımızı bitirirken her şey eskisi gibi geldi. Babamın paltosundaki sığırkuyruğu otu kokusu. Arkamızda yanan ateş, bardakların şingirtisi. Ve güneş doğarken, sözcüklere gerek duymadan vedalaştık.

Ceros’a geri döndüğümüzde, West borcunu ödeyecek ve *Mari-gold* bizim olacaktı.

Çenemi elime dayadım, saçımı parmaklarıma doladım ve her kırışıklığı ezberleyerek yüzüne baktım. Bıyığındaki griyle lekelenmiş her teli. Gözlerinin mavisiyle paltosunun mükemmel uyumu. Her ne kadar canımı yaksa da bu resmi kalbime kazıdım.

Ben ayağa kalkarken sandalye taş zemine sürtündü ve eğilip onu başının üstünden öptüm. Kollarımı bir anlığına omuzlarının etrafına doladım ve sert yanaklarından iki damla gözyaşı kayarak sakalının içinde kayboldu.

Kapıyı açarken arkama bakmadım.

Çünkü babamı bir daha asla göremeyeceğimi biliyordum.

KIRK İKİ



ÖŞEYİ DÖNERKEN KASABA REHİNCİSİNİN ÇATISI SO-
kağın sonunda belirdi. Kapının üzerinde asılı duran tabe-
la sabahın son sisi içinde ışığı yansıtıyordu.

Arkamdaki cadde ticarethaneye giden el arabalarıyla dolarken merdivenlerden çıkıp yumruğumu pencereye vurdum. Cevap gelmeyince, rehinci gölgeler arasında belirene kadar kirli camdan baktım. Kapıya doğru aksayarak geldi, gözleri ışıktaki kısıldı ve kapıyı açınca içeri girdim.

“Ne va—” diye homurdandı.

Doğruca arkadaki dolaba gittim, topuklarımın üzerine oturdum ve içeriye baktım. Kadife astarlı tepsiler yan yana dizilmiş, gümüş zincirler ve ışıltılı süslerle doldurulmuştu. Ama orada değildi.

“Sana son geldiğimde mücevherli bir hançer karşılığında bir kolyeyle altın bir yüzük takas ettim.” Ayağa kalkıp bir sonraki dolaba geçtim.

“Kaç tane altın yüzüğüm olduğuna dair bir fikrin var mı, kızım?”

“Bu farklıydı. Her yerinde metale basılmış çentikler vardı.”

Başımı kaldırına kadar rehincinin neredeyse çıplak olduğunu fark etmedim. Uzun gömleği etek gibi çıplak bacaklarını kapatıyordu. Tezgâhın etrafından dolanarak homurdandı ve başka bir dolaptan siyah, ahşap bir kutu çıkardı. Önündeki tezgâha bıraktı ve oraya yaslanarak bana ters ters baktı.

Kapağı kaldırdım ve pencereden gelen ışık, parıldayan yüz ka-

dar altın yüzüğün üzerine düştü. Her ölçüde yüzük vardı, bazıları taşlı, bazıları taşsızdı. Aradığımı bulana kadar parmaklarımla yüzükleri taradım.

“İştel” Yüzüğü ışığa doğru çevirerek önümde tuttum. “Ne kadar?”

“Buradan defolursan on bakır.”

Paraları tezgâha bırakırken sııttım. Kapıyı açarken zil tepemde şingirdadı ve saçıma sıkıca bağladığım deri ipi çekerken merdivenlerden indim. Yüzüğü ipe geçirdim, boynuma astım ve ceketin düğmelerinin hepsini ilikledim.

Güneş ilk çatıların üzerinde yükselirken sis nihayet kalktı ve ben güneşe boğulmuş, parıldayan bir Dern’e baktım. Ara sokaklarda pek çok anı, pek çok hayalet süzülüyordu. Geldiğim yolu takip ettim; meyhaneyi geçerken Saint’in masası boştu, iki çay fincanı tek başlarına öylece duruyordu.

Ticarethanenin zili çaldı ve önceki günden herhangi bir tüccar veya takasçı görmek istemediğimden, rıhtıma giden bir ara sokağa saptım. Muhtemelen çoktan başlamış olan dedikoduların önüne geçmek istiyorsak yelken açmamız gerekiyordu. Şimdiye kadar mürettebat gemiyi hazırlamış, açılmayı bekliyor olmalıydı.

“Gerçekten utanç verici.”

Bir sonraki sokağın girişinden bir ses geldi ve durup önümdeki kaldırım taşlarının üzerinde süzülen gölgeye baktım. Zola beyaz badanalı tuğla bir duvarın arkasından çıkarken, siyah ceketini rüzgârda uçuşuyordu.

“Öyle bir mürettebatla vaktini boşa harcadığını görmek gerçekten utanç verici, Fable.”

Elim, kemerimdeki bıçağa almak için arkama gitti. Ona adımla söylememiştim. “Kim olduğumu nereden biliyorsun?”

Güldü, şapkasının altından beni görebilmek için başını yana yatırdı. “Tıpkı ona benziyorsun.”

Kalbim tekledi, ani halsizlik dengemi kaybetmişim gibi hissetmememe neden oldu.

“Ve tıpkı annen gibi, gerçekten aptalca seçimler yapıyorsun.”

Arkasındaki sokaktan üç adam çıktı.

Omzumun üzerinden rehinciye geri dönen boş sokağa baktım. Zola’nın yapmayı planladığı şeyi görecektim kimse yoktu ve muhtemelen üstün gelemeyecektim.

Titreyen elimle bıçağı sallayarak geri adım attım. Dördünü de geçemezdim ama geri gidersem, rıhtıma varana dek daha uzun bir yolu koşmam gerekirdi.

Düşünecek zaman yoktu. Topuğumun üzerinde döndüm ve elimde bıçakla koşmak için fırladım. Çizmelerim ıslak taşa çarptı ve adamlar peşimden uçarken ses katlanarak çoğaldı.

Zola’nın hâlâ durduğu yere baktım, ceketi rüzgârda savruluyordu; dönerken sert bir şeye çarptım ve hava ciğerlerimden ayrıldı. Öne doğru düşerken bıçak elimden uçtu ve bir çift kol omuzlarıma sıkıca sarıldı.

“Bırak beni!” Beni tutan adamı iterek çığlık attım ama çok güçlüydü. “Çekil!”

Ayağımı geriye doğru kaldırdım ve dizimi bir çırpıda adamın bacaklarının arasına geçirdim ve adam boğazından kaçan boğuk bir sesle öne doğru düştü. Geriye doğru yuvarlandık ve başım ıslak kaldırım taşlarına çarparken üzerimdeki gökyüzünde ışıklar patladı.

Elim çizmeme uzandı, West’in bıçağını çekti ve başka bir adam üzerime geldiğinde bıçağı koluna doğru savurdum. Aşağı uzanmadan önce kolunun altından sızan kana baktı, ceketimi eline aldı ve üçüncü bir adam da bıçağı elimden aldı.

Tekrar yukarı baktığımda yumruğu havadaydı ve yüzüme sertçe indi. Ağzım kan doldu ve çığlık atmaya çalıştım ama yapamadan bana tekrar vurdu. Işık tepede dalgalandı, karanlık içeri süzüldü ve bir sonraki yumrukla birlikte tamamen söndü.

KIRK ÜÇ



U, HEPİMİZİ DARMADAĞIN EDEN BİR AŞKTI.

Annem direğin üzerinde, tepede parıldaayan güneşe tezat oluşturan bir karalık. Güneş etrafında parıldıyor ve annem direğe tırmanırken koyu kırmızı örgüsü sırtında sallanıyordu. Aşağıdaki güvertede durdum, küçük ayaklarımı onun dans eden gölgesine oturttum.

O güneş, deniz ve ayın bir bedende buluşmuş hâliydi. Bizi kıyıya çeken Kuzey Yıldızı'ydı.

Babam öyle derdi. Yelkenlerin rüzgârda dalgalanma sesi onunkini bastırdı, yelken bezi birden yırtıldı.

Ama artık *Lark*'ta değildim.

Gözlerimi açtığımda kanın demir tadı hâlâ dilimdeydi. Çok parlaktı. Yüzümün her santimi zonkluyordu, gözümün kenarı o kadar şişmişti ki zar zor görüyordum. Yukarıya doğru uzanan yelken sıralarına baktım, kalbim göğsümü dövüyordu. Tırabzanın arkasını göremiyordum ama duyabiliyordum — bir geminin gövdesine çarpan su.

Altımdaki güverte güneşte ısınmıştı ve gökyüzünde güneşin yerini tespit etmek için yukarı bakınca mideme bir taş oturdu. Zola'nın süslü ahşap kemere dağlanmış armasına bakarken gözlerimden yaşlar aktı.

Direğin etrafına kollarım arkamda birleştirilmiş şekilde bağlanmıştım ve sırtımdaki ağrı, hızlı bir zonklamayla omuzlarımla bi-

leklerime kadar vurdu. Kurtulmak için yakınlarda kullanabileceğim herhangi bir şey ararken nefes almaya çalıştım.

Mürettebat işlerine koştururken gölgeler üzerimden gezindi, kimse benimle göz göze gelmedi, ben de Zola'yı aradım. Ama dü-mende değildi. Erkekler direklerde halatlar üstünde çalışıyordu ve kısa saçlı bir kadın kış güvertede bir ağ yığınının ortasında oturu-yordu.

Arkamda, bumbada tanıdığım bir figür gördüm.

Vücudumdaki acı, onu tanımanın keskinliğine ve acısına kıyasla hiçbir şeydi. Omuzlarının yapısı ve şapkasının altından çıkan kulak-ları. Ellerini ağır bir şekilde yanlarına bırakışı – biz batan *Lark*'tan çalkantılı denize atlarken beni tutan eller. Görüşümü netleştirmek için göz kırparak başımı salladım. Ama tekrar yukarı baktığımda, yelkenin dibinden atlayarak döndü ve profilini gördüm. Burnunun köprüsü ve sarı bıyığı.

Ciğerlerimden buz gibi bir his boğazıma doğru sürünerek tı-mandı ve ismi ağızımda dondu.

Clove.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı yazmak gerçekten bir macera gibiydi ve bunu tek başıma yapamazdım.

Öncelikle her zaman, bana bir hikâye tasarlayanın huzursuz rüyasında eşlik eden kendi küçük ekibime teşekkür ederim; Joel, Ethan, Josiah, Finley ve River. Sabah erken saatlerde alınan kahveler, ofisime getirilen yemekler ve gece geç saatlerde dizüstü bilgisayarımın yanında beliren şarap kadehleri için teşekkür ederim. Hepsinden önemlisi, hikâyelerimi canlı tutan hayal gücü için teşekkür ederim.

Bu kitabın adandığı babama; bu hikâye bana sen bu dünyadan ayrıldıktan sadece birkaç gün sonra geldi. Bazen sayfaları kelimelerle doldururken sanki omzumun üzerinden beni izliyormuşsun gibi hissettim. Bu kitapta sana özel, şişe içindeki mesajlar var. Onları bulacağından hiç şüphem yok.

Ayrıca klanımın ve akrabalarımın geri kalanına teşekkür ederim, Anne, Laura, Rusty –Rustyrta’nın kralı– Brandon, Rhiannon, Adam ve Chelsea. Dürüst olmak gerekirse, kimseyi sizi sevdiğim kadar sevmiyorum.

Temsilcim Barbara Poelle’e ve editörüm Eileen Rothschild’a tüm minnettarlığımı sunmak isterim. İkinizin de Fable’ın hikâyesine ne çok inandığınızı hep hissettim ve onu raflara beraber kazandırabildiğimiz için çok mutluyum. Wednesday Books’taki inanılmaz ekibime: Sara Goodman, Tiffany Shelton, DJ DeSmyter, Alexis

Neuville, Brant Janeway ve Mary Moates –yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Siz olmadan bu gemiyi ayakta tutamazdım. Ve *Fable*'ın kapak tasarımcısı Kerri Resnick'e, yine başardın! Senin ve yeteneğinin yanımda olması ne büyük şans!

Eleştirmen ortağım/iş partnerim/birbirinē bağımlı hikâye anlatıcım Kristin Dwyer'a bir başka teşekkür daha. Bu kitabın ilk altı bölümünü silip yeniden yazmamı istediğin zaman seni boğmak istemiştim. Bir hikâyeye yapabileceğimin en iyisinden daha azını vermeme asla izin vermediğin için teşekkür ederim.

Yazar arkadaşlarıma, siz olmadan yayıncılık sularında dolaşamazdım! İşime gönülden inanmamı sağlayacak sözlere her nasılsa her zaman sahip olan Stephanie Garber'a çok teşekkür ederim. Ayrıca, manevi kız kardeşim Shea Ernshaw'a da teşekkür ederim, kendisi için ayrıntılar eklememe bile gerek yok çünkü kelimenin tam anlamıyla zihnimi okuyabiliyor. Sen bir armağansın. Isabel Ibanez, Rachel Griffin, Stephanie Brubaker, Shelby Mahurin, Adalyn Grace, Shannon Dittmore ve yerel yazar çetemin geri kalanına da teşekkür ederim.

Belki de bu kitaba en önemli katkı, bu projede gemi uzmanım olarak yorulmadan hizmet veren Lille Moore'undur. Yelken açan biri olarak, talebime cevap verdiğinizde ne kadar şanslı olduğuma inanamadım. *Fable*'a ayırdığınız zaman, enerji ve adanmışlık için sonsuza dek minnettarım. Teşekkür ederim.

Beta okuyucularımla Natalie Faria, Isabel Ibanez ve Vanessa Del Rio'ya teşekkür ederim. Sizsiz ne yapardım, bilmiyorum.

Ve yazarlık çevresi dışındaki destekçilerime; A'lar, Hanımlar ve bu yolculuk boyunca benim için orada olan herkese içtenlikle teşekkür ederim.



ADRIENNE YOUNG

Tarih ve seyahat âşığı olmasının yanı sıra iflah olmaz bir kahve bağımlısı ve yemek düşkünüdür. Yazmadığı zamanlarda onu yoga matının üzerinde, ormanda yürüyüşte, uzun akşam yemeklerinde şarabını yudumlarken veya en sevdiği sanat müzelerinde kaybolurken bulabilirsiniz. Belgesel yapımcısı kocası ve dört küçük vahşisiyle West Coast güneşinin altında yaşıyor.

Kapak Tasarımı: Kerri Resnick

Kapak Fotoğrafı © Svetlana Belyaeva

saç © puhha/Shutterstock.com; gemi © Eva Bidluk/Shutterstock.com

dalgalar © irabel8/Shutterstock.com; mücevher © Corbin17/Alamy

Yazar Fotoğrafı © Amy Schuff Photography

HİRSIZLARLA DOLU BİR ADA GİZEMLİ BİR MÜRETTEBAT YAZGISI TENİNE KAZINMIŞ BİR KIZ

Dar Boğaz'daki en güçlü tüccarın kızı olan Fable'in bildiği tek yuva denizdi. Ta ki amansız bir fırtına her şeyini ondan alana kadar. Hırsızlarla dolu bir adaya terk edildiği ve hayatta kalmak için her şeyi yaptığı dört yıl boyunca, onu adada kaderiyle baş başa bırakan babasının kuralları ve annesinden aldığı eşsiz yeteneğinden başka güvenebileceği bir şey yoktu.

Denizin derinliklerine dalıp çıkardığı her mücevher onu hayatının en önemli yolculuğuna hazırlıyordu. Yıllardır tanıdığını sandığı West'in gemisine atlayıp hakkı olana ulaşmaya çalışırken, kendini sırlarla örülmüş ticaret ağının tam ortasında bulacaktı.

Güvenmek, denizin kendisinden bile tehlikeliydi ancak bu yolculuktan hep beraber canlı çıkacaklarsa, mürettebatın fırtınalardan daha fazlasını atlatması gerekecekti.

"Fable vahşi bir dünyada direnciyle parlıyor ama kırılğanlığını göstermekten de hiç çekinmiyor. Hayatta kalmak için gerekeni yapmaktan hiç korkmayan biri o. Bu hikâye yakama yapıştı ve bırakmayı reddetti!"

—SHELBY MAHURIN, *Yılan ve Güvercin*'in

New York Times çoksatan yazarı



Çeviren: Ece Karaağaç

www.yabanciyyinlari.com



@ /yabanciyyinlari